JUDE DEVERAUX

O FEMEIE PIERDUTĂ

EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX

FEMEIA PIERDUTĂ

CAPITOLUL 1

În mijlocul grădinii ce se întindea pe o suprafață de un hectar, se zărea, învăluită într-o liniște plăcută, Weston Manor, o căsuță fără pretenții, imaginea perfectă a locuinței unui gentleman englez din

anul 1797. Numai un observator foarte atent ar fi putut constata că stilurile erau amestecate, un colţ al hornului dărâmat, iar o mare parte din picturi aproape șterse de vreme.

Înăuntru, singura cameră luminată era sufrageria unde, în

spatele scaunelor înalte, georgiene, cu tapiseria uzată, bucăţi mari de tencuială atârnau din tavanul înalt. Dar tânăra aşezată la masă nu era atentă la imperfecţiunile încăperii; privirile ei erau hipnotizate de Farrell.

Batsford care mânca

din farfurie și-i zâmbea cu sfială.

— Nu te mai zgâi și mănâncă, i-a comandat Jonathan Northland nepoatei înainte să-și întoarcă privirea spre invitatul său. Deci, ce spuneai, Farrell, despre împușcăturile de pe domeniul tău?

Regan Weston a încercat să se uite la mâncarea din farfurie, chiar să guste, dar nu reușea să înghită. Și cum ar fi putut, când bărbatul pe care-l iubea stătea exact în fața ei? I-a aruncat încă o privire printre genele lungi și dese, analizându-i

chipul aristocratic, părul blond, frumos aranjat, nasul subțire, lung, și ochii albaștri. Haina de catifea cu vestă aurie se potrivea perfect pe trupul lui subțire și elegant.

Unchiul s-a uitat spre ea supărat, în timp ce colțurile gurii lui Farrell

s-au destins într-un zâmbet delicat.

— Poate că viitoarea mea mireasă ar dori să facă o plimbare sub clar de lună! a spus tânărul încet, pronunţând cu atenţie fiecare cuvânt.

„Mireasă! Săptămâna viitoare, pe vremea asta, voi fi soţia lui şi-l voi

avea toată viața numai pentru mine”. Cuprinsă de emoții, Regan n-a putut să vorbească, doar să încuviințeze printr-o mișcare scurtă din cap, apoi a aruncat șervetul și s-a ridicat. „În curând voi deveni doamna Farrell Batsford”.

Bărbatul i-a întins

mâna și Regan s-a forțat să n-o înșface așa cum ar fi vrut și l-a urmat prin sufragerie spre grădina răcoroasă.

— Poate ar fi trebuit să porți un șal, a spus Farrell imediat ce-au ieșit din casă.

— Nu, i-a răspuns ea respirând cu greu și

apropiindu-se mai mult. N-aş vrea să pierdem nici o clipă din timpul nostru preţios.

— În seara asta vântul bate dinspre mare şi e mai răcoare ca noaptea trecută.

— Oh, Farrell. Încă şase zile şi pe urmă ne vom căsători... Cu

siguranță sunt *cea* mai fericită fată din lume.

— Da, probabil, a spus el repede, desprinzându-i degetele de pe braț. Așează-te, Regan. Vocea lui era plină de nerăbdare și semăna foarte mult cu cea a unchiului ei.

— Aș vrea să merg

alături de tine.

— Nici nu ne-am căsătorit și ești deja neascultătoare. A privit-o direct în ochi. Tot ce gândea și simțea ea se oglindea în ochii aceia nevinovați, în rochia de muselină, pe gât, era foarte drăguță și semăna cu un copil sau cu un

cățeluș care cerșea afecțiunea stăpânului.

Înainte să vorbească din nou, Farrell a urcat câteva trepte.

— E totul pregătit pentru nuntă?

— Cred că da. S-a ocupat unchiul Jonathan.

— Bineînțeles că s-a

ocupat. Atunci ne vedem săptămâna viitoare la nuntă.

— Săptămâna viitoare? Regan a sărit în picioare. Nu înainte? Dar, Farr... noi... eu...

— Să ne întoarcem.

Privirea lui a oprit orice protest. Ea trebuia să se poarte civilizat și

imediat ce au păşit în sufragerie, cei doi bărbaţi au expediat-o în camera ei.

— Nu e minunat, Matta? s-a adresat ea cameristei. Ai văzut ce broderie frumoasă avea vesta lui? Numai un gentleman adevărat ar putea purta aşa ceva. Şi

ce maniere elegante! Oh, ce mult aș vrea să fiu ca el.

Chipul Mattei s-a întunecat.

— Aș prefera să fie mai bărbat decât să aibă purtări alese! a spus camerista cu un puternic accent vestic. Acum, stai liniștită să-ți

scot rochia. A trecut deja ora de culcare.

Regan făcea întotdeauna ce i se spunea, dar spera ca într-o zi să devină o persoană importantă, să aibă banii pe care-i lăsase tatăl ei și să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubea. Se vor

muta la Londra, într-o casă elegant, unde vor organiza petreceri minunate.

— Nu mai visa, s-a răstit Matta și urcă-te în pat. O să descoperi curând, Regan Weston, că viața nu este făcută numai din lucruri frumoase.

— Nu sunt atât de naivă cum crezi, a râs Regan. Am reușit să-l câștig pe Farrell, nu? Care fată ar fi putut face asta?

— Orice fată care ar fi avut banii tăi, a mormăit Matta în timp ce-i învelea trupul subțire. Hai, culcă-te!

Supusă, Regan a închis ochii. „Banii tatei”! Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea ei. Nu, Matta se înșela! Farrell o iubea cu adevărat pentru că... Dar, oricât ar fi căutat, nu găsea nici un motiv pentru care el să se căsătorească... Brusc s-a

ridicat, în seara în care îi ceruse mâna, o sărutase pe frunte, apoi plecase fără un cuvânt.

Regan s-a oprit în fața oglinzii. Ochii ei albaștri-verzui semănau cu ochii unui copil, iar trupul slăbuț era mereu ascuns de hainele urâte, cenușii și mult prea

mari. Chiar și acum, cămașa de noapte pe care o purta era lungă până-n pământ și închisă în jurul gâtului.

Ce-ar fi putut să-l atragă pe Farrell? Cum ar fi bănuit măcar că ea putea fi sofisticată sub hainele-care o urâțeau? Încercând să zâmbească

seducător, și-a dezvelit un umăr și s-a privit din nou. Ah, da! Dacă Farrell ar fi văzut-o acum, cu siguranță nu s-ar fi oprit la un simplu sărut părintesc. Chicotind, după ce s-a asigurat că Matta dormea buștean, și-a încălțat papucii moi și a pornit în vârful

degetelor spre scară.

Ușa biroului era deschisă, iar cei doi bărbați discutau aprins.

— Uită-te la locul ăsta! a spus Jonathan. Ieri, în timp ce citeam liniștit ziarul, m-am trezit cu o bucată de tencuială în cap.

Farrell privea fix

lichidul din pahar.

— O să se termine și cu asta, în curând. Tu o să-ți primești banii, o să-ți repari casa sau o să-ți cumperi una nouă, în timp ce viața mea va deveni un calvar.

Jonathan și-a umplut paharul.

— Sună ca și cum ai

merge la închisoare. Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru tot ce-am făcut pentru tine.

— Recunoscător? Pentru că-mi arunci în braţe o fetişcană needucată, naivă şi demodată?

— Haide, gândeşte-te că unii bărbaţi ar fi

fericiți s-o aibă. E drăguță și naivitatea ei le-ar fi de folos.

— Eu nu sunt ca ceilalți bărbați. Jonathan nu se lăsă intimidat.

— Adevărat. Nu mulți s-ar arunca într-o afacere de acest fel. După ce își goli paharul se întoarse spre Farrell.

N-ar trebui să ne certăm, ci să sărbătorim. Apoi a ridicat paharul. În cinstea surorii mele care s-a căsătorit cu un bărbat bogat.

— Și pentru moartea mea lentă, nu? Tânărul înghiți furios. Ești sigur de testamentul cumnatului tău? N-aș

vrea să descopăr după nuntă că totul a fost o farsă.

— L-am memorat! spuse Jonathan nervos. Am lucrat șase ani într-un birou de avocatură și mă pricep. Fata nu se poate atinge de bani până la vârsta de 23 ani, cu excepția căsătoriei.

— Dacă știai, de ce n-ai măritat-o de la doisprezece ani?

Râzând, Jonathan a pus paharul pe măsuță.

— Ar fi trebuit. Oricum, fii fericit, nu prea s-a schimbat de atunci.

— Dacă n-ai fi ținut-o prizonieră în casa asta

blestemată, poate că s-ar fi maturizat şi ar fi devenit o femeie interesantă. Doamne! Când mă gândesc la noaptea nunţii...

— Termină! strigă Jonathan. Vei avea destui bani să-ţi aranjezi casa, iar eu voi scăpa în sfârşit de ea şi de anii

grei în care a trebuit să-i port de grijă.

— Ce minciună! Spune-mi de câte ori ai renunţat la club ca să vezi măcar cu ce se îmbracă nepoata ta? După o scurtă pauză a continuat şi mai îndârjit: după ce ne căsătorim, o voi lăsa în

casa mea și voi pleca la Londra să mă distrez. Bineînțeles, n-o să mă încânte faptul că n-o să-mi pot invita prietenii acasă și va trebui să angajez pe cineva care să se ocupe de îndatoririle de soție, pentru că nepoata ta nu va fi în stare... A ridicat capul și

a zărit chipul palid al bătrânului, cu degetele încleștate pe pahar. S-a întors brusc și a rămas încremenit. Regan era la ușă.

— Regan, a spus cu blândețe, trebuia să dormi la ora asta.

Ochii ei mari strălucind de lacrimi îl

fixau neclintiți.

— Să nu mă atingi, a șoptit cu brațele încrucișate peste piept și spatele rigid. Părea așa de mică, cu chipul ei tras și trupul ascuns în cămașa de noapte prea lungă.

— Regan, trebuie să mă asculți!

— Să nu folosești tonul ăsta cu mine! Cum îndrăznești să-mi ordoni după tot ce-ai spus până acum? S-a întors spre unchiul său. Nu te vei atinge de banii mei. Ai priceput? Nici unul dintre voi doi!

— Și cum crezi că te vei atinge tu de ei? a

îndrăznit Jonathan. Dacă nu te măriți cu Farrell va trebui să mai așteptați încă cinci ani. Până acum te-am crescut eu și, dacă nu te căsătorești, voi fi nevoit să te arunc în stradă.

Cu mâinile la frunte, Regan începu să se concentreze.

— Gândește-te, Regan, i-a spus Farrell atingându-i umărul ușor.

Ea s-a retras.

— Nu sunt deloc așa cum m-ai descris, i-a șoptit printre dinți. Pot să mă descurc și singură. N-am nevoie de mila voastră!

— Bineînțeles, a liniștit-o Farrell.

— Las-o în pace! N-a j u n g i la nici un rezultat. Trăiește într-o lume de vis, la fel ca maică-sa. Jonathan îi mângâie obrajii. Știi cum au trecut cei 16 ani de când au murit părinții tăi? Te-am

urmărit cum înghiţeai din mâncarea mea şi cum purtai hainele cumpărate de mine, în timp ce fundul tău zăcea pe milioane de dolari. Cine ştie dacă o să-mi oferi măcar o monedă din comoara ta?

— Bineînţeles că o să te răsplătesc, doar eşti

unchiul meu.

— Ha! a împins-o spre perete. Am hotărât să-ți dau ceea ce meriți și să-mi asigur ceea ce mi se cuvine.

— Ia uite! a strigat Farrell surprins. Vrei să spui că eu...?

Ignorându-l, Jonathan a continuat:

— Hotărăște-te! El sau pleci!

— Nu poți... a încercat Farrell.

— La naiba, sunt sigur că pot și așa voi face! Ești nebun dacă speri că pot s-o mai suport încă cinci ani.

Înnebunită, Regan se uita de la un bărbat la

celălalt. Cum se putuse înșela atâta în privința lui Farrell? El iubea numai banii ei.

— Care-i răspunsul? a insistat unchiul. Ce-ai hotărât?

— Îmi fac bagajele, a șoptit Regan.

— Fără hainele pe care ți le-am cumpărat

cu banii mei, a mai spus unchiul, în ciuda părerilor celor doi, Regan era o persoană foarte mândră. Semăna cu mama ei care-și părăsise familia, se măritase cu un vânzător sărac, munciseră împreună pe brânci și agonisiseră o avere

uriașă. La 40 de ani a născut-o pe Regan și doi ani mai târziu a pierit împreună cu soțul ei într-un accident, fetița rămânând în grija singurei rude, fratele mamei.

— Plec, a spus repede.

— Regan fii

rezonabilă, a rugat-o Farrell. Unde vrei să te duci? Nu cunoşti pe nimeni.

— Crezi c-ar fi mai bine să rămân şi să mă căsătoresc cu tine? Nu vei fi stânjenit de o nevastă ignorantă ca mine?

— Las-o să plece! Se

va întoarce imediat, a vorbit Jonathan. Cum va da cu ochii de lumea de afară, se va întoarce speriată.

Fata a părăsit în grabă casa, fără să scoată un cuvânt.

Afară era întuneric și vântul ce bătea puternic dinspre mare îndoia

crengile copacilor. Va reuși, și-a spus, ridicându-și bărbia hotărâtă și pășind cu picioarele goale pe pietrele foarte reci, numai în cămașa de noapte. Într-o zi se va întoarce purtând o rochie de satin și atunci Farrell se va arunca în

genunchi, cerându-și umil iertare, iar ea va trece peste el ca o regină.

Frigul i-a pătruns în oase evaporându-i visele. S-a oprit frecându-și brațele. Unde se afla oare? Și-a amintit cuvintele lui Farrell. Da, fusese prizonieră în casa

unchiului de la doi ani, de când n-o mai părăsise. Singurele prietene fuseseră guvernantele și cameristele, iar grădina, unicul loc de plimbare. Cu toate astea nu se simțise niciodată singură cu adevărat decât în clipa în care l-a

cunoscut pe Farrell.

Pe cine voia să prostească? Ce putea face singură, noaptea, în cămașa aceea oribilă?

A auzit niște pași apropiindu-se și a zâmbit fericită. Până la urmă Farrell o căuta!

— Aici, fetițo! a strigat un tânăr în

zdrențe. Ai apărut la țanc ca să-mi încălzești patul. În încercarea ei de-a se depărta, Regan s-a împiedicat în cămașa mult prea lungă. Nu-ți fie teamă de Charlie, a continuat bărbatul. Nu vreau decât ce vrei tu.

Inima fetei bătea cu disperare. Nu știa în ce

direcție se îndreaptă și dacă fugea sau se apropia de pericol. După câteva minute care i s-au părut îngrozitor de lungi, a reușit să ajungă pe o alee. S-a oprit și trăgându-și sufletul cu greu, s-a concentrat la pașii străinului. Când într-un târziu liniștea a

înconjurat-o, s-a rezemat de zidul de cărămidă lângă care ajunsese și a respirat adânc mirosul de pește și sare al mării. Cămașa de noapte era plină de noroi ca și părul încâlcit. Încercând să nu-și imagineze cum arăta, s-a concentrat să-și

stăpânească frica. Trebuia să plece urgent din locul acela mizerabil și să-și găsească repede un adăpost ca să se poată odihni. Undeva în dreapta, cineva a izbucnit în râs și Regan a traversat aleea în fugă spre necunoscut cu speranța că se va salva.

În clipa aceea, un bărbat a vrut s-o prindă de braţ, iar alţi doi bărbaţi i-au sfâșiat cămașa în trei părţi.

— Nu, a șoptit ea, retrăgându-se cât mai departe cu putinţă, Mirosul de peşte devenise insuportabil, iar întunericul de

nepătruns. A început din nou să alerge, urmărită foarte îndeaproape de cei trei. La un moment dat s-a întors și i-a zărit mergând nepăsători, apoi s-a poticnit de ceva și a căzut.

— Travis, a spus un om de deasupra ei, cred

că i-ai schimbat direcția.

O umbră uriașă s-a întins peste trupul fetei și o voce puternică a răsunat deodată chiar lângă urechea ei:

— Te-ai lovit?

Înainte să poată gândi ca lumea, s-a simțit ridicată și ținută în brațe de niște mâini

care-i dădeau siguranță. Era prea terorizată, prea epuizată să-i poată cerceta chipul, așa că și-a ascuns fața în umărul lui.

— Cred c-ai obținut tot ce ți-ai dorit pentru noaptea asta, a spus un alt bărbat chicotind. Ne vedem dimineață?

— S-ar putea, a răsunat aceeași voce gravă. Nu ies până n-o fac să plutească din nou.

Bărbații au râs și și-au continuat drumul.

CAPITOLUL 2

Regan n-avea nicio idee unde se afla și cu cine. Tot ce știa era că se simțea în siguranță, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar teribil. Apropierea de bărbatul acela necunoscut îi transmitea o forță

incredibilă.

— Ce cari acolo, domnule Travis? s-a auzit o voce de femeie.

Regan a simţit cum râsul înfundat al străinului îi cutremura trupul.

— Adu-mi nişte coniac, apă caldă şi săpun. Bărbatul părea să

urce cu ușurință treptele, deși căra în brațele sale trupul fetei. Când a ajuns în cameră, a așezat-o cu grijă pe pat și i-a adus o pernă.

— Așa, a spus el, acum să te văd mai bine.

În timp ce o inspecta, Regan a aruncat prima privire spre salvatorul

său. Un păr negru, moale, încadra o față minunată, cu ochi întunecați, căprui, și gură senzuală.

— Mulțumită? a întrebat-o îndreptându-se spre ușă.

Era cel mai uriaș bărbat pe care-l văzuse vreodată, cu un chip

fascinant. Avea un piept enorm, brațe puternice, talie greu de cuprins și picioare lungi, cu mușchi ce se conturau prin pantalonii strâmți, băgați în cizmele până la genunchi.

— Bea asta, te vei simți mult mai bine. Ești rece ca gheața și

alcoolul te va încălzi.

Într-adevăr coniacul a încălzit-o, ca și camera luminată de sfeșnice aurii, iar forța ce emana din trupul lui a făcut-o să se relaxeze ca prin minune. Unchiul Jonathan părea foarte departe.

— Vorbești ciudat, a

spus ea încet.

— Sunt american.

Ochii ei au clipit cu interes și teamă. Auzise multe povești despre cruzimea americanilor, un popor de sălbatici care declarase război în propria lor țară.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile,

bărbatul a înmuiat o cârpă în apa fierbinte și i-a șters fața murdară. Părea așa de firesc să-și plimbe palma mare peste obrajii moi, peste picioarele lungi, declanșând prin această mișcare o nevoie irezistibilă de a-l atinge. Ea și-a ridicat capul și i-

a sărutat vârfurile degetelor subțiri.

— Pune-ți asta, i-a spus întinzându-i una din cămășile lui curate. Până te îmbraci, cobor să văd dacă găsesc ceva de mâncare.

După plecarea lui, camera a devenit brusc întunecoasă și urâtă. Cu

capul pulsând dureros din cauza alcoolului, Regan s-a ridicat din pat. Unchiul Jonathan nu i-ar fi permis să bea coniac și dintr-o dată numele lui a reînviat amintiri neplăcute. Oare cum va reacționa când se va întoarce la brațul americanului uriaș? A

îmbrăcat cămașa curată și a adormit.

Puțin mai târziu, Travis s-a întors cu o tavă mare plină cu mâncare și după ce eforturile lui de a o trezi s-au dovedit inutile, a început să mănânce singur. Toată după-amiaza băuse cu

prietenii lui din America pentru reușita călătoriei în Anglia și pentru afacerile încheiate și exact când cei patru bărbați își spuneau cât de bine ar fi fost ca în seara aceea să aibă în pat o femeie drăguță... o ființă delicată s-a aruncat în brațele lui

Travis. Era așa cum visase: tânără și curățică în ciuda noroiului pe care-l înlăturase de pe trupul ei firav. Oare ce căuta acolo noaptea, numai în cămașă? Fusese aruncată din casa în care lucra sau dorise să-și încerce norocul singură din nou pe

străzile pustii și asta o înfricoșase?

Mult timp după ce și-a terminat masa, Travis a rămas privind-o fascinat. Oricare era povestea fetei, în seara aceea ea era numai a lui, iar a doua zi se va putea întoarce din nou pe stradă, acolo unde-i era

locul.

S-a dezbrăcat încet, amintindu-şi cât de tare îl excitase felul în care i se cuibărise la piept mai devreme. Oare unde învăţase şmecheria asta? Nici una din târfele pe care le întâlnise până atunci nu mai folosise o tehnică asemănătoare.

S-a strecurat gol sub cearceafurile curate și a tras-o în brațe. În clipa în care i-a desfăcut cămașa, corpul ei moale și catifelat a început să se trezească.

Regan simțea niște mâini calde, masculine, mângâindu-i trupul. Nimeni nu-i oferise

vreodată un strop de afecţiune şi era uimită. Undeva în mintea ei, o rană recentă nu voia să se închidă şi dorea cu disperare să se agaţe de cineva care să-i înlăture durerea chinuitoare.

Pe jumătate adormită a realizat că mâinile acelea îi înlăturaseră

cămașa, iar sânii acum liberi se atingeau de un piept tare, plin de păr. A gemut încântată. Buze necunoscute îi sărutau obrajii, ochii, părul și gura. Nu sărutase niciodată un bărbat, dar îi plăcea la nebunie. Buzele lui moi îi desfăceau buzele și le

savura dulceața făcând-o să-și piardă mințile. Când s-a simțit trasă mai aproape, i-a cuprins gâtul cu brațele și s-a împins spre el, încercând să-l atingă peste tot. Dar mișcările lui s-au întețit și a deschis ochii surprinsă. A avut o clipă de

luciditate și l-a împins fără ca el să-i sesizeze eforturile disperate. A împins mai tare și buzele lui au sărutat-o mai adânc, în timp ce mâinile încercau să alunge prin mângâieri orice refuz. În ciuda avertismentelor pe care le transmitea mintea ei,

n-a mai putut rezista și i-a răspuns cu o dorință frenetică. Apoi, degetele lui Travis i-au dezmierdat părul, iar dinții albi, au mușcat ușor lobul urechii drepte.

— Dulce, a șoptit. Dulce ca o violetă...

Regan și-a ridicat

bărbia permiţându-i s-o sărute pe gât, pe umeri, şi-a afundat mâinile în părul lui des şi atât de negru, dar când palmele lui i-au cuprins sânii trupul i-a înţepenit. Era ceva nemaipomenit. O senzaţie extraordinară s-a scurs prin venele adormite,

contorsionându-i picioarele în jurul taliei lui puternice. Într-o secundă, Travis s-a așezat deasupra ei și o durere surdă i-a străpuns abdomenul cufundat până atunci în plăcerea absolută. A vrut să se retragă, dar el nu i-a permis pentru că nici

nu o auzea.

Dorința era prea mare, aproape insuportabilă și, deși amețit de băutură, a simțit un obstacol greu de imaginat. Undeva în creierul lui, un semnal de alarmă îl avertiza că face o mare greșeală, dar era prea târziu. Nu se

mai putea opri. A împins dintr-o dată mai tare și s-a lăsat purtat de zvâcnirile trupurilor lor împreună în adâncul strâmt, minunat.

Lacrimi dureroase i-au udat gâtul fierbinte, amestecându-se cu transpirația de pe trup. S-a rostogolit lângă ea

fără s-o privească.

Soarele se ridica timid la orizont și Travis s-a simțit brusc îngrozitor de vinovat. Și-a pus pantalonii, cizmele și cămașa pe care nu s-a sinchisit s-o încheie și abia atunci s-a întors s-o privească din nou. Cearceaful o

acoperea complet și a atins-o timid.

— Cine ești? a întrebat-o cât de blând a putut. Răspunsul a fost o zvâcnire din cap și un geamăt surd. Travis a respirat adânc și a tras-o pe pernă având grijă să-i acopere sânii goi.

— Nu mă atinge! i-a

șuierat ea printre dinți. Mi-ai făcut rău!

Bărbatul s-a încruntat.

— Știu și-mi pare foarte rău, dar... Vocea lui a răsunat dintr-o dată mai puternic. La naiba! De unde era să știu că ești virgină? Am crezut că... S-a oprit

pentru că i-a zărit ochii mari, speriaţi. Cum a putut să creadă că era o prostituată? Poate noroiul, lumina slabă din cameră şi beţia lui fuseseră de vină, dar acum, privind-o atent, realiza cu durere în suflet că în faţa lui se afla o fiinţă lipsită de

apărare, curată, nevinovată, învăluită într-o delicateţe şi un rafinament tipic englezesc. N-are sens să mă acuz întruna pentru tot ce s-a întâmpl at, a continuat el, dar, cred că aş putea să-i explic tatălui tău. Sunt sigur că el...

— Tatăl meu a murit, a spus ea.

— Atunci celui care are grijă de tine.

— Nu! a ţipat fata. Cum se mai putea întoarce la Jonathan după ce-şi petrecuse noaptea în braţele americanului? Nu-ţi bate capul cu mine.

Dacă poți să-mi faci rost de niște haine, o să dispar imediat.

— De ce alergai de-a lungul docurilor la miezul nopții? Un copil singur ca tine... A privit-o și a zâmbit vinovat, Iartă-mă, o tânără care probabil n-a văzut niciodată locurile astea

primejdioase.

— Nu e treaba ta. Te rog, dă-mi o rochie ca să pot pleca.

Travis a zâmbit din nou.

— N-am de gând să te las pradă fiarelor de afară. Știi foarte bine ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Ce rău mai mare decât cel de noaptea trecută mi se mai poate face? Și-a ascuns fața în palme. Crezi că acum mă mai vrea cineva? M-ai nenorocit.

Travis s-a așezat pe pat și i-a îndepărtat mâinile calm.

— Orice bărbat te-ar

dori. Ești încântătoare și... S-a oprit nesigur.

Regan nu era convinsă că-i înțelegea cuvintele și totuși o idee vagă i-a străfulgerat mintea obosită.

— American vulgar! Ești un sălbatic!... Prinzi fetele de pe stradă, le ademenești în camera

ta, apoi le ții prizoniere și le faci tot felul de lucruri îngrozitoare.

— Stai puțin! Dacă-mi amintesc bine, mi-ai picat singură din întuneric direct în brațe. Nu așa se comportă o domnișoară respectabilă! Iar azi-noapte nu ți s-a părut

oribil să-mi răvășești părul și să-ți încolăcești picioarele în jurul trupului meu. Regan îl privea stupefiată, Iartă-mă, a revenit el. Dacă știam că ești fecioară, nu m-atingeam de tine. Acum nu mai putem schimba nimic. M-am culcat cu tine și

răspunderea îmi aparţine.

— Eu... nu... Te asigur că mă pot descurca și singură.

— Așa cum ai făcut aseară? Ai avut totuși noroc să mă întâlnești, altfel cine știe ce ți s-ar fi întâmplat.

A trecut mult timp

până când Regan a putut să vorbească din nou.

— Când ai de gând să termini cu aroganța asta nesuferită? N-a fost nimic bun în această întâlnire și cred că ar fi fost mai interesant pe stradă decât închisă într-o cameră îngrozitoare cu un

nebun alături. Un violator, asta ești, domnule!

— Măi, măi, am impresia că tocmai am fost înjurat de o englezoaică grațioasă, a spus Travis zâmbind și trecându-și mâinile prin păr, în timp ce ochii o cercetau cu atenție,

alunecând peste umerii goi. Știi, începi să-mi placi.

— Sentimentul nu e reciproc, a spus Regan disperată.

— Eu sunt Travis Stanford din Virginia, și-mi pare foarte bine că ne-am cunoscut. I-a întins mâna, dar Regan

și-a încrucișat brațele peste piept și a întors capul. Bine, a continuat el ridicându-se. Comportă-te cum vrei, dar să știi că nu am de gând să te las singură în zona docurilor din Liverpool. Alege: sau îmi spui unde locuiești, sau rămâi închisă în această

cameră.

— N-ai nici un drept să te porți așa!

— Mi-am câștigat dreptul de care vorbești noaptea trecută. Noi, americanii, ne luăm responsabilitățile. În serios și de aseară te afli sub aripa mea protectoare. Cel puțin

până-mi spui adevărul. A urmărit-o în oglindă încercând să afle motivele pentru care tăcea. Apoi, și-a pus haina și s-a îndreptat spre pat. Încerc să te ajut.

— Cine-ți dă dreptul să hotărăști ce e bine și ce e rău pentru oamenii

pe care nu-i cunoşti?

Chicotind i-a replicat:

— Semeni cu frăţiorul meu. Ce zici de un sărut? Gândeşte-te, dacă-ţi descopăr protectorul s-ar putea să fie ultima clipă petrecută împreună.

— Sper să nu te mai

văd niciodată! Îți doresc să te înec în mare și nimeni să nu te găsească, sper...

Dar Travis a întrerupt-o, capturându-i buzele într-un sărut profund, atent să n-o sperie, mângâindu-i însă înfometat pielea

catifelată.

Pentru o clipă Regan l-a împins, dar mâinile lui mari au strâns-o mai tare și forța lor a vrăjit-o. Era surprinsă să descopere în uriașul acela atâta tandrețe și s-a trezit cuprinzându-i gâtul gros și răvășindu-i părul negru, strălucitor.

Travis a fost primul care s-a desprins din îmbrățișarea lor înfometată, retrăgându-se brusc.

— Sper să-ți descopăr protectorul cât mai târziu posibil. Mă simt excelent în brațele tale.

Palma dreaptă a fetei a zvâcnit spre obrazul

lui, dar a prins-o cu abilitate și i-a sărutat cu pasiune încheietura.

— A fost o dorință de scurtă durată, a continuat el s-o necăjească. Acum, fii fată cuminte și-ți promit că-ți cumpăr o rochie frumoasă.

Râsul lui a răsunat în

holui îngust când perna pe care a aruncat-o Regan s-a lovit de ușa închisă în spatele lui. Cheia s-a învârtit în broască cu zgomot, ca un lanț ce se strânge în jurul gleznei. A rămas nemișcată în camera sinistră, într-o liniște apăsătoare, nevenindu-i

să creadă că nu se afla în dormitorul ei albastru din casa unchiului.

Doar în câteva ore viaţa ei se transformase într-un coşmar. Bărbatul pe care-l iubise dintotdeauna refuzase să se căsătorească cu ea, unchiul o abandonase, iar cel mai rău dintre

toate: se afla prizonieră în camera unui american sălbatic.

Cu gândurile acestea, Regan și-a rotit ochii prin încăpere, oprindu-se în fața ferestrei larg deschise. Ce va face? Cum va rezista încă cinci ani până-și va câștiga banii lăsați de

tatăl ei? Singurul lucru la care se pricepea era să sădească flori. Poate...

Mai întâi trebuia să-i dea o lecție americanului înfumurat. Dar cum putea acționa fără haine?

Auzind o bătaie ușoară la ușă a sărit din pat și a luat cămașa lui

Travis. Imediat ce și-a încheiat nasturii, o fetișcană și-a făcut apariția, cărând cu greu o tavă mare încărcată cu mâncare.

— Domnul Travis mi-a comandat să vă aduc mâncare și apă caldă ca să faceți o baie... a spus nervoasă privind

curioasă în jur și sprijinindu-se de ușă.

— Poți să-mi faci rost de niște haine? a întrebat Regan. Te rog! Ți le înapoiez mai târziu.

— Îmi pare rău domnișoară, dar domnul Travis m-a avertizat să nu vă dau haine. Doar

mâncare, apă caldă și să pun un om să păzească fereastra în caz că vreți să fugiți pe acolo.

Regan a fugit la fereastră și s-a convins că fata avea dreptate.

— Trebuie să mă ajuți, a insistat. Bărbatul ăsta mă ține prizonieră. Te rog, te rog, ajută-mă

să fug!

Camerista a așezat tava pe masă și a privit-o cu teamă.

— Domnul Travis m-a amenințat că mă omoară dacă te las să pleci, Iartă-mă; domniță! Și fără să mai scoată o vorbă, a părăsit camera grăbită.

Regan nu era sigură de sentimentele ei. Nu-şi dorise să părăsească vreodată casa unchiului şi cu atât mai mult să fie prizoniera unui bărbat înfiorător. Înfuriată, s-a întins, a luat tava şi a izbit-o cu forţă de perete, urmărind cum gemul şi ouăle se

prelingeau ușor pe podea. Dar asta n-a reușit s-o liniștească, din contră, i-a sporit starea de nervi și s-a aruncat în pat lovind perna cu pumnii până la epuizare. În cele din urmă s-a cufundat într-un somn atât de profund, încât n-a auzit când camerista a

revenit să facă ordine sau când Travis a păşit în cameră cu braţele încărcate de pachete, zâmbind fermecat la vederea chipului ei inocent şi liniştit.

CAPITOLUL 3

— Ești o bucățică atât de dulce! i-a șoptit Travis, mângâindu-i lobul urechii cu limba umedă, și pentru că începea să se trezească, s-a tras puțin mai departe de pat ca să-i admire trupul

unduindu-se în forme seducătoare. Printre nasturii descheiați sânii se rostogoleau spre lumină.

— Tu! a șoptit ea. Apoi, ca o felină s-a repezit cu pumnii spre pieptui lui. Travis i-a prins într-o mână.

— Asta numesc eu

primire plină de recunoștință! și a îmbrățișat-o strâns. Mi-e greu să te tratez ca pe o doamnă când te arunci cu atâta entuziasm în brațele mele.

— Nu m-am aruncat! a strigat fata scrâșnind din dinți. De ce răstălmăcești totul după

cum ai chef? Să nu-ți închipui că vreau altceva de la tine decât libertatea. N-ai niciun drept...

Cu un sărut rapid el a făcut-o să-și înghită vorbele.

— Te eliberez imediat ce-mi dai adresa. Cu siguranță, o

tânără respectabilă ca tine are rude și deci e suficient un nume ca să te duc acasă.

— Și să te lauzi cu ce mi-ai făcut? Nu sunt de acord. Eliberează-mă și voi găsi singură drumul spre casă.

— Defectul tău este că nu știi să minți, i-a

spus zâmbind. Ai niște ochi de păpușă care nu pot ascunde nimic. Ți-am repetat de nu știu câte ori condițiile eliberării tale.

— Pot fi la fel de încăpățânată ca tine și mai știu că trebuie să pleci foarte curând în America. Deci, în scurt

timp voi scăpa de tine.

— Până atunci trebuie să mă hotărăsc. Travis îi mângâia bărbia fără s-o slăbească din ochi. Urăsc gândul că va trebui să las aceste picioare minunate pe mâna unui netrebnic.

Gemând, Regan s-a retras încercând să-şi

acopere partea de jos a corpului cu cearceaful de pe pat, dar Travis a fost mai uite și și-a strecurat mâinile sub cămașa ei.

— De ce te porți așa? Ce-am făcut să merit un astfel de tratament? în viața mea n-am făcut rău cuiva.

Cuvintele ei erau pline de durere și Travis a tras-o din nou la piept.

— Trebuie să mă crezi că niciodată nu m-am mai purtat așa cu cineva. Poate ar fi mai bine să te las să pleci, dar nu pot. Ar fi ca și cum aș arunca o floare sălbatică într-o furtună

de zăpadă. Ochii lui erau calzi și îngrijorați. N-am de ales. Nu te pot lăsa să pleci, deși nu-mi place să te țin încuiată. Doamne!

Când a tăcut s-a trântit în cel mai apropiat scaun și Regan a simțit dintr-o dată o dorință nebună de a se

arunca la pieptul lui ca să-i alunge tristeţea.

— Mi-ai cumpărat o rochie? I-a întrebat încet, cu voce timidă.

— Dacă ţi-am cumpărat o rochie... a repetat el zâmbind trist. A smuls capacul unei cutii şi a întins pe pat un val de catifea de o

culoare pe care Regan n-o mai văzuse vreodată. Părea maro, sau roșu, strălucitoare și fascinantă. Este culoarea părului tău. Nici roșu, nici șaten, nici blond, dar toate la un loc.

L-a privit uluită.

— Ce... ce romantic. N-am crezut că tu...

Travis a izbucnit în râs și i-a luat rochia.

— Nu știm nimic unul despre celălalt. Nu mi-ai spus nici măcar cum te cheamă.

Ezitând, Regan și-a plimbat palmele peste catifeaua din brațele lui, dorind din toată inima să simtă materialul acela

minunat pe piele.

— Mă numesc Regan, i-a spus calmă.

— Numai Regan?

— Atât și, dacă ai impresia că o să mă cumperi cu o rochie nouă de catifea, te înșeli.

— Nu e nevoie să te păcălesc, i-a spus sigur pe el. Ți-am dezvăluit

condițiile eliberării tale, iar rochia n-are nicio legătură. Apoi, a aruncat-o pe pat și a desfăcut și celelalte cutii împrăștiind în jur o rochie de mătase albastră împodobită cu funde, o cămașă de noapte de bumbac imprimată cu bucheţele

de trandafiri roz și două perechi de papuci din piele moale.

— Sunt minunate. Cu adevărat minunate, a murmurat Regan atingând mătasea de obraji.

Travis o privea încântat. Era un amestec minunat de copil și

femeie. Când zgâria ca un pisoi speriat, când devenea o fată încântătoare prin inocența ei. Zâmbetul ei luminos și ochii de peruzea îi fermecaseră și nu se mai putea gândi decât la ea. Pierduse ore întregi prin magazine, alegând lucruri care

sperase să-i aducă fericirea.

S-a așezat pe pat lângă ea.

— Îți plac? N-am știut ce fel de lucruri și ce culori preferi, dar vânzătoarea m-a asigurat că sunt ultima modă.

Regan i-a întors

zâmbetul și Travis a fost cutremurat de un fior pe care-l mai simțise doar pentru pământul lui din Virginia. Înainte să-și dea seama ce face, s-a repezit peste rochiile împrăștiate, a tras-o în brațele sale și a sărutat-o înfometat, încercând să șteargă din minte clipele

care-i despărțiseră toată ziua.

— Hainele, a murmurat Regan cu disperare. Le distrugi!

Printr-o singură mișcare a mâinii drepte el a îndepărtat materialele multicolore pe scaun.

— Toată ziua m-am

gândit la tine. Ce mi-ai făcut? i-a șoptit la ureche.

— Nu vreau să-ți fac nimic rău. Te rog, lasă-mă să plec.

— Vorbești serios? a întrebat-o cu gura înfundată în gâtul ei delicat.

Oare de ce bărbatul

acela dezgustător îi făcea lucruri atât de oribile? s-a gândit Regan fără să facă vreun gest de refuz când braţele lui fierbinţi i-au cuprins sânii dezveliţi.

Încet, Travis s-a retras şi s-a dezbrăcat, înfăţişându-se ochilor ei mari, în lumina roşiatică

a soarelui ce pătrundea prin fereastra deschisă. Tăcută, Regan nu-și putea dezlipi privirile de pe trupul lui perfect. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol și curiozitatea era ca o hipnoză. O mulțime de mușchi împletiți înfășurau corpul imens

parcă asigurându-i un zid de protecție.

— Oh, Doamne, s-a bâlbâit ea, nereușind să se mai miște.

Travis a râs și s-a tras mai aproape.

— Pun pariu că în ciuda protestelor tale vei învăța foarte repede.

— Nu, a spus Regan

cu o ultimă fărâmă de luciditate. Dar bărbatul a ignorat-o, mângâindu-i ușor abdomenul sensibil.

Mâinile ei cercetau vrând să memoreze totul. Era încântată de mângâierile lui și plăcerea pe care o simțea atingându-i

spatele sculptat îi făcea inima să răspundă într-uri ritm infernal.

— Dulce, Regan! Vocea lui era răgușită și nefirească și când a schițat un gest de retragere, ea l-a tras înapoi înfigându-și unghiile în carnea tare. Da, pisicuța mea, da.

Fermecat, Travis a pătruns-o încet și Regan n-a mai simțit nimic dureros, doar nevoia de-a se contopi cu bărbatul acela necunoscut din brațele ei și s-a arcuit pentru a-l întâmpina.

— Ușurel, pisicuță, a murmurat el în timp ce-i ridica șoldurile.

Nu-i asculta cuvintele, voia doar să se supună și să învețe. Un timp a crezut că se va frânge pentru ca imediat să explodeze împreună cu el într-o mulțime de senzații necunoscute ce-au făcut-o să uite de sine.

Când și-a revenit a

avut impresia că cel mai important dintre visele ei s-a împlinit. Stătea întinsă lângă Travis și se gândea cum ar fi fost să-l întâlnească pe Farrell din nou. Firește, el aflase de legătura ei cu americanul și poate-i era deja rușine pentru ea...

Alături, Travis își

ridicase capul și o privea zâmbind mulțumit.

— Am avut dreptate, a mormăit. Cu ceva antrenament...

Regan i-a înlăturat mâna și i-a șuierat printre dinți.

— Să nu mă atingi! M-ai forțat să fac destule împotriva voinței mele.

— Vrei s-o facem din nou? Am crezut că vrei să-mi spui adevărul.

— Adevărul este că te comporţi ca un criminal ordinar.

Travis s-a rostogolit spre marginea patului şi-a început să se îmbrace.

— Ţi-am spus de ce

te ţin încuiată. S-a întors brusc spre ea. Ai idee ce ţi-ar face bărbaţii din zona asta a docurilor? Varianta violentă a ceea ce tocmai am sfârşit amândoi acum câteva clipe.

— Şi care-i diferenţa dintre tine şi ei?

— Chiar aşa naivă

cum ești poți înțelege că noi am făcut dragoste. Ei ți-ar ridica pur și simplu fusta în cap și s-ar folosi pe rând de trupul tău tânăr.

— Dar eu nu port fustă! a spus Regan. Am numai o cămașă de noapte foarte lungă.

Disperat, Travis și-a

trecut mâna prin păr, răvășindu-l.

— Datoria mea este să te protejez de bărbații care vor să-ți facă rău.

— N-ai dreptate! Te rog, lasă-mă să plec...

Purtându-se ca și cum ea n-ar fi vorbit, Travis a ieșit și a comandat niște supă,

apoi s-a întors perfect calm. De ce nu-ți pui una din rochiile pe care ți le-am cumpărat?

— Dacă ieși din cameră o să mă îmbrac, a spus emoționată.

Travis a ridicat din sprâncene și a tras-o din pat, dar era goală.

— Nu cred că e ceva

ce n-am văzut până acum, așa că te sfătuiesc să pui ceva pe tine, ca să-l întâmpini pe proprietarul acestei clădiri.

Regan a pipăit cu palmele printre lucrurile împrăștiate, dar nu a descoperit niciun fel de lenjerie de corp, așa că

s-a hotărât să poarte rochia de catifea cu talie înaltă.

Cu părul în bucle dezordonate pe spate, obrajii arzând și ochii strălucitori, întruchipa imaginea perfectă a unei femei fericite, care tocmai făcuse dragoste.

Privirile posesive ale

proprietarului l-au determinat pe Travis să-i grăbească plecarea.

— De ce te porți așa? a întrebat fata speriată de unda de gelozie ce plutea deasupra lui.

— Am vrut doar să-l atenționez să nu-și facă iluzii, a răspuns Travis ducând la gură o

bucăţică de friptură de vită. Mâine dimineaţă va trebui să te las din nou singură şi s-ar putea ca el să trimită pe cineva aici... Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un conflict acum, în preajma pregătirilor de plecare. Epuizată, Regan s-a trântit pe scaunul

oferit de el. Ultima oară când mâncase fusese la cina dinaintea plecării, cu Jonathan și Farrell. Ce este? a întrebat-o americanul umplându-i farfuria.

— Nimic. Numai că... Și-a ridicat bărbia cu demnitate. Nu-mi place să fiu prizonieră.

— Nu e nevoie să-mi explici dacă nu vrei. Mănâncă până nu se răcește.

Pe parcursul mesei, Travis a încercat de mai multe ori s-o facă să vorbească, dar Regan a rămas tăcută, temându-se să nu-i scape vreun cuvânt care să-l ajute să-

i afle adresa. Nu mai era drum de întoarcere la viața anterioară din casa unchiului.

— E rușinos că englezoaicele sunt educate, în așa fel încât să nu le placă să facă dragoste, i-a spus Travis încet ghicindu-i gândurile. În America,

toate femeile-și iubesc bărbații și nu se feresc s-o arate.

— Atunci de ce nu te întorci acolo, la femeile de care vorbești? I-a întrebat cu un zâmbet fermecător.

— Hei, mititico, mai bine zbenguie-te prin pat până revin sau...

— Să plec.

— Ești tare insistentă cu treaba asta.

Mai târziu, el a venit în pat și Regan s-a prefăcut că doarme adânc. A îmbrățișat-o, i-a mângâiat un timp abdomenul cald, apoi, după ce i-a sărutat urechile mici, a adormit.

Era ciudat, dar abia atunci a putut și ea să se scufunde în lumea viselor cu adevărat liniștită.

Când s-a trezit de dimineață era singură în camera mare și a fost imediat întâmpinată de cameristă.

— Scuzați,

domnișoară, am crezut că dormiți. Domnul Travis a poruncit să vă aduc apă fierbinte pentru baie.

Ascultând-o, Regan s-a hotărât să nu se mai umilească rugând camerista s-o ajute să evadeze și s-a strecurat în cadă, lăsând ca apa

fierbinte să-i relaxeze fiecare mușchi și să-i alunge amintirile neplăcute.

Curată din nou, și-a înfășurat părul într-un prosop, a savurat un mic dejun copios, apoi, s-a îmbrăcat cu rochia de mătase albastră ce se mula seducător pe

trupul ei subțire și tânăr.

Ziua se scurgea încet și pentru că nu avea nimic de făcut se plictisea îngrozitor. Curând, camera a devenit răcoroasă și ea a început să se plimbe de colo-colo frecându-și mâinile înghețate.

Într-un târziu s-a oprit în dreptul ferestrei prin care soarele pătrundea timid, răspândind în jur razele-i-luminoase.

În cele din urmă, vocea adâncă, plăcută și plină de umor a lui Travis s-a făcut auzită și inima ei a început să

bată gata-gata să-i spargă pieptul. Era bineînțeles din cauza singurătății, s-a gândit speriată, neînțelegând ce se petrece și încercând să nu zâmbească în clipa în care el urma să intre.

Ochii mari, căprui, au cercetat-o, apoi un zâmbet cald i-a umplut

fața.

— Îți vine foarte bine cu rochia asta, a spus scoțându-și haina și pălăria. După o zi de alergătură sunt foarte obosit. Oamenii de pe aici sunt niște snobi înfumurați. N-am reușit să-i fac să-mi răspundă la întrebări.

Regan se juca cu degetele pe măsuță, încercând să-și alunge curiozitatea.

— Poate nu le-au plăcut întrebările.

El o privi insistent.

— Tot ce doream să aflu era dacă cineva a pierdut o tânără drăguță și neascultătoare.

— Și?

Travis s-a încruntat, încercând parcă să lege puținele lucruri pe care le descoperise despre ea.

— Mi se pare ciudat că nimeni n-a văzut vreodată pe cineva cu semnalmentele tale.

N-avea ce să-i răspundă pentru că nu

existaseră vizitatori la Weston Manor. Tot ce știa despre lumea înconjurătoare se rezuma la povestirile guvernantelor și ale cameristelor și deci nimeni nu știa de existența ei.

Privind-o, Travis încerca să-i citească

gândurile. Toată ziua fusese urmărit de o singură întrebare: ce va face cu ea când va trebui să se întoarcă în America? Nu-i spusese nimic de cei trei oameni pe care-i angajase să facă investigații, ca să n-o sperie. Bănuia că locuia undeva în apropiere de

Liverpool, dar verificase fiecare casă și nu aflase nimic... Nici o urmă, ca și cum ea se materializase brusc din noaptea întunecoasă.

— Ai fugit de undeva, i-a spus liniștit, fără să-și întoarcă privirile și descoperind în expresia chipului ei că bănuielile

sale se confirmau. Nu înțeleg de ce fugi și de ce nimeni nu te caută.

Regan s-a întors forțându-se să nu se gândească la cei pe care-i lăsase în urmă și care n-o iubiseră niciodată. Singura concluzie este, a continuat Travis, că ai refuzat să te măriți cu

vreun bătrân bogat?

— Nu chiar.

Travis a izbucnit în râs pentru că ochii ei îi spuneau foarte clar că e pe aproape și ca să-și ascundă furia ce-i mocnea în suflet la gândul că cineva ar fi putut să-i facă rău. Deci, nu există niciun motiv

să rămâi în Anglia. Ce-ar fi să mă însoțești în America?

CAPITOLUL 4

— Ce? a strigat Regan. America e un loc uitat de lume, plin de indieni îngrozitori, animale sălbatice și oameni cruzi și înapoiați.

Zâmbetul a dispărut brusc de pe chipul lui

Travis, iar ochii au fixat-o dureros.

— Englezoaică nebună! M-am săturat de cuvintele astea pe care mi le-au aruncat în față și țăranii de pe aici care-și spun „gentlemani”. Mi-au întors spatele pentru că nu le-au plăcut hainele

mele sau pentru că au descoperit că undeva în trecut o rudă de-a lor a murit într-un război de pe vremea când eu eram copil. Retrăgându-se și-a cuprins gâtul cu mâinile într-un gest de apărare. Te-am menajat destul! De azi înainte vei face tot ce-ți spun. N-o să te

plictisesc vorbindu-ți de America, când ai păreri așa de bine documentate, dar te asigur că în țara mea nimeni n-ar fi alungat o fată numai pentru că nu vrea să se supună. În Virginia vei descoperi lucruri mai interesante decât dacă ai hoinări

noaptea pe străzile pustii. E clar?

— Da, Travis, a șoptit ea în timp ce el părăsea camera, trântind ușa. Era prea mult. În prezența lui nu se putea concentra. „Cel puțin dacă-l enervez poate că n-o să mă mai oblige să mă culc în patul lui și,

cine știe, poate chiar să-mi dea drumul”, s-a gândit, zâmbind mulțumită.

Dimineața s-a sculat cu o durere de cap îngrozitoare și prost dispusă pentru că americanul o lăsase singură toată noaptea, dând astfel posibilitatea

oricui să pătrundă în cameră.

Bombănelile ei au fost întrerupte când ușa a fost deschisă dintr-o dată. Cu brațele încrucișate, s-a pregătit să-l întâmpine, dar în locul glasului grav, obișnuit, un râs plăcut de femeie a înviorat-o.

— Sunteți domnișoara Regan? a întrebat micuța femeie. Mă numesc Rosa, iar acestea sunt asistentele mele. Am venit să vă pregătim garderoba pentru călătoria în America,

Lui Regan i-au trebuit câteva momente

să realizeze că Travis angajase o emigrantă franţuzoaică, o croitoreasă renumită (se trăgea dintr-o familie de croitorese, renumită chiar și la curtea reginei Maria Antoaneta, ca să-i lucreze garderoba). Nervoasă, a rămas în pat nemișcată, aruncând din

când în când priviri furioase spre femeile care, la rândul lor, o cercetau încurcate.

— Poate ar trebui totuși să văd marfa, a spus Regan în cele din urmă.

Bucuroasă, croitoreasa și fetele ei au început să scoată pe pat

eșantioane de mătase, satin, pânză de in, stofă de lână, mohair, în culori superbe și de foarte bună calitate.

Ochii lui Regan au trecut în revistă fiecare material, apoi s-a ridicat concentrându-se la chipul doamnei Rosa.

— Sunt aproape

unicat, a spus croitoreasa.

Fascinată, n-a putut nici să se miște, nici să spună ceva.

— Poate vreți să vă mai gândiți, a continuat doamna Rosa cu blândețe. Domnul Travis ne-a rugat să tăiem și să croim materialele într-o

singură zi, înainte să porniți în America. A angajat o femeie care va călători cu dumneavoastră și va termina rochiile până ajungeți la destinație.

Cu siguranță, colonistul nu-și putea închipui cât de costisitoare erau hainele

unei femei, așa cum știa unchiul Jonathan.

— Travis v-a întrebat cât costă garderoba?

— Nu, domnișoară, a răspuns femeia surprinsă. A venit la mine azi-noapte, foarte târziu, mi-a spus că a auzit că sunt cea mai bună croitoreasă din

Liverpool și că dorește să pregătesc o garderobă pentru o tânără domnișoară. N-a adus vorba de preț și mi-a lăsat impresia că nu-l interesează această problemă.

Regan a deschis gura și a închis-o într-un zâmbet ciudat. Așa deci,

uriașul colonist se credea în pădurile sălbatice ale Americii! Va fi cu adevărat amuzant să se joace un timp cu banii lui și deci, cu materialele acelea minunate. La sfârșitul zilei va avea grijă ca el să primească o notă de plată usturătoare.

— Cu ce începem? a întrebat, alintându-se ca un copil.

— Cu rochiile de zi, a sugerat doamna Rosa, întinzând eşantioanele de muselină.

Câteva ore mai târziu, obosită, Regan nu mai era atât de entuziasmată de planul

diabolic pe care-l pusese la cale. Garderoba ei devenise mai bogată decât a unei prințese. Rochii de muselină de toate culorile, de catifea și satin pentru bal, pentru călărie, pentru plimbare, redingote, cămăși de noapte, jupoane cu dantelă și

cămășuțe cu broderii.

La prânz, când li s-a adus mâncarea, s-a trântit pe scaun epuizată.

— Dar de-abia am început, a spus croitoreasa. Modista, blănarul și cizmarul sosesc azi după-amiază și până atunci trebuie să

fiți pregătită.

— Sigur, a șoptit Regan. Cum am putut să uit?

Și când toată lumea s-a adunat, a ales din mulțimea de blănuri de linx, capră de angora, lup, cincila, câteva bucăți pentru gulere, manșete și căptușeli.

Cizmarul i-a vorbit despre cizmele și papucii pe care putea să-i confecționeze, iar modista i-a prezentat pălăriile ce se potriveau perfect cu mănușile.

Spre seară, când energiile tuturor au început să se stingă, Regan a fost cuprinsă de

tristețe. I-a spus doamnei Rosa că va da notele de plată lui Travis, apoi, după ce croitoreasa și-a luat prietenii, a fost cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăție.

Târziu, pașii lui Travis au răsunat pe scări. S-a pregătit și în

clipa în care el a deschis ușa a luat un pantof și i l-a aruncat în față.

— Ce-i asta? a spus zâmbind. După două nopți de despărțire mă așteptam să mă primești mai frumos. Și pe urmă, parcă ziceai că ai nevoie de haine.

— Nu ți-am cerut

nimic și-ți repet: n-ai nici un drept asupra mea. Nu mă poți obliga să merg cu tine în țara aia barbară. Nu vreau, auzi? Sunt englezoaică și voi rămâne în Anglia.

— Unde se află familia și prietenii tăi, nu? a spus Travis sarcastic. Mi-am irosit

încă o zi încercând să aflu unde ți-ai petrecut ultimii ani, dar din nou, nimic. La naiba! Americanul și-a trecut nervos mâinile prin păr. Ce oameni s-ar descotorosi de un copil ca tine?

Poate din cauza oboselii, ochii mari ai

fetei s-au umplut de lacrimi mari ca de cristal. Trăise toate zilele astea în camera lui Travis cu speranța că Farrell sau Jonathan vor veni s-o salveze, convinsă fiind că americanul ajunsese și la casa unchiului. Oare îi spuseseră că n-o cunosc?

înainte să vorbească, Travis o tras-o în braţele sale, dar a protestat împingându-l.

— Lasă-mă-n pace! i-a strigat, dar el n-a lăsat-o să-i scape şi sfârşită şi-a coborât capul pe pieptul lui, izbucnind în hohote de plâns.

Cu trupul ei subţire

agățat de gâtul lui Travis s-a așezat pe scaun, încercând s-o liniștească ușor, ca pe un copil.

— Hai, plângi, pisicuțo, descarcă-te. O meriți din plin.

Străinul acela o ținea strâns la piept, avea grijă de ea, făcea dragoste cu ea, când oamenii pe

care-i cunoștea de-o viață negau cu vehemență existența ei.

Curând suspinele s-au stins.

— Vrei să-mi spui de ce ești nefericită?

Nu-i putea povesti de Farrell.

— Pentru că sunt prizonieră, a spus atunci

cu hotărâre.

El a continuat să-i mângâie părul și când a vorbit vocea suna caldă și înțelegătoare.

— Cred că erai prizonieră cu mult timp înainte să ne întâlnim. Cineva și-a bătut joc de tine tratându-te ca pe un gunoi.

— Gunoi! a gemut ea. Cum îndrăznești?

— N-am spus că ești un gunoi, doar că cineva te-a considerat așa.

— Eu... eu... nimeni... nu... Lacrimile au pornit din nou.

— Nu e chiar atât de rău să fii orfan, a revenit Travis. Mult timp și eu

am fost ca tine. Poate într-un fel aparţinem unul celuilalt. L-a privit gândindu-se că nu şi-l putea imagina aparţinând cuiva. Nu-mi place ce gândeşti, a avertizat-o el. Dacă-ţi trece prin cap să evadezi, să ştii că mă pricep foarte bine să

păstrez ce-mi aparţine.

— Ce-ţi aparţine? a exclamat surprinsă Regan. Abia te cunosc!

După ce-a sărutat-o cu zgomot, Travis i-a spus hotărât:

— Mă cunoşti destul. Obişnuieşte-te cu gândul că eşti a mea.

— Nu e adevărat!

Sunt... s-a înecat. În timp ce sărutările lui Travis se prelingeau în jos, pe gât în scurte pauze.

— Ești tentantă, a râs el îndepărtând-o ferm de pe genunchi. Oricât de mult aș dori să rămân cu tine, treburi importante mă cheamă

la datorie. Știi că plecăm peste două zile? „Poimâine”, s-a gândit Regan. Nu mă săruți? i-a strigat din ușă. Nimic să-mi țină de cald acolo, în întuneric?

Regan și-a scos pantoful și l-a aruncat, nimerindu-l în umăr. Travis a închis ușa

râzând și a coborât scările în fugă.

Cel puțin în noaptea aceea era prea obosită să rămână trează, dar, cu fiecare zi care trecea, patul îi părea tot mai mare.

S-a trezit la mișcarea ușoară a lui Travis prin cameră și a închis ochii

prefăcându-se că doarme adânc în clipa în care el s-a apropiat s- o sărute pe obraz. După ce el a părăsit încăperea, și-a ascuțit auzul la zgomotul de acum obișnuit al încuierii ușii și când acesta s-a lăsat așteptat s-a ridicat brusc. A făcut ochii

mari, s-a convins că într-adevăr drumul era liber și apoi a zvâcnit din pat, și-a pus la nimereală rochia de catifea și cu pantofii în brațe a pornit spre scări. Inima-i bătea gata-gata să-i iasă din piept în clipa în care cizma lui Travis și-a făcut apariția

pe prima treaptă a scării. Norocul i-a surâs. Cineva a strigat după ajutor și americanul; s-a întors și a ieșit.

Într-o secundă, Regan se afla jos, în – bucătăria pustie, apoi în strada însorită.

Nu era timp de pierdut. Trebuia să

mărească urgent distanța între ea și Travis.

În ciuda bunelor intenții, foarte curând picioarele au început s-o doară așa de tare, că nu le mai putea ignora mai ales că atrăsese deja atenția celor din jur. „Trebuie să mă

concentrez”! și-a spus cu disperare și realizând că fără să facă un plan bine pus la punct nu-și putea câștiga libertatea.

S-a așezat pe o ladă din apropiere, și-a pus pantofii și s-a gândit la puținele alternative pe care le avea la dispoziție. Avea nevoie de un loc

unde să se ascundă și să capete o slujbă, cel puțin până când americanul nebun avea să părăsească Anglia.

Pierdută în gânduri, i-au trebuit câteva minute bune până să audă împușcăturile din stradă și să zărească silueta lui Travis. El n-o

observase. S-a ghemuit printre lăzile și cutiile împrăștiate în drum, șoptind rugăciuni de salvare.

Deși zgomotele păreau să se îndepărteze, a rămas în același loc așteptând speriată. Cu siguranță că Travis n-ar fi admis să

piardă un prizonier fără luptă.

Într-un târziu, s-a hotărât să pornească și să evadeze din zona docurilor, menținând în spate marea tumultuoasă. Zâmbind încrezătoare s-a gândit că nu va fi dificil să facă asta, deși după aceea

drumul ei devenea neclar.

Orele treceau, soarele era încă sus pe cer, iar zgomotele de la docuri încă aproape. Folosindu-și toate puterile de concentrare a încercat să ignore crampele din picioare și înțepăturile din spate. Pe Travis l-a

mai zărit de două ori și a fost tentată să-l strige, probabil din cauza ultimei experiențe când purta cămașa de noapte primită de la Jonathan.. Acum însă, în rochia de catifea, era o doamnă și trebuia tratată ca atare.

Curând soarele a coborât spre orizont și

inima a început să-i bată mai tare. Avea să înfrunte singură noua și marea aventură în care se aruncase cu toate forțele și gândul o înfricoșa. Bine că scăpase de american. Era liberă să meargă oriunde ar fi dorit.

S-a ghemuit încet,

încercând să-și maseze picioarele și să alunge durerile ascuțite care le străbăteau de la vârf până la șolduri. Când și-a scos pantofii, degetele erau pline se sânge. Atunci s-a ridicat repede și a pornit șchiopătând pe strada întunecoasă. Era o doamnă și trebuia

să se poarte ca atare...

CAPITOLUL 5

Știrea că o tânără drăguță străbătea zona docurilor fără escortă, s-a răspândit ca un foc printr-o pădure uscată. O grămadă de marinari, incluzându-i chiar și pe cei mai beți dintre ei, a năvălit în direcția femeii

ce păşea semeaţă în rochia ei minunată.

Atentă, încercând din greu să-şi ascundă teama, Regan făcea eforturi să nu urmărească mulţimea bărbaţilor ce se strângea în jurul ei ca un laţ. Un iz de peşte şi rom a izbit-o în faţă, în timp

ce mâini murdare, ce tremurau îngrijorător, îi atingeau fusta lungă.

— N-am mai simțit niciodat' ceva mai moale, șopteau ei vrăjiți.

— N-am mai avut niciodată o damă ca asta.

— Crezi că doamnele o fac la fel ca târfele?

Mai repede, mai repede ea își croia drum printre ei. Trebuia să fie liberă, trebuia să scape...

Bărbaţii păreau că se joacă cu ea, dar când au realizat că e singură au devenit sălbătici.

— Hei, lasă-mă pe mine primul! Vreau mai mult să-i ating rochia! a

urlat un tânăr viguros, păşind în faţă şi trăgând-o pe Regan de umăr. Materialul s-a rupt dezvăluindu-i pielea strălucitoare până deasupra sânului rotund. Un râs general a răsunat în noaptea adâncă.

— Vă rog, potoliţi-vă,

a șoptit Regan retrăgându-se din calea lor.

— Pare micuță, dar cine știe cum e pe dinăuntru...

— Terminați! a spus din nou tânărul. Hai să ne convingem.

Înainte să realizeze ce se întâmplă cu ea, unul

dintre marinari a împins-o și a căzut peste grupul de bărbați din spate. Cu un ultim efort s-a pornit să țipe și a încercat să se ridice, dar mulțimea de mâini ce s-a năpustit asupra ei, pipăind-o pofticioasă, a imobilizat-o.

— Acum să vedem ce

este sub aceste fuste frumoase.

Când bărbatul s-a aplecat, Regan l-a izbit în față. Imediat brațele ei au fost ridicate deasupra capului, iar picioarele desfăcute cu sălbăticie.

Într-o fracțiune de secundă era peste ea,

zâmbind chipului tânăr îngrozit.

O împuşcătură scurtă a străbătut văzduhul transformând adunarea într-o stană de piatră.

Încă ţintuită sub greutatea bărbatului, Regan a fost mai întâi speriată de tăcerea marinarilor, apoi a

împins și și-a eliberat un picior. În momentul următor, Travis s-a repezit spre ea, lovind cu violență în stânga și-n dreapta oamenii dezorientați. Regan a rămas întinsă, tremurând, până când toate mâinile s-au retras de pe trupul ei înfiorat.

— Mai vrea cineva să se atingă de doamna? i-a întrebat vocea răsunătoare a americanului.

Retrăgându-se asemeni unei turme laşe, bărbaţii bombăneau nemulţumiţi că străinul acela nebun le stricase distracţia.

Travis și-a pus pistoalele și s-a întors s-o privească. Părea nevătămată și a ridicat-o repede, aruncând-o în același timp peste umăr ca pe un sac.

— Lasă-mă jos! a strigat fata cu respirația întretăiată de spaima prin care trecuse.

Travis i-a tras o palmă peste fund şi a pornit în direcţia celor doi indivizi care ţineau încă pistoalele îndreptate asupra mulţimii.

Marinarul pe care Regan îl lovise în frunte a strigat în urma lor că americanii ştiu cum să-

și trateze femeile, iar ceilalți au râs fericiți că evitaseră un conflict cu străinul uriaș și fioros. În tot timpul acesta, Regan a rămas nemișcată în aceeași poziție incomodă, bucuroasă că părul putea să-i ascundă fața de ochii celor de la han.

Imediat ce au ajuns în cameră, Travis a trântit-o pe pat, tremurând de mânie.

— Știi cum te-am găsit? s-a răstit el, cu toți mușchii încordați, mâinile-n șolduri și ochii scoși din orbite. Am angajat niște oameni să se plimbe pe malul

mării și să-mi raporteze cea mai mică agitație din rândul marinarilor. Știam că e mai bine să aștept. Când ai apărut, toți bărbații te-au înconjurat, a continuat încruntat. A durat totuși mai mult decât m-am așteptat. Te-ai ascuns undeva? Numai

privindu-i ochii curați găsea răspunsul la întrebări. S-a îndepărtat cu un gest de frustrare și a pornit să patruleze prin cameră cu pași mari. Ce dracu' ai de gând? Trebuie să te țin încuiată ca să te protejez de tine însuți. N-ai idee cum e lumea aceasta?

Te-am avertizat, dar nu m-ai crezut. Ai vrut să te convingi pe pielea ta că vei fi violată și chiar omorâtă. Prima dată când te-am întâlnit erai urmărită de bărbați și iată că din nou, și numai din cauza ta, istoria se repetă. Ți-ai imaginat că a doua oară va fi altfel?

Cu mâna pe rochia sfâșiată și mintea lucrând febril asupra amintirilor recente, Regan a șoptit:

— Am crezut că îmbrăcată ca o doamnă, ei nu vor încerca...

— Ce? Travis a căzut ca fulgerat pe scaunul din spatele său. Nu pot

să-mi cred urechilor... S-a oprit și a privit făptura firavă, cu fața zgâriată ce tremura îngrozitor și a fost străbătut încă o dată de același sentiment de posesie. Ca și cum ea i-ar fi aparținut. Hai să uităm. Mâine pornim împreună spre America.

— Nu, a gemut ea. Trebuie să rămân în Anglia. Aici e casa mea.

— Vrei un loc unde ești atacată ori de câte ori faci un pas afară din casă? Vrei să se repete ce s-a întâmplat azi?

— Nu așa e țara mea! Aici sunt locuri minunate, oameni

extraordinari, prieteni și...

— Și mai ce? a întrebat-o cu răutate. Bani? Banii diferențiază oamenii în bogați și săraci, necioplți și delicați. Gentili ca cei care te-au aruncat în stradă, mai cruzi decât cei care te-au atacat azi.

Lacrimi mari au umplut ochii trişti ai fetei. Avea nevoie să creadă în dragoste şi frumuseţe, să-şi încălzească sufletul pustiit de vise. Travis i-a citit în privirile înlăcrimate durerea care o măcina şi s-a simţit neputincios. S-a întins lângă ea, a luat-o în

braţe, căutând să-i alunge cumva amintirile întunecate. O să-ţi placă în America, i-a spus cu blândeţe, răvăşindu-i părul mătăsos. Acolo oamenii sunt buni, cinstiţi. O să-ţi prezint jumătate din locuitorii Virginiei şi înainte să bagi de seamă te vei

trezi cu o mulțime de prieteni.

— Prieteni? șoptit clipind des la imaginile mâinilor înfiorătoare care se întindeau s-o atingă, s-o murdărească.

— În America am un frate mai mic, pe care-l cheamă Wesley. O să te placă imediat. Mai sunt

Clay și Nicole, soția lui franțuzoaică. Ea turuie cu o viteză uluitoare.

— E drăguță?

—Aproape la fel ca tine. Când am plecat trebuia să nască. Acum cred că gemenii au deja au câteva luni.

Travis a râs și a îndepărtat-o ușor,

ștergându-i lacrimile cu degete fierbinți.

— N-ai înțeles până acum că te duc în America nu ca să te pedepsesc sau că-mi place să răpesc fetițe, ci pentru că n-am încotro?

Cuvintele lui aveau intenția s-o calmeze, dar pentru Regan ele

însemnau redeschiderea rănilor vechi.

— Lasă-mă să mă ridic! i-a cerut împingându-l.

— Acum ce dracu' s-a mai întâmplat? s-a răstit furios. Puţin mai devreme ţi-am salvat viaţa şi acum, când încerc să-ţi spun cât mai

blând cu putință că vreau să te protejez, te înfurii ca dracu'. Nu te mai înțeleg deloc!

— Înțelege-mă! a țipat ea aruncând săgeți de foc din ochi. N-aș fi fugit dacă aș fi fost liberă, într-un fel, m-ai salvat pentru tine.

Un timp Travis a

rămas cu gura căscată.

— Întotdeauna te schimbi atât de brusc?

— Presupun că originea ta americană nu-ți permite să înțelegi logica lucrurilor. Îți cer să-mi redai libertatea imediat! a mai spus, întorcându-i spatele.

Ca prin minune, furia

lui Travis a dispărut și un râs molipsitor a învăluit camera răcoroasă. Ceea ce înțelegea ea prin logică n-avea nicio legătură cu adevăratul sens al cuvântului. N-avea rost să-i povestească despre țara lui. Tot ce putea să facă, deocamdată era s-o

lase să descopere singură adevărul. Și dacă ar fi de acord să-i redea libertatea? La gândul acesta ceva în interiorul lui s-a cutremurat. Atunci s-ar putea să n-o mai vadă vreodată și era deja trist.

— Nu. Mergi cu mine în America, a spus

hotărât, mângâindu-i umerii goi. Se simțea vinovat că seducea o ființă atât de inocentă, dar panica prin care trecuse când o căutase pe malul mării, se combina perfect cu imaginea ei de acum și nu mai putea gândi logic.

— Nu mă atinge! l-a avertizat.

— Să știi că vor fi destule lucruri cu care nu vom fi de acord, i-a șoptit zâmbind.

Regan voia să se ferească de atingerea lui, dar palma caldă, senzuală, alunecând pe gât și pe spate, era

imposibil de ignorat. Voia să pară imună la cele petrecute pe malul mării, să-l facă să creadă că era curajoasă, însă de fapt, singurul gând care-i bubui în mintea dezorientată, era să se arunce în braţele lui şi să se ascundă. Când se aşezase deasupra ei cu

pistoalele încărcate, amenințând bărbații din jur, nu mai simțise niciodată o bucurie mai mare la revederea cuiva.

— Ești obosită, iubito. Cuvintele lui șoptite o hipnotizau, iar degetele îi trimiteau fiori prin pielea fină. Te dor mușchii? Printr-un

gest vag ea a încuviințat și s-a lăsat în voia mâinilor lui care-i topeau trupul. Când eram mic, a început el, am navigat trei ani pe o balenieră. A fost o experiență teribilă, dar au fost și momente fericite ca popasul în China. Acolo am învățat

să fac masaj.

Tot ce învăţase era minunat şi Regan îi era recunoscătoare. Mâinile lui alungau durerile, masând spatele rigid, picioarele fine, relaxându-i fiecare muşchi, fiecare colţişor al corpului ei traumatizat.

Când a devenit prea leneșă ca să se mai miște, a întors-o cu fața în sus și a continuat aceeași tortură dulce de la degetele de la picioare până la coapse. Se simțea atât de bine! Avea impresia că plutește într-o lume de vis în care palmele lui

mari o modelau dându-i o altă formă. Un zâmbet cald a luminat chipul de copil adormit ce prefera doar să simtă.

Presiunea mâinilor lui Travis s-a schimbat ca și cum foamea pentru ea se scurgea prin ele atenționând-o. Ea a înțeles.

— Da, iubire, a gemut printre buzele deschise.

Nu-și folosea gura sau altă parte a corpului, doar mâinile acelea aspre, extraordinare, de parcă nu mai aveau greutate și degetele îngrozitor de agile, provocatoare, ce

explorau pielea iar și iar până la exasperare.

În trupul fetei, o mașinărie veche, primitivă, s-a pus în mișcare și fără să poată fi ocrotită, arcuindu-se ușor, tentant, ritmic, s-a oferit vrăjită stăpânului ei.

— Te rog, șopti ea

apucându-i brațele puternice. Te rog... și Travis n-a mai pierdut nici o secundă. Era deja la limita bunului-simț. Fermecat de trupul ei sinuos, l-a pătruns încet, foarte încet, sporindu-i plăcerea.

Regan învățase destule despre a face

dragoste și prologul ei, așa că și-a urmat partenerul, unindu-se cu trupul lui într-o singură ființă, dorind din toată inima să rămână așa pentru totdeauna. Curând respirația ei s-a accelerat, unghiile s-au afundat în carne, iar tandrețea s-a

transformat în ferocitate, o foame egală pentru amândoi.

Când în cele din urmă pasiunea lor s-a stins, Regan a rămas câteva minute întinsă, liniștită și fericită. Travis s-a rostogolit și sprijinit într-un cot a privit-o cu atenție.

„Cine e bărbatul acesta”? s-a întrebat Regan. „Cine e bărbatul acesta care face ca trupul meu să cânte o muzică divină”? O ţinea prizonieră, avea grijă de ea şi se purta de parcă ar fi reprezentat o valoare incontestabilă pentru el. Ce fel de bărbat putea fi

în același timp tandru și puternic? Ce puțin îl cunoștea. Ce oameni iubea și cine-l iubea? Existase oare vreodată o femeie care să-i stăpânească inima? I-a atins pieptul ușor, ascultând bătăile inimii în palma ei mică, strecurându-și degetele

printre firele aspre de păr negru, strălucitor.

— Oprește-te, a murmurat el fermecat de mângâiere. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru felul în care te-am făcut să țipi.

— Recunoscătoare? De când sclavul mulțumește stăpânului?

Dar Travis nu i-a răspuns. A îmbrăţişat-o şi au adormit înlănţuiţi.

CAPITOLUL 6

În dimineața următoare, încă adormită, a fost smulsă din pat și stropită cu apă rece pe față. Când a reușit în sfârșit să-și deschidă ochii somnoroși, un prosop mare i-a aterizat pe cap.

— Îmbracă-te! i-a strigat Travis peste umăr, aruncându-i hainele mototolite.

— Termină! Nu-ţi permit să-mi strici rochia! i-a spus repezindu-se spre el. Travis s-a tras din calea ei, urmărind-o cu interes.

— La ce-ți trebuie. Nu vezi că e sfâșiată?

— Mă pricep destul de bine s-o repar.

— De când englezoaicele tinere și bogate își peticesc hainele?

— N-am afirmat că sunt bogată.

— Dacă nu era vorba

de bani, nu te lua nimeni de urechi să te arunce în stradă. Ochii i-au sclipit și i-a mângâiat ușor fundul rotund. Cred că am greșit. Trebuia să spun: să te împingă de fundul ăsta nostim? înainte ca ea să-i răspundă așa cum ar fi meritat, Travis a

continuat:

— Îmbracă-te dacă nu vrei să rămânem toată ziua în pat și vaporul să plece fără noi.

Regan a pornit să se îmbrace gânditoare, apoi, fără vreun motiv anume, s-a întors brusc.

— Crezi că te-aș putea tenta să faci...

ceva?

Nu știa ce insinua, dar imaginea ei pe jumătate îmbrăcată cu mătasea care-i punea în evidență ochii mari, albaștri, și pielea strălucitoare, l-au făcut să creadă cu adevărat că ar fi putut să facă din el orice.

— Nu mă mai seduce și termină să te îmbraci. La bordul vasului, vei avea la dispoziție luni întregi ca să faci asta. Acum avem treabă.

Regan s-a îmbrăcat roșind, în timp ce Travis strângea lucrurile într-o valiză de piele.

— Gata? a întrebat-o.

Ea a încuviințat și au pornit împreună spre ușă. Jos, în bucătărie, îi aștepta o masă încărcată cu bunătăți și Regan l-a privit surprinsă.

— M-ai făcut să pierd mai multe mese decât mi s-a întâmplat până să te întâlnesc.

— Poate că-ți fac

bine, a râs el. Mâncarea era delicioasă, iar manierele lui Travis destul de fine, dar nu se comparau cu delicateţea lui Farrell. Oricum, s-ar fi descurcat destul de bine într-o societate decentă. De ce mă priveşti aşa? Mi-au crescut coarne cumva?

Ignorându-l, și-a văzut de mâncarea din farfurie, deși gândul la experiența trăită cu o zi înainte îi trezise gustul pentru aventură. Aștepta cu emoție călătoria spre America, țara în care se spunea că oamenii sunt liberi și se pot îmbogăți foarte

ușor. Mâna caldă a lui Travis pe obraz a trezit-o din visare.

— Mă părăsești din nou? i-a spus repede. Sau te-ai gândit să mă omori în somn?

— Nici una nici cealaltă. Nu vreau să pierd vremea.

— Te vei descurca în

America. E nevoie de femei ca tine.

— Am crezut că în America sunt numai femei grațioase și curajoase.

— E loc pentru mai bine, a râs el luând-o de braț. Acum te rog să stai foarte aproape de mine, a adăugat foarte serios.

Nu avea nevoie de un al doilea avertisment și, imediat ce-au părăsit hanul, s-a agățat de brațul lui. Mirosul greu de pește sărat a izbit-o în față, transportând-o pentru câteva clipe înapoi în timp, printre bărbații care o încercuiseră gata să-i

atingă trupul cu mâinile lor scârboase.

Travis o privea gânditor, avertizat de teama din ochii ei fermecători. A aruncat valiza în căruța ce-i aștepta și apoi i-a spus la ureche birjarului să plece.

— Numai înfruntând

pericolul poți alunga teama din suflet. Așa cum faci când înveți să călărești.

Nu i-a ascultat sfatul și unghiile ei s-au înfipt mai adânc în brațul lui.

— Trăsura vine repede? a șoptit.

— Nu mergem cu trăsura, ci pe jos. Când

vom ajunge acolo, n-o să te mai temi de nimic. Nu vreau să te văd tremurând ori de câte ori ne apropiem de țărm sau simți miros de pește.

Au trecut câteva minute bune până cuvintele lui și-au atins ținta.

— Asta-i vreo logică americană? Nu vreau să mă plimb prin acest... loc. Îți cer să-mi aduci o trăsură.

— Îmi ceri? i-a zâmbit. Viața m-a învățat că nu trebuie să ceri dacă nu te descurci singur. Ești pregătită să mergi singură până la

vapor?

— Doar n-ai de gând să-mi faci una ca asta, nu? a spus ea încet.

— Nu, iubito. Nu te voi lăsa singură în țara asta. Acum zâmbește, vom merge.

Curând, în ciuda temerilor sale, Regan a început să savureze

plimbarea. Travis îi vorbea de clădiri, hanuri și taverne ce ascundeau istorioare amuzante, iar Regan râdea și se arunca în brațele lui.

La un moment dat, în dreptul unei clădiri, sprijiniți de zid, câțiva marinari au aruncat niște remarci obscene la

adresa ei, cuvinte pe care fata nu le-a înţeles. Calm, Travis s-a scuzat şi le-a spus câteva vorbe. Bărbaţii şi-au ridicat la comandă bonetele şi au salutat-o respectuos. Regan l-a privit uimită, iar Travis s-a aplecat ş i i-a sărutat nasul.

— Continuă să mă

privești așa, iubito, și nu vom mai apuca să ne urcăm pe vas. Va trebui să ne oprim la unul din hanurile acelea.

Regan a pornit curajoasă mai departe, abia atingând pământul și imediat ce-au ajuns s-a oprit fermecată să admire vaporul.

— Cum te simți? a întrebat-o Travis. Nu e așa că ți-a trecut frica?

— Da, a răspuns ea, inhalând cu nesaț aerul proaspăt al mării.

După ce-a ajutat-o să urce seara îngustă printre frânghii și cabluri spre punte, Travis a condus-o într-o

cabină curată cu pereți în minunate nuanțe de albastru.

— Nu spui nimic?

— E drăguț aici. A zâmbit și s-a așezat pe scaunul de lângă fereastră. Camera ta e la fel de plăcută?

— Aproximativ. Te-aș ruga să m-aștepți până

verific încărcătura. În drum spre ușă s-a întors. Mă duc să-ți trimit și croitoreasa. Ochii lui au clipit cu subînțeles. Am atenționat-o să renunțe la cămășile de noapte pentru că am metodele mele ca să te încălzesc. Cu asta Travis a dispărut

și Regan a rămas în mijlocul încăperii măcinată de gânduri.

Deodată ușa s-a deschis și o femeie înaltă, subțire, a pășit înăuntru.

— Am bătut, dar n-am primit nici un răspuns, a zis, privind-o pe Regan cu interes.

Dacă doriți vin mai târziu. Numai că domnul Travis mi-a spus că va fi foarte mult de lucru. Am auzit că mai este o doamnă pe vapor. Aș putea s-o rog să mă ajute. A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat: vă simțiți bine, doamnă Stanford? Aveți rău de

mare său vă e dor de acasă?

— Poftim? Cum mi-ați spus? a întrebat Regan perfect absentă.

Femeia a râs și s-a așezat lângă ea. Avea ochi frumoși, gură senzuală, dar un nas lung și subțire.

— Nici

dumneavoastră și nici domnul Travis nu aveți aerul că v-ați acomodat cu viața de familie. Când l-am întrebat dacă sunteți căsătoriți de multă vreme, s-a uitat la mine de parcă n-ar fi înțeles limba. Vă potriviți perfect! Bărbaților le trebuie

zece ani până renunță la burlăcie. Privea în jur și continua să vorbească. Căsătoria a fost făcută ca bărbații să-și aleagă o sclavă pe care s-o exploateze. Apoi a spus brusc Unde vă sunt hainele cele noi? Ar trebui să începem. În capul lui Regan totul era

confuz. În ultimele zile uitase cu desăvârşire de garderobă. Am impresia că această căsătorie cu domnul Travis şi călătoria spre America v-a dat peste cap. Revin mai târziu.

„Mireasă”! s-a gândit Regan cu plăcere. Când şi-a revenit însă, femeia

era deja la ușă.

— Stai! Nu știu unde sunt hainele. Ba nu! Travis zicea că în valiză.

Zâmbind, croitoreasa s-a apropiat cu mâna întinsă.

— Numele meu este Sarah Trumbull și mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Stanford.

— Îmi pare bine! i-a răspuns Regan cu simpatie, deşi limba engleză a croitoresei lăsă de dorit.

Au deschis împreună valiza şi când i-a zărit conţinutul Sarah a rămas cu gura căscată.

— Cred că v-a costat o avere, a reuşit să

murmure.

O umbră de vinovăţie a întunecat chipul lui Regan.

— Iar sunteţi palidă. Nu cumva aveţi totuşi rău de mare?

— Nu, n-am nimic.

— Ei bine, trebuie să recunosc, domnul Travis a avut dreptate când m-

a avertizat că va dura luni de zile până când vă voi termina garderoba. Mai sunt și alte valize?

— Mă tem că da.

Croitoreasa a tăcut și la fel de intempestiv cum apăruse în cameră a și părăsit-o. Regan s-a întors pe scaunul ei din fața ferestrei și s-a

întrebat ce alte aventuri îi rezerva viitorul.

N-avea idee cât de mult a stat așa cufundată în gânduri, până când zgomotele de dincolo de pereții cabinei au răzbătut până la ea. Toată viața fusese forțată să se miște într-un cerc restrâns de

persoane și lucrul acesta o determinase să-și clădească o lume interioară de care avea nevoie pentru a putea supraviețui. Acum realiza că în sfârșit era liberă să vadă și să facă orice, că ușa cabinei nu era încuiată și numai câteva trepte o

despărțeau de lumea înconjurătoare. În clipa aceea ușa s-a deschis și cineva i-a spus:

— Scuzați, a răsunat o voce blândă de bărbat. Nu știam că e cineva aici. Pentru că Regan tăcea, el a continuat: ar trebui să mă prezint, mai ales că vom fi

vecini. Poate e mai bine ca onorurile să le facă însuși căpitanul.

— Dacă tot vom fi vecini, ar fi bine să renunțăm la formalități.

— Atunci... sunt David Wainwright.

— Iar eu Regan Alena... Stanford.

I-a scuturat mâna cu

căldură, apoi a invitat-o să urce pe punte.

— Va fi amuzant să-i urmărim pe americani cum încarcă vaporul. Câteodată mi-e foarte greu să le înțeleg dialectul.

Regan privi în jur. Scăldați în soarele strălucitor, oamenii

urcau și coborau cu spatele încărcat de bagaje spre puntea din spate.

Desprinzându-și cu greu privirea de la imaginea incredibilă ce se desfășura în fața ochilor săi, Regan s-a întors încet spre bărbatul care o însoțea.

Hainele lui erau din lână de bună calitate, cravată albă, iar în picioarele subțiri încălțase niște papuci comozi. Era genul de gentleman cu mâini de pianist, degete lungi și subțiri, opusul lui Travis, care le avea groase și mari. Zâmbind discret i-a evitat privirea

și i-a ascultat sporovăiala despre motivele călătoriei în America, încercând să-l descopere pe Travis undeva în mulțimea ca un furnicar.

— Nici nu vă puteți imagina cât mă bucur să călătoresc alături de o englezoaică autentică, a

spus David. Când tata m-a rugat să-i urmăresc afacerile din lumea vestului sălbatic m-am simțit îngrozitor. Uită-te la ei!

Jos, doi marinari aruncau butoaiele pe care le căraseră până atunci unui al treilea care-i aștepta undeva în

stânga, apoi, fără motiv, cel puțin pentru Regan și David, unul din ei s-a întors și l-a pocnit pe celălalt. Apărut de nicăieri, Travis i-a apucat pe amândoi de gulerele cămășilor și i-a cărat undeva în spatele punții. Vorbele lui răspicate au răsunat

mult timp în aerul sărat.

— Iată un exemplu tipic de indisciplină americană, a adăugat David. E un vas cu echipaj și căpitan pur englezesc și americanul acesta brutal se comportă după cum are chef, ignorând orice regulă. Regan îl aproba.

Auzise de la unchiul ei multe lucruri urâte la adresa americanilor, dar intervenția lui Travis fusese singura eficientă în cazul acela. Parcă vrea să vă atragă atenția, a continuat David. Încercând să pară relaxată și sofisticată Regan i-a făcut un semn

cu mâna dreaptă. Nu. Pare mulţumit. Vine încoace. Ar fi bine să-l chem pe căpitan.

— Nu, a gemut Regan zâmbind cu greu.

— Mi-ai simţit lipsa? a râs Travis trăgând-o în braţe şi învârtindu-se cu ea.

— Dă-mi drumul! a

strigat furioasă, deși chipul ei era scăldat de plăcere. Miroși ca un grădinar.

— De unde știi cum miroase un grădinar? a necăjit-o, în, timp ce din spate David își dregea glasul ca să-i atragă atenția.

Roșind, Regan l-a

împins pe Travis și s-a eliberat.

— Domnule Wainwright, acesta e Travis Stanford, soţul... meu, a șoptit ea.

Fără să clipească, Travis a zâmbit politicos și i-a întins mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule

Wainwright. O știți pe soția mea din Anglia?

— Nu, abia ne-am cunoscut, i-a răspuns David liniștit, uitându-se de la brațul posesiv al lui Travis la fața ei strălucitoare și dorindu-și să-și spele cât mai repede mâna cu care-l atinsese pe americanul

necioplit.

— Sper s-o cunoști mai bine, a spus Travis, ignorând privirea mustrătoare a lui Regan. Mai am niște treabă, iubito, și te-aș ruga să stai aici, departe de puntea inferioară. Da? Nu l-a așteptat răspunsul și. S-a întors

spre David. Pot s-o las în grija dumneavoastră? a mârâit politicos, dar și pe un ton amuzat, deși tare mult ar fi dorit să-l pocnească. Apoi brusc, s-a răsucit pe călcâie și a coborât în fugă, în timp ce Regan se întreba dacă nu cumva era gelos pe calitățile de gentleman

ale lui Wainwright.

CAPITOLUL 7

Vaporul înainta liniștit, înconjurat de pescărușii ce se roteau liberi pe curenții de aer.

— Pari fericită, a răsunat vocea lui Travis lângă urechea ei.

— Ah, da, i-a răspuns, tresărind la

apariţia lui bruscă. Ce fac oamenii ăştia? Unde sunt ceilalţi pasageri? Cabinele lor sunt la fel ca ale noastre?

Zâmbind blând, Travis s-a simţit nevoit să-i povestească despre vapoare vechi, tunuri agăţate la bord, pentru protecţie împotriva

piraților, și despre restul pasagerilor care ocupau puntea de jos, perpendicular pe poziția lor. Nu i-a spus nimic însă de regulile stricte aplicate acestor persoane și spațiile înguste, fără aer, pe care trebuiau să le ocupe până la sfârșitul

călătoriei.

— Unde ai învățat toate astea? l-a întrebat Regan.

— Altă dată, acum hai să mâncăm. Sau nu ți-e foame?

— De ce nu mi-ar fi? A trecut doar atâta vreme de la micul dejun.

— M-am temut că ai

rău de mare. Jos, jumătate din pasageri sunt imobilizaţi la pat.

— Adevărat? Oh, Travis, trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor.

Dar Travis i-a prins braţul înainte să se repeadă pe scări.

— Oamenii vor fi

acolo și mai târziu. Mai întâi, trebuie să mănânci și să te odihnești. Ai avut o zi foarte lungă.

Era obosită, dar și sătulă de ordinele lui.

— Nu-mi e foame, n-am chef să dorm și mă duc imediat la pasagerii bolnavi.

— Îți propun să mă

asculți. Ea l-a înfruntat, refuzând să se miște și Travis s-a apropiat mai mult. Dacă nu, sunt obligat să te duc sus prin mulțimea de pe punte.

Se simțea neajutorată. Cum putea s-o scoată la capăt cu el?

Imediat ce Travis și-a

luat mâinile de pe umerii ei, Regan s-a întors pe călcâie și a pornit cu bărbia sus spre cabina lor. De cum a intrat, s-a aruncat pe scaunul de la fereastră, forțându-se să nu plângă.

A trecut multă vreme până la revenirea lui

Travis cu tava plină de mâncare.

— Cina e gata, a spus el așezând-o pe măsuță și încercând să-i atingă brațul. Regan s-a retras însă dezgustată. La naiba! a sărit în picioare. Arăți de parcă te-am bătut. Ți-am spus doar să mănânci și să te

odihnești.

— Ai spus că „trebuie” să mă odihnesc și nu că „ar fi bine”. Întotdeauna dai ordine. Nu ți-a trecut prin cap că am și eu creier? M-ai ținut prizonieră în Anglia, acum sunt prizonieră în această cabină. De ce nu mă legi

de pat sau de masă?

Emoțiile au trecut ca niște umbre peste chipul lui Travis.

— Ți-am explicat de ce nu puteai rămâne în Anglia. Am întrebat pe toată lumea despre familia ta și, crede-mă, dacă o găseam te lăsam acolo.

— Iartă-mă că-ți sunt o povară, a spus Regan cu ochii plini de lacrimi. Poate ar fi mai bine să mă arunci peste bord.

— De ce nu încerci să mănânci ceva ca să ai forță să-i ajuți pe bolnavi? A ajutat-o să se ridice și să se așeze la măsuță. Bea-ți vinul, a

sfătuit-o cu blândețe.

Ascultătoare, Regan a pus mâna pe pahar și l-a băut dintr-o suflare, în timp ce Travis își lua o țigară și ieșea.

— Totul e-n ordine?

S-a întors spre vocea din spatele său.

— Facem tot posibilul.

— Nu ești în apele tale, i-a spus căpitanul.

Travis a zâmbit tăcut. Tatăl său și căpitanul fuseseră prieteni foarte buni, până când holera îl ucisese pe primul.

— Ce știi despre femei?

— Nici un bărbat nu le cunoaște cu adevărat,

i-a răspuns bătrânul, mulțumit că nu era vorba de nimic grav. N-am văzut-o pe mireasa ta. Am auzit că e minunată.

— Mireasa mea... da, a repetat Travis strâmbându-și gura, gânditor. N-o prea înțeleg. Apoi schimbând

brusc subiectul a adăugat: mobila stă bine?

— Cred că da. La ce-ți trebuie atât de multă?

— E pentru un prieten, i-a răspuns Travis. Am cumpărat niște pământ și vreau să mai cultiv bumbac.

— Câți acri ai până

acum?

— Patru sute.

— Sper că tânăra ta soție se va descurca.

— Se va descurca. Noapte bună.

Dar când s-a dezbrăcat mai târziu în cabina lor, a murmurat visător „întrebarea e, o voi scoate cu ea la

capăt”?

Lui Regan i-au trebuit 24 de ore ca să se convingă că Travis avusese dreptate în legătură cu pasagerii bolnavi. Oamenilor le era prea rău ca să-și țină capetele deasupra ligheanelor și deveneau inconștienți imediat ce-

și eliberau stomacurile de conținutul lor. Mame cu copii care plângeau alături zăceau aproape în nesimțire, în timp ce Regan cu încă două femei curățau mizeria de pe podea și încercau să le aline durerile. Dormitoarele erau niște cămăruțe strâmte, cu

paturi suprapuse și bagaje îngrămădite unul peste altul într-o dezordine de nedescris.

— A fost greu, iubito? i-a șoptit Travis, aruncând cartea imediat ce Regan a intrat în cabina lor luxoasă.

Mâinile lui calde i-au desfăcut nasturii, apoi

au purtat-o în cada cu apă de mare, fierbinte.

— Nu te înțeleg, a spus ea încet, privindu-i degetele puternice, pline de spumă, alunecându-i pe trup.

— De ce? Ți-am explicat ce vei găsi acolo.

— Acum câteva

săptămâni consideram că un bărbat care răpește oameni este însuși diavolul și ar trebui închis, dar tu...

— Eu ce? Eu răpesc fete drăguțe și le seduc fără să le bat? Nu se-ntâmplă prea des, i-a zâmbit amuzat.

— Nu, nu le baţi, dar

ești în stare de orice altceva. Nu te înțeleg.

— Atunci ce gen de bărbat înțelegi? Unul ca Wainwright? Spune-mi, câți bărbați ai cunoscut până acum și de câte ori te-ai îndrăgostit?

Nu era pregătit pentru răspunsul ei.

— Un singur bărbat,

a venit răspunsul ei liniștit. Am fost îndrăgostită doar o dată și nu cred că se va mai întâmpla.

Travis i-a studiat expresia feței, felul în care ochii ei s-au îmblânzit, revăzând imagini trecute, iar colțurile gurii i s-au

arcuit ușor într-un zâmbet cald.

— Spală-te singură sau așteaptă-ți iubitul, a gemut, ieșind în grabă din cabină.

În sfârșit îl făcuse gelos. Trebuia să-i intre în cap că nu era singura persoană din viața ei. Când vor ajunge în

America și drumurile lor se vor despărți, va găsi un bărbat ca Farrell care s-o iubească fără s-o judece.

S-a spălat furioasă, apoi s-a urcat în pat cu un sentiment ciudat de singurătate care-i strângea inima. Adevărul era dureros.

Farrell nu-i iubise decât banii, unchiul la fel, iar Travis, străinul, arogantul american, îi arătase foarte clar că pe moment o dorea doar în patul său. Singură, obosită, flămândă, a început să plângă încet. Când mai târziu Travis a strâns-o la piept, s-a

agățat de el cu disperare temându-se să n-o părăsească la fel ca ceilalți.

— Liniștește-te, iubito. Acum ești în siguranță, i-a șoptit, căutând s-o facă să se relaxeze. Imediat însă ce buzele ei s-au repezit flămânde să-l sărute, a

uitat de toate.

Regan nu s-a mai gândit că e prizonieră, ci doar că avea nevoie de el s-o iubească, s-o facă să însemne o parte din lumea înconjurătoare și nu o ființă deznădăjduită și fără viață.

Degetele ei au rupt

nasturii cămășii, avântându-se spre părul lui des de pe piept, ce- i amintea cât era de masculin, explodând nu blând, ci ferm, chiar aspru, simțindu-l cum geme sub această mângâiere.

Travis a lăsat-o un timp pe pat ca să-și

înlăture restul de haine. Când s-a așezat însă să-și scoată cizmele, ea s-a apropiat cu sânii de spatele lui fierbinte și musculos. Buzele au alunecat ușor peste curbele largi, sărutând fiecare bucățică de piele.

Printr-o mișcare bruscă, Travis a tras-o

din nou în brațe și s-a întins peste ea pentru ca imediat s-o îmbete cu tot focul pasiunii ce-i zvâcnea în vene.

Când în cele din urmă au revenit la realitate, erau complet epuizați.

— Ce mi-ai făcut? a gemut Travis,

strângând-o tare cu mâna petrecută peste mijlocul ei subțire. Dar Regan s-a întins și a adormit imediat.

Ziua următoare a fost o replică identică a celei ce trecuse, cu aceeași muncă istovitoare de ajutorare a pasagerilor bolnavi. Târziu, la prânz,

Travis a îndemnat-o să intre în cabină și să se odihnească.

Când s-a trezit, el era lângă pat.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Aș avea nevoie de cineva care să aibă grijă de copii, i-a spus repede. M-am gândit la

Sarah Trumbull, dar de câteva zile n-am mai văzut-o.

— Sarah e ocupată, a ordonat el și Regan n-a mai insistat. Apoi, simțindu-se mult mai bine, s-a întors la îndatoririle ei.

În scurt timp, Travis și-a făcut apariția în ușa

dormitorului pentru femei, cu o cutie plină de scule de tâmplărie. Pe jumătate îmbrăcate, femeile au început să țipe, dar Travis, cu umorul său înnăscut, le-a făcut foarte repede să râdă și să se relaxeze. Făcându-i parcă în ciudă lui Regan, a aplecat

capul uneia dintre femei deasupra ligheanului, i-a șters gura cu un șervet curat, a schimbat doi bebeluși de scutece și a reparat câteva bănci de lemn, reușind să creeze mai mult spațiu de trecere.

După plecarea lui, majoritatea femeilor

zâmbeau. Fusese ca un aer curat ce le împrospătase inimile.

Doamne, a spus una dintre ele al cărei copil fusese mai devreme schimbat de scutece de Travis. Cine este acest bărbat minunat?

— Bărbatul meu! a răspuns Regan atât de

tare și cu atâta fermitate, încât toată lumea a izbucnit în râs, determinând-o să se înroșească.

— Nu trebuie să te simți jenată, drăguțo. Mulțumește-i în fiecare seară Domnului că ți-a dat norocul ăsta.

— Poate că noaptea

are ceva mai bun de făcut, a adăugat cineva.

Regan a fost recunoscătoare celei care a schimbat subiectul, putând astfel să iasă și să scape de glumele lor. Era furioasă. Travis flirtase cu ele chiar în fața ei. Nu era nici o îndoială

că-i plăceau femeile și mai ales să fie admirat de ele. Travis Stanford nu cerea niciodată permisiunea să facă ceea ce-și punea în gând și bineînțeles că pe ea n-o cunoștea decât în pat. Pentru el toate femeile, bolnave sau îmbrăcate în rochii de satin, erau

destinate să-i satisfacă cele mai ciudate plăceri.

Când soarele era gata să apună, Regan a coborât pe puntea inferioară să spele ligheanele de ceramică. Acolo, a dat din nou peste Travis și încă doi marinari care învățau câțiva băieți și fete să

facă noduri marinărești. O fetiță de 12 ani se chinuia cu o frânghie, în timp ce băiețelul de pe genunchii lui Travis privea fermecat cum degetele lui iscusite împleteau sfoara. S-a întors și și-a continuat treaba plină de furie. Le spusese femeilor din

dormitor că Travis era bărbatul ei, dar știa că nu avea nicio putere asupra lui.

În clipa în care s-a hotărât să părăsească dormitorul, furia atinsese cote de neimaginat. A ajuns aproape în fugă în cabina acum pustie, pe

care o împărţea cu Travis. A lăsat uşa deschisă şi s-a dus la fereastră, cu ochii aţintiţi asupra cerului înstelat.

O cană din aliaj de cositor şi de plumb a aterizat în capul lui Travis făcându-l să se aplece involuntar.

— Ce dra...? a început el.

Regan a aruncat încă o cană din dulap.

— Ți-a plăcut să flirtezi, nu? l-a acuzat. Ți-a crescut inima în piept când ți-au spus femeile: „Ce bărbat drăguț”! O altă cană i-a atins umărul. Dar când

s-a repezit spre cea de-a treia, el a traversat camera și a prins-o de braț.

— Nu lăsa ca furia să-ți întunece mintea. Te rog, încearcă să te aduni, cândva erai o lady.

— M-am săturat de tine! i-a strigat cu

mâinile în șolduri.

— Nu vrei să vorbim? Ce naiba te-a iritat în halul ăsta?

— Ce m-a iritat? a punctat ea fiecare cuvânt. Sunt furioasă pentru că ai impresia că primul loc de pe pământ ți se cuvine. Te-au distrat privirile

admiratoarelor tale? A fost dezgustător să te folosești de bebelușii ca să ajungi la mamele lor. După ce m-arunci, ai de gând să o răpești pe una dintre ele?

— S-ar putea, i-a răspuns el cu ochii în flăcări. Cel puțin ea ar fi mult mai

recunoscătoare. De ce nu te întrebi cu cine m-ai înlocui?

— Ești cel mai arogant animal care a existat vreodată pe pământ! i-a șuierat printre dinți. Nu te-ai gândit că nu vreau să fiu prizoniera ta? Da, ar trebui să-ți fiu

recunoscătoare că mă ţii aici împotriva voinţei mele, obligându-mă să îndur o călătorie spre o ţară pe care o urăsc şi sub ameninţarea că vei divulga tuturor adevărata relaţie dintre noi dacă nu rămân cu tine?

— Ţi-am explicat de

ce nu te-am putut lăsa în Anglia. Vocea lui era din nou calmă. M-am purtat cât de blând am putut. Îți amintești cum era acolo, la docuri, când te urmăreau bărbații aceia?

— Nu-ți sunt recunoscătoare, i-a spus încet. Și nu mai vreau

nimic de la tine. Mă mut cu celelalte femei. Şi-a aplecat ochii spre rochia de muselină pe care i-o terminase Sarah cu o noapte înainte. Când ajungem în America, voi încerca să-ţi înapoiez banii pentru această rochie. Pe celelalte le poţi vinde. S-a întors şi

a pornit spre ușă.

Lui Travis i-a fost de ajuns o secundă ca să înțeleagă că voia să-l părăsească și că era destul de încăpățânată s-o facă. Fără să se gândească prea mult, a prins-o de rochie. Muselina subțire a cedat și s-a adunat la

picioarele ei. Brusc, privirea lui fioroasă s-a transformat în dorință, ochii alergând pofticioși peste sânii strânși în cămășuța scurtă de dedesubt.

— Nu, s-a auzit șoapta ei. Dar brațul lui puternic i-a înconjurat mijlocul, trăgând-o

aproape și forțând-o să se arcuiască.

S-a luptat neputincioasă, dorind să-i arate că era propria ei stăpână, dar atingerea aceea, buzele lui pe buzele ei, au lăsat-o fără respirație.

— Vei face ce-ți voi spune eu, iubito, a

mormăit Travis ridicând-o de pe podea și sărutându-i gâtul subțire. Ești a mea cât voi dori.

Cu ochii închiși și capul pe spate, și-a lăsat trupul în voia mângâierilor lui.

— A mea, a șoptit, Travis. Te-am găsit și

ești a mea.

A sprijinit-o de perete și cu sărutări devastatoare încerca parcă s-o devoreze. Respirația ei se accelerase, iar mâinile i se încleștau adânc în umerii lui.

Travis i-a așezat coapsele în grabă peste

șoldurile sale și prin mișcări excitante a determinat-o să-i simtă pasiunea frenetică din interior. Apoi, a pătruns-o aproape inconștient, controlându-i unduirile odată cu ale lui. A ridicat-o și a coborât-o din ce în ce mai repede,

agățându-se de ea până când a făcut-o să țipe de plăcere. Atunci, gura lui a alunecat peste gura ei, eliberându-i pe amândoi de energiile ținute în frâu, strângându-i pentru o ultimă dată corpul subțire extenuat.

Regan și-a revenit încet-încet, realizând

unde se află, cine era și cum trupul ei moale era sărutat de Travis cu disperare, în timp ce o sprijinea de perete. Apoi, el a cărat-o ca pe un copil și a așezat-o pe pat cu atenție, ca și cum ar fi fost cea mai delicată și mai prețioasă creatură de pe pământ,

după care, obosit, și-a scos cămașa și s-a întins lângă ea.

CAPITOLUL 8

Lui Regan i-a venit greu să întâlnească privirile lui Travis dimineața. Felul sigur în care o examina, purtându-se de parcă știa totul despre ea, controlându-i acțiunile, o făcea să-l deteste.

În timpul micului dejun, după ce-a ciocănit scurt, Sarah Trumbull și-a făcut brusc apariția.

— Oh, scuzați! a spus ea. Am crezut că sunteți plecați deja.

— Vino și mănâncă Sarah, a invitat-o Travis, privind-o pe Regan și

zâmbindu-i cu tâlc.

Dar Sarah părea mult mai interesată de muselina sfâșiată care cu o zi înainte fusese o rochie adevărată și chicotind i-a aruncat lui Travis o privire dojenitoare.

— Dacă aveți de gând să vă bateți joc de

munca mea, cred c-ar fi bine să mă opresc.

— Voi încerca să mă controlez, i-a spus el trecându-și mâna prin păr și amuzându-se de chipul ca de gheață al lui Regan. Trebuie să mă duc pe punte să-l ajut pe căpitan, deși nu mi-a mai rămas prea multă

energie. S-a întins, sărutând obrazul rece al soției și a ieșit.

— Dacă ar mai exista bărbați ca domnul Travis, aș fi tentată să mă căsătoresc.

— N-ai treabă? i-a trântit-o Regan.

— Și eu aș fi geloasă dacă ar fi bărbatul meu,

i-a replicat croitoreasa fără să se simtă ofensată.

— Nu e... dar Regan s-a oprit. Travis Stanford nu aparţine nimănui, a spus în cele din urmă începând să spele vasele. Urmărind-o, croitoreasa s-a hotărât să schimbe subiectul.

— Îl știți pe bărbatul din camera alăturată?

— David Wainwright? L-am cunoscut de curând. S-a întâmplat ceva?

— Nu știu, dar-de două zile de când lucrez aici, n-am auzit nici un zgomot în camera lui.

Regan s-a încruntat și

scuzându-se s-a repezit spre cabina lui Davis. Înăuntru, beznă. A căutat un timp poticnindu-se de diverse lucruri împrăștiate pe podea, apoi a reușit să-l descopere într-un scaun lângă fereastră cu trupul tremurându-i de spasme. A traversat

camera și a observat că avea febră, ochii-i străluceau primejdios de tare și bolborosea cuvinte neînțelese.

— Cum poate cineva să locuiască într-un asemenea loc? a spus Sarah care o urmase.

— Vrei să-l rogi pe Travis să-mi trimită

niște apă fiartă, săpun și prosoape?

— Sigur, a aprobat femeia îndepărtându-se.

Razele soarelui, strecurate prin fereastra de la cabina lui David Wainwright, se reflectau în părul lui Regan, învăluind-o într-o aură de particule de praf.

Bărbatul stătea întins în scaunul său, îmbrăcat cu pantaloni curaţi şi cămaşă albă deschisă la gât. Trecuse deja o lună de când Regan îl descoperise bolnav în cămăruţa lui.

La primele mişcări ale corăbiei, David simţise o durere în

stomac și indispus se întorsese în cabină. Acolo, s-a împiedicat de prag, a căzut și s-a lovit la mână. Când a vrut să se ridice, s-a împiedicat din nou și s-a prăbușit pe podea inconștient. Regan îl găsise într-o stare jalnică. L-a spălat și a stat lângă el până

când și-a revenit, apoi i-a ascultat ore întregi sporovăiala pesimistă despre sfârșitul existenței sale.

Pentru ea această întâmplare constituise un prilej de-a sta cât mai departe de Travis.

— Te rog, Regan, s-a plâns David, nu mai citi.

Aș vrea să vorbim.

— Despre ce? Am epuizat aproape toate subiectele.

— Despre viață, despre tine. Cine-ti sunt părinții și cum l-ai cunoscut pe american?

— Cred c-ar fi mai bine să facem o plimbare pe punte.

Zâmbind ușor, David și-a trântit picioarele pe podea și a așteptat ajutorul ei.

— Doamna mea misterioasă!

Cu mâna pe umeri și brațul ei în jurul taliei, Regan înainta cu greu și bineînțeles că prima persoană care i-a ieșit în

cale a fost Travis.

— Luaţi aer? a întrebat zâmbind politicos.

David a dat din cap şi au trecut mai departe fără cuvinte.

— Cum te-ai putut mărita cu unul ca ăsta? a întrebat-o pe Regan când au rămas singuri.

Ești cea mai blândă, cea mai bună femeie de pe pământ și când mă gândesc la ce trebuie să înduri din partea unui bărbat atât de insensibil...

— Nu e insensibil, a spus ea repede. Travis e...

— Cum?

Nu exista răspuns la întrebarea lui. I-a desprins braţul şi aplecându-se peste balustradă a cercetat tăcută apa înspumată.

— Regan, a insistat David. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simţi bine? Poate te-ai obişnuit sau poate că...

— Nu, i-a răspuns cu căldură. Știi foarte bine că-mi place compania ta. Ne așezăm aici?

A stat cu el toată după-amiaza încercând să se controleze la cuvintele lui, deși ochii ei urmăreau pe ascuns fiecare mișcare a lui Travis. De câteva ori el

s-a oprit, chiar întorcându-şi capul în direcţia lor şi studiind-o atent.

În noaptea aceea, pentru prima oară după câteva săptămâni, Regan s-a întors în cabină.

— Eşti o binecuvântare după o zi de muncă grea, i-a spus

el imediat ce-a intrat, fericit că ea era acolo. Crezi că-mi poți oferi un sărut sau le-ai dat pe toate tânărului Wainwright?

Părea mult mai frumos, iar mușchii lui mult mai tari ca înainte.

— Ai impresia că o să mă las insultată fără

cuvinte? Numai pentru că mă obligi să întreţin o relaţie indecentă, nu înseamnă că şi alţi bărbaţi ar face la fel.

Întorcându-se cu spatele, Travis şi-a scos cămaşa şi-a început să se spele.

— E plăcut să ştiu că băieţelul nu s-a atins de

ce-i al meu. Nu că n-ar fi putut, dar...

— Ești nesuferit! înțelege că nu-ți aparțin!

— Vrei să-ți dovedesc adevărul?

— Nu-ți aparțin, a insistat ea, retrăgându-se din calea lui. Pot să-mi port și singură de grijă.

— Mmm, a gemut Travis apropiindu-se. Apoi, cu un singur deget a trasat o linie de foc pe braţul ei. Poate tinerelul acela să te facă să tremuri doar atingându-te cu un deget?

— David e un gentleman care discută despre muzică şi cărţi,

lucruri despre care tu nu știi nimic. Familia din care provine este una dintre cele mai vechi din Anglia. Îmi place să stau cu el și nu voi permite ca gelozia ta să ne strice prietenia.

— Gelozie? a râs Travis. Dacă voi fi vreodată gelos, atunci

nu voi alege un băieţel prăpădit. Chipul lui devenise brusc serios. Ştiu însă că el se simte legat de tine şi ar fi bine să te opreşti.

— Termină!... i-a strigat Regan. Există vreo bucăţică din viaţa mea pe care să n-o controlezi? Sunt o

femeie liberă și când voi ajunge în America voi profita de acest statut. Sunt sigură că David e genul de bărbat care s-ar căsători cu o femeie fără s-o facă mai întâi sclavă.

Calm, Travis i-a pus mâna pe umeri.

— M-ai trăda pentru un bărbat și o verighetă?

S-a aplecat și a sărutat-o, abia atingându-i buzele.

— Poate că aș vrea să încerc, i-a șoptit ea. Bărbații se deosebesc așa de mult... Dacă David mă iubește, poate că ne vom potrivi și la pat.

Mâinile lui Travis i-au

strâns umerii brutal.

— Dacă tipul ăla te atinge vreodată, îi rup oasele unul câte unul și-ți promit că vei asista la întreaga demonstrație. Apoi a împins-o și a părăsit cabina trântind ușa.

Regan și-a petrecut noaptea fără Travis,

refuzând să admită cât de mult îi lipsea și cât de singură se simțea fără brațele lui ocrotitoare. S-a zvârcolit până târziu, încercând să nu plângă și să-și înfrângă teama.

Dimineața, Sarah și-a făcut apariția ca de obicei, i-a văzut cearcănele din jurul

ochilor, dar n-a întrebat nimic. S-a așezat tăcută la măsuță și s-a apucat de treabă.

Abia când soarele se apropia de asfințit a sosit și David. După ce a ciocănit ușor, a intrat și a invitat-o pe Regan la plimbare. Pe punte s- au întâlnit cu Travis, dar el

nu i-a mai băgat în seamă ca altădată și Regan s-a înfuriat cumplit, concentrându-și toată atenția la monologul lui David legat de alimente și călătoria insuportabilă. Schimbarea de la dezinteres la adorație din ochii ei, l-au

determinat să se oprească și s-o cerceteze.

— Ești minunată azi, i-a șoptit. Lumina soarelui îți transformă culoarea părului în roșu-auriu.

— Mulțumesc, David, a spus ea tare ca s-o audă Travis care tocmai

trecea pe acolo. Complimentele tale au darul de-a preschimba o femeie într-o regină. Mă simt extrem de flatată.

Noaptea care a urmat și-a petrecut-o din nou singură și ar fi vrut tare mult să-i arate soțului ei înfumurat că n-avea nici o importanță că o

abandonase.

Astfel, pe măsură ce zilele treceau, flirtul ei cu David se înteţea, mai ales când Travis era prin preajmă. În cea de-a treia seară, când David a condus-o ca de obicei până în faţa cabinei, în locul strângerii de mână prieteneşti, el s-a repezit

și a îmbrățișat-o.

— Regan, a murmurat cu buzele în urechea ei. Te iubesc. Te-am iubit de când te-am văzut pentru prima dată. În fiecare noapte stau întins în pat și mă gândesc la bruta cu care ești măritată, care are tot dreptul să te atingă...

Regan draga mea, spune-mi că și tu simți la fel.

Surprinsă, și-a dat seama că sărutările pe obraz care o frământau cu ardoare îi provocau repulsie. L-a împins, încercând să se elibereze.

— Sunt o femeie

măritată!

— Cu un bărbat care nu merită să-ți sărute nici poalele rochiei. Vom păstra în secret dragostea noastră și când vom ajunge în America vom anula această căsătorie. Nu poți să-ți petreci tot restul vieții cu un

marinar sărac. Vino cu mine și-ți voi construi o casă cum n-a mai existat vreodată.

— David! a ridicat ea vocea împingându-l din nou. Dă-mi drumul în clipa asta!

— Nu, iubito! Dacă n-ai curaj să-i spui, o voi face eu.

— Nu! Te rog, nu! Deodată și-a dat seama că soțul ei avusese dreptate. Nu-l dorise niciodată pe David, se folosise doar de el ca să-l facă gelos pe Travis.

David însă i-a întors fața acoperind-o cu sărutări fierbinți, în timp ce ea se zvârcolea

scârbită. În clipa aceea, ca prin ceaţă pumnul lui Travis a lovit puternic pieptul lui Wainwright, trântindu-l de perete. Disperată Regan a prins din zbor braţul ce voia să lovească iar.

— Nu! a ţipat. O să-l omori.

Atunci chipul lui s-a

întors desfigurat de furie, cu ochii arzând și buzele încordate. Îngrozită Regan s-a rezemat de perete.

— Acum ai obținut ce-ai vrut? i-a strigat, părăsind coridorul și urcând pe punte.

Tremurând încă, a vrut să-l ajute pe David,

dar pentru că el arăta destul de bine a intrat în cabină, s-a trântit pe pat și a izbucnit în plâns. Câteva ore mai târziu, când încerca să adoarmă, o smucitură înfiorătoare a învârtit corabia, ușa cabinei s-a izbit de perete și Travis a năvălit înăuntru ud

până la piele. S-a repezit la patul ei și a tras-o la piept strigând:

— Ești rănită?

— Ce s-a întâmplat? Regan s-a strâns la pieptul lui fericită.

— E doar o furtună, a strigat el peste zgomotele de afară. Ne-am pregătit pentru asta,

așa că nu vor fi stricăciuni mari. Vreau să rămâi aici. Ai înțeles? Să nu-ți treacă prin cap să vii pe punte sau să vizitezi vreun pasager. Am fost destul de explicit? Ea a încuviințat în tăcere și după ce-a sărutat-o cu pasiune, i-a mângâiat pleoapele

roșii. Rămâi aici! Și cu asta a lăsat-o în camera întunecoasă, mai speriată ca înainte. După un timp, imaginația ei a pornit să lucreze activ. Deasupra ei valurile înalte loveau mica ambarcațiune, măturând în calea lor oameni și obiecte. Și

Travis era printre ei! Travis care era în stare să creadă că și forțele naturii i se vor supune.

O nouă trosnitură, ca un lemn ce se rupe... Sprijinindu-se cu greu de lucrurile din jur a reușit să iasă din cabină. Cineva trebuia să-l determine pe Travis să

se întoarcă în siguranța camerei sau să-l ajute dacă se afla în pericol.

CAPITOLUL 9

Nimic n-o pregătise pe Regan pentru uraganul de vânt şi sare care i-a biciuit trupul de cum a păşit afară. Cu braţele încolăcite în jurul pieptului, abia păstrându-şi echilibrul, a urcat scările încercând

să deslușească umbrele ce se iveau adesea printre valurile de apă.

După ce ochii i s-au acomodat cu întunericul, a înaintat cu mai multă ușurință, urmărită de aceleași zgomote de lemne ce trosneau înfricoșând-o.

Pe punte, marinarii

erau strânși în cerc și făceau eforturi uriașe să țină piept furiei apelor ca să poată repara stricăciunile pricinuite de furtună. Printre ei se afla și Travis care, imediat ce-a observat-o, a venit și a prins-o de umeri. Nu i-a spus nimic. S-au privit pur și

simplu, până când un val s-a aruncat asupra lor și el a acoperit-o cu propriul lui trup.

— Ar trebui să te bat pentru asta, i-a strigat în ureche.

Strânsoarea lui Travis devenise dureroasă și Regan s-a întors. În spatele ei David apăruse

ca din senin.

— Dacă aveţi nevoie de cineva care să se caţere pe catarg...

— Nu! a ţipat Regan agăţându-se de braţul lui Travis. Opreşte-l! Dar soţul ei l-a privit pe David şi a înţeles. În clipa aceea şi-a făcut apariţia şi căpitanul,

fericit că găsise în sfârșit pe cineva destul de curajos să ajute la salvarea corăbiei. Fără cuvinte, i-a înfășurat frânghia în jurul mijlocului și i-a dat câteva explicații mai mult prin semne. David trebuia să se urce pe frânghia velaturii spre

capătul vergii, să se târască pe toată lățimea ei rămânând suspendat deasupra apelor învolburate și să lege pânza ruptă.

Regan abia respira știind că privea pentru ultima oară un om condamnat la moarte, în timp ce vântul sufla

nemilos încercând parcă să-l desprindă de pe frânghie. Când a ajuns în cele din urmă la capătul velaturii, s-a agăţat cu braţele de ea, odihnindu-se câteva minute şi aşteptând retragerea valului uriaş. La un pas de locul rupturii şi-a prins sfoara

între dinți.

— Atenție! a strigat cineva care se afla lângă Regan.

Dar David n-a putut auzi avertismentul pentru că un nou val îl separase complet de mulțimea aflată jos.

Pe punte, spargerea valului a fost urmată de

o altă trosnitură. Cu respirația oprită, Regan privea țintă capătul velaturii unde David atârna în bătaia vântului și un zâmbet mic, încurajator i-a înflorit în colțul gurii. Imediat însă fața ei s-a întunecat. Platforma de veghe se rupsese și o parte din ea

lovise capul lui David, iar corpul lui părea nemișcat. S-a strâns lângă Travis speriată. Nici nu bănuia că el o urmărise, studiindu-i atent teama de pe față.

— Rămâi aici! i-a spus, înfășurându-și repede o frânghie în jurul taliei.

O teroare nouă i-a cutremurat trupul și Regan și-a încleștat degetele de balustrada rece.

Brațele lui Travis păreau mult mai sigure decât ale lui David, în ciuda greutății ce-o aveau de ridicat. Și de fiecare dată când

valurile îi blocau vizibilitatea, Regan avea senzaţia că moare un pic. Între timp Travis ajunsese la capătul velaturii, cu trupul încordat la fel ca oţelul din care era fabricată balustrada. În momentul acela David şi-a ridicat capul încet, iar

marinarii de jos au început să-l încurajeze, deși celălalt bărbat nu manifesta niciun pic de entuziasm.

Travis a reușit să ajungă la David și să-și lege frânghia de frânghia lui, apoi prin cuvinte scurte să-l ghideze spre catargul principal. Cu

mâinile pe picioarele lui, Travis l-a ajutat extrem de greu să facă fiecare pas. Când David a ajuns la șase metri deasupra platformei, Regan a respirat din nou. La semnul lui Travis, David a început să coboare singur, ținându-se strâns de frânghia susținută de

trupul bărbatului de deasupra. În momentul în care picioarele lui au atins podeaua, Regan a ghicit că Travis sesizase ceva dincolo de corabie, ceva ce oamenii de sus nu puteau vedea şi l-a privit fix cu ochii în lacrimi.

Într-o fracţiune de

secundă el a strâns sfoara de braţ şi s-a ascuns după pânzele din apropiere. Valul uriaş care a urmat a forţat corabia să se învârtă, a izbit-o pe Regan de balustradă, iar catargul principal începu să trosnească avertizându-i că sfârşitul era aproape.

În ciuda apei care nu contenea să lovească puntea, Regan s-a agățat de sfoara velaturii, încercând să se cațere. Îi era foarte greu să respire, să-și țină ochii deschiși, dar știa că Travis era undeva sus, izolat și în pericol. În pauza dintre valuri a

ridicat capul și i-a zărit fața schimonosită de durere. Trebuia neapărat să înainteze până la piciorul lui. Jos, marinarii țipau și glasurile lor se amestecau cu vântul și apa distrugătoare.

Speriată de sforile grele și mult prea groase

pentru mâinile ei mici, a reușit cu greu să urce până la piciorul lui Travis și înainte de atacul unui nou val să lege frânghia velaturii de glezna lui. În momentul acela, apa a împins-o cu repeziciune, determinând-o să se legene mult timp

suspendată deasupra platformei.

— Travis! a strigat cineva de jos.

— Doamnă Stanford! a urlat, căpitanul.

Ea a deschis ochii cu greu, încă înfricoșată să privească spre dreapta ei, acolo unde Travis putea să fie sau nu. Și

atunci furtuna s-a oprit ca prin farmec, iar marinarii au început să se agite fericiți, strigându-i. De la șase metri înălțime, Regan îi privea stând într-una din pânzele prinse de catarg ca într-un leagăn, cu mâna agățată de sfoara ce lega piciorul

lui Travis.

— Daţi-i jos! a comandat căpitanul.

Înconjurată de râsetele lor, Regan şi-a întors capul spre Travis. Era acolo. Pe fruntea lui era o rană urâtă care sângera abundent şi marinarii ce se căţărară ca să-i ajute n-au mai

râs.

— Ia-ți salvat viața, a spus unul dintre ei. Dacă nu l-ați fi legat de picior, probabil că ar fi sfârșit spânzurat.

— E teafăr? i-a întrebat îngrozită.

— Respiră.

— Duceți-l mai întâi pe Travis, a șoptit când

marinarul a schițat un gest s-o ajute. Seriozitatea cu care le-a vorbit i-a făcut pe cei doi bărbați s-o privească tăcuți, cu admirație, apoi să-i asculte porunca, încercând să nu se uite la picioarele ei goale, frumoase.

Când mai târziu

Regan s-a alăturat celorlalţi, a fost întâmpinată de doctorul de pe corabie care, după ce-a examinat cu atenţie rana lui Travis, i-a spus:

— Probabil că a fost lovit de partea de sus a catargului principal. S-a întors încet. Am auzit că l-ai ajutat să nu fie

aruncat peste bord.

— Se va face bine? l-a întrebat ea fără să dea vreo importanță cuvintelor de laudă.

— În cazul loviturilor la cap nu pot face pronosticuri. Tot ce e bine pentru el acum e să-i dai apă și să-i asiguri liniștea. Îmi pare

rău.

Regan a mângâiat părul lui Travis, apoi cu ajutorul marinarilor l-a dus în cabina lor unde imediat ce-au rămas singuri l-a dezbrăcat, lucru foarte dificil având în vedere greutatea lui. L-a învelit cu pături uscate și călduroase,

apoi la bătaia ușoară la ușă s-a dus să deschidă și Sarah Trumbull a năvălit înăuntru speriată.

— Unul dintre marinari mi-a povestit ce s-a întâmplat și m-am gândit că aveți nevoie de ajutor așa că v-am adus niște apă fiartă.

Regan a luat apa și a spus:

— Mulțumesc, dar mă descurc singură, îngrijește-te mai bine de ceilalți pasageri, i-a făcut un semn scurt din cap spre cabina lui David.

— Să știți că toată lumea se roagă pentru

dumneavoastră și domnul Travis, a mai adăugat Sarah înainte să iasă.

Singură din nou cu Travis, Regan s-a apucat să-i spele tăietura nu prea lungă, dar probabil foarte adâncă, pentru că el nu-și revenise încă.

Trupul lui, deși cald

și curat, rămânea în c o n t i n u a r e inert. Singura soluție pentru a-l aduce la viață era să se strecoare în pat lângă el și să-l strângă în brațe, ceea ce și făcu. Când s-a trezit după câteva ore cu dinții clănțănindu-i de frig, a constatat că purta încă hainele ude de pe

punte, din timpul furtunii. Travis zăcea alături palid și nemișcat. L-a privit tremurând cu mâna la gură și lacrimile șiroindu-i pe obraji. Apoi, trezită ca dintr-un vis urât, și-a scos din dulap o rochie grea din mătase maro și bustul roz. Rochia pe care i-o

făcuse Sarah la comanda lui. Odată îmbrăcată, s-a apropiat din nou de Travis, i-a șters fața rece și rana ce încă sângera.

La miezul nopții trupul lui a fost scuturat de spasme îngrozitoare și Regan a trebuit să se așeze deasupra pentru a-i imobiliza mâinile ca să

nu se rănească.

Spre dimineaţă, când lupta l-a învins, s-a cufundat obosit într-un somn adânc, iar Regan şi-a pus capul pe umărul lui şi a închis ochii.

Au trezit-o degetele lui strecurate prin păr şi a ridicat capul brusc.

— De ce eşti

îmbrăcată? a întrebat-o el răgușit de parcă acela ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Ea nu știa cu precizie câte ore stătuse încordată, pândind un semn de viață din partea lui, dar acum, când se eliberase dintr-o dată de

tensiunea acumulată, a început să tremure și să plângă cu suspine. Travis a întins un deget și a șters o lacrimă de pe obrazul ei.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să leșin a fost ruperea catargului principal. El m-a lovit la cap? Tot ce-

a putut ea să facă a fost să dea din cap. Când s-a întâmplat asta? în ce zi a fost? Ieri sau alaltăieri?

— Alaltăieri, a murmurat ea simţind că hohotele ameninţau să-i străpungă gâtul.

— Deci lacrimile astea sunt pentru mine? a întrebat zâmbind şi

din nou ea a încuviințat tăcută. O simplă lovitură la cap și iubita mea plânge pentru mine?

Regan și-a lăsat capul la loc pe umărul lui și a continuat să plângă mult timp după aceea.

Travis era un pacient minunat. Atât de

minunat, încât Regan era epuizată. Lui îi făcea plăcere să fie răsfățat de prezența ei, cu mâncare la pat, două băi pe zi și masaj din cap până în picioare. Se simțea fericit.

În cea de-a patra zi, când ea era pe punctul de-a-i spune în glumă că

l-ar fi aruncat peste bord, un ciocănit ușor i-a atras atenția.

— Pot să intru? a întrebat-o David cu brațele bandajate.

— Sigur, i-a răspuns Travis, ridicându-se singur în șezut pentru prima oară. Vino și ia loc.

— Nu. David vorbea fără s-o privească pe Regan. Am venit doar să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

Travis a studiat un timp chipul tânărului.

— Am făcut-o pentru a șterge rușinea că noi, ceilalți, ne-am purtat ca niște lași.

— Mulțumesc, a încheiat David scurt, deși ochii lui spuneau mult mai mult.

— Ce drăguț din partea ta! a spus Regan după plecarea lui David, sărutând obrazul lui Travis.

Imediat brațul lui a prins-o de mijloc și a

tras-o în pat adâncind sărutul până când mâinile ei i s-au încolăcit în jurul gâtului, răspunzând prin mișcări unduitoare chemării lui.

— Acum o oră ziceai că ești prea obosit ca să te scoli din pat.

— Nu vreau să mă scol, dar asta n-are nicio

legătură cu oboseala, i-a explicat ei în timp ce-i desfăcea rochia.

— Travis Stanford! a strigat ea sărind pe podea. Dacă îndrăznești să-mi strici și rochia asta nu mai vorbesc niciodată cu tine.

— Nu-mi pasă de rochie, a spus el, dând

pătura la o parte.

— Doamne... a gemut ea, dezbrăcându-se și întinzându-se lângă el în pat.

Travis a ridicat-o peste trupul său nerăbdător, ghidând-o, făcând-o să scâncească de plăcere, plimbându-și degetele în sus și-n jos

de-a lungul spatelui ei moale și necăjind-o cu buzele.

Regan nu mai simțise niciodată atâtea senzații împreună și fără să gândească de două ori s-a prins în ritmul șoldurilor care o ridicau și o coborau. Travis s-a rostogolit și a împins-o

sub el preluând controlul asupra trupului ei subțire, pătrunzând adânc în centrul ființei sale până când valurile de extaz i-au topit împreună.

Târziu, foarte slăbit, a rămas nemișcat, cu mușchii pulsând încă și scăldați de sudoare. Sub

el, Regan zâmbea și-l ținea încă strâns la piept. Era ca o prelungire a plăcerii, o încercare disperată de-a fura o picătură din tăria lui.

Încă zâmbind și agățată de trupul lui, s-a cufundat neputincioasă în lumea viselor.

CAPITOLUL 10

Trupul lui Regan zăcea pe pat slăbit și înfiorat din când în când de frisoane și crampe. Travis i-a așezat pe frunte o cârpă umedă și ea i-a zâmbit cât de cald a putut.

— Ce aiurea să mi se

facă rău de mare tocmai acum, a murmurat ea.

Travis n-a spus nimic, a luat ligheanul în care ea vomitase și a ieșit să-l golească.

Regan era liniștită și prea slăbită să se miște, dar în mintea ei acest rău de mare i se părea foarte suspect.

Bineînțeles că nu-i putea spune lui Travis, dar era de-a dreptul înfricoșată de America și perspectiva stabilirii într-un loc necunoscut.

De aproape o lună, de când trecuse furtuna, ea terminase cu flirtul, iar majoritatea timpului și-l petrecea în compania lui

Travis, mâncând cu el, făcând dragoste și adesea stând ore întregi de vorbă. Așa a descoperit că era un povestitor neîntrecut, amuzând-o cu istorioare distractive despre prietenii lui, Clay și Nicole Amstrong din Virginia, fratele său mai

mic, Wesley, familia Backer și ceilalți vecini din lungul râului. L-a ascultat cu interes, încercând să-și imagineze căsuțele lui, femeile în rochii simple, din pânză albă de bumbac, fumând pipă și bărbații puternici, fermieri înnăscuți,

muncind din greu pe câmpurile întinse.

Povestirile lui Travis și imaginația ei au făcut ca timpul să treacă mai repede. Apoi, în ultima săptămână a călătoriei, grijile au revenit întunecându-i mintea. Slăbea tot mai mult, iar senzația de vomă se

accentua, starea de indispoziţie îi răscolea stomacul.

De când se îmbolnăvise, Travis o trata cu blândeţe şi atenţie deosebită, ajutând-o să se aplece deasupra ligheanului, spălându-i faţa palidă, urmărind-o şi forţând-o

să se odihnească. Iar Regan credea că purtarea lui era un fel de rămas-bun, un semn de recunoştinţă pentru clipele minunate pe care ea i le oferise.

Lacrimile au pornit să i se rostogolească pe obraji. De ce n-o lăsase în Anglia, acolo unde era

acomodată cu obiceiurile oamenilor?

Plănuise să-i vorbească despre toate temerile ei, dar imediat ce el a intrat în cabină, stomacul i s-a revoltat din nou și gândurile i s-au spulberat.

— Am zărit pământul, i-a spus

apropiindu-se și sprijinindu-i capul de pieptul său. Mâine pe vremea asta suntem în portul Virginiei.

— Foarte bine. Poate că, imediat ce vom pune piciorul pe țărm, îmi voi reveni.

— Da, în curând, a încurajat-o mângâindu-i

părul frumos.

Toată noaptea a rămas trează în brațele lui Travis privind lumina vrăjită a lunii, dorindu-și ca el să nu însemne atât de mult pentru inima ei, hotărându-se să-l urască pentru a-l putea uita.

Următoarele ore au

fost deosebit de agitate. Croitoreasa i-a strâns rochiile într-o ladă, Travis i-a plătit, apoi Regan și Sarah s-au despărțit cu lacrimi în ochi, ultima rămânând pe corabie singură, Travis fiind nevoit să verifice încărcătura.

— Doamnă Stanford?

S-a întors spre vocea timidă din spatele ei și l-a văzut pe David Wainwright. Părea schimbat și privea undeva în partea ei stângă, evitându-i ochii. Vreau să vă urez la amândoi tot binele din lume.

— Mulțumesc, i-a

răspuns ea. Chipul lui reflecta o teamă ascunsă. Sper ca America să ne placă mai mult decât am visat.

— Spune-i soțului tău... N-a fost în stare să încheie, în schimb i-a sărutat mâna și a privit-o fix câteva secunde. La revedere. Apoi a pornit

cu pași mari spre locul de depozitare al bagajelor.

Regan s-a rezemat de balustradă și l-a zărit pe Travis urmărind-o încruntat. Ea a ridicat mâna și a fluturat-o un timp deasupra capului, simțind dintr-o dată o senzație ciudată, că se vă

putea descurca și singură în țara aceea necunoscută. Doar își făcuse atâtea planuri...

Travis nu i-a dat însă prea mult timp de visare pentru că puțin mai târziu a venit lângă ea și a sfătuit-o să mănânce ceva și să-și strângă lucrurile.

— Unde mergem? l-a întrebat curioasă.. Mi-ai... mi-ai găsit slujbă?

El a săltat lada în spate și a râs în hohote.

— Ți-am găsit una nemaipomenită, la care te pricepi de minune. Să mergem.

Folosindu-și toate puterile, Regan a

încercat să nu se lase necăjită de cuvintele lui și l-a urmat spre vehiculul cel mai urât pe care-l văzuse vreodată.

— Îmi pare rău, a râs el urmărindu-i dezamăgirea de pe față. N-am putut alege ceva mai bun. În noaptea asta rămânem la un prieten,

iar mâine pornim mai departe.

Ținutul pe care l-au străbătut, pe drumuri ca niște poteci înguste, părea mai sălbatic decât Anglia. Chicotind, Travis o urmărea cu atenție.

— Acum cred că înțelegi de ce călătorim

mai mult pe apă.

Când soarele a ajuns la asfinţit, s-au oprit în faţa unei case mari, albe, curate, înconjurată de pajişti frumos îngrijite, cu flori de primăvară. Era o casă spaţioasă şi mult mai frumoasă decât îşi imaginase Regan.

La bătaia lui Travis la ușă, a răspuns o femeie grasă, cu părul grizonat, îmbrăcată într-o rochie de muselină peste care purta un șorț din pânză albă, de bumbac.

— Ah, Travis! a strigat ea. Omul pe care l-am trimis după tine s-a întors de câteva ore.

— Bună, Martha. Travis a sărutat-o pe obraz, încărcatul ne-a luat mai mult timp decât am crezut. Judecătorul e aici?

— Ești tare nerăbdător. Martha a început să râdă. Ea e tânăra doamnă?

Travis a înconjurat

umerii lui Regan cu un gest posesiv.

— Ea e Regan, iar aceasta e Martha.

— Mă bucur de cunoștință, doamnă...?

— Doar Martha, aici ești în America, i-a spus femeia zâmbind. Haideți, să mergem, judecătorul vă așteaptă.

Regan a păşit alături de Travis într-o cameră plăcută cu mobilă destul de veche, dar bine întreţinută, cu catifea verde că şi draperiile grele ce acopereau ferestrele mari. Înainte să se dezmeticească a fost prezentată judecătorului, un bărbat

înalt și bine făcut.

— Dragii mei, ne-am adunat azi aici... Martha zâmbea ca un înger plimbându-și ochii peste persoanele din jurul său, apoi s-a întors la soțul ei care citea din cartea pentru oficierea căsătoriei. În timpul acesta, Travis ținea

mâna lui Regan solemn, atent la cuvintele judecătorului.

Lui Regan i-au trebuit câteva minute să realizeze ce se întâmplă cu ea. Era căsătorită fără consimţământul ei cu Travis Stanford, în faţa acestor străini, deşi avea faţa murdară şi rochia

verde-închis șifonată din timpul călătoriei. Travis mersese prea departe.

În momentul acela judecătorul și-a ridicat ochii și zâmbind a întrebat-o:

— Regan, vrei să-l iei pe acest bărbat de soț?

Ea și-a întors capul încet spre chipul

fermecător al lui Travis.

— Nu.

Secundele s-au scurs foarte încet până când cei de față au reacționat. Martha a izbucnit în râs, judecătorul și-a ascuns capul în carte, iar Travis și-a înfipt mâna în brațul ei și a tras-o cu brutalitate spre hol.

— Ce dracu' a vrut să însemne asta? i-a mormăit cu gura aproape de față.

Regan s-a retras involuntar, părăsindu-și însă pozițiile.

— Nu te-ai sinchisit să mă întrebi măcar dacă vreau să mă căsătoresc, nici dacă

vreau să vin în America. Sunt sătulă să tot iei decizii în numele meu.

— Decizii! Nu e vorba de decizii. Soarta a vrut să fim împreună. La figura ei consternată,

Travis a continuat: ar fi trebuit să te scutur un pic, dar mi-e frică să nu rănesc bebelușul.

— Bebelușul? a murmurat ea.

Travis a închis ochii și i s-a rugat câteva minute să-și recapete calmul.

— Doar nu vrei să cred că n-ai știut că joaca noastră din pat va avea acest deznodământ. N-ai știut ce-nseamnă

„răul de mare”? I-a mângâiat cu blândețe obrazul cald. Iubito, nu obișnuiesc s-o părăsesc pe mama copilului meu.

Încremenită, Regan nu putea încă să vorbească coerent.

— Dar slujba? a șoptit ea. Și nu mă pot mărita în rochia asta

fără flori... Și... fără.. Oh, Travis! Un copil!

El a strâns-o la piept cu căldură și a legănat-o un timp ca pe un copil.

— Am crezut că știai, iubito. Te rog, vrei să te căsătorești cu mine? Pentru că ea a ezitat, a continuat: în ceea ce privește rochia, te prefer

dezbrăcată și dacă vrei flori îți voi culege câteva din grădina Marthei.

— Nu, i-a răspuns clipind des. El avea dreptate. Va avea copilul și se va mărita. N-avea încotro. Sunt gata.

— Nu e o execuție, a chicotit Travis.

În timp ce-l urma în

holul mare, Regan și-a dat seama că el n-o înțelesese. Nunta era momentul cel mai important din viața unei femei, iar ea își va aminti mereu această ceremonie tristă înconjurată de străini, rezultatul poverii ce-o purta în pântece.

Când judecătorul a încheiat, Travis s-a aplecat s-o sărute, iar ea i-a întins obrazul.

— Nu prea seamănă a nuntă, nu? în orice caz nu ceea ce și-ar dori o fată să povestească nepoților ei.

— Nu, i-a răspuns simplu, dorind cu

ardoare să meargă cât mai repede la culcare.

— Trebuie să plecăm, și-a anunțat Travis gazdele și s-au urcat din nou în căruță.

— Am ajuns? a întrebat Regan mai târziu când s-au oprit.

— Nu încă. Vocea lui devenise brusc serioasă.

Suntem la un han, iar mâine dimineaţă pornim mai departe.

Întinsă pe pat, acolo unde Travis o lăsase imediat ce intraseră în cameră, Regan asculta mișcările lui ușoare pe scară, în timp ce căra bagajele grele. Poate că nu-i va fi totuși

imposibil să trăiască alături de el.

— Mă întorc repede, i-a șoptit trimițându-i pe spate fiori de gheață.

S-a ridicat brusc. Apa fierbinte o aștepta și s-a grăbit pentru că știa că Travis era un mire nerăbdător. Apoi, a zărit cheile de la lada cu

rochii și s-a îmbrăcat cu una de mătase, foarte frumoasă.

Materialul fin îi mângâia corpul mulându-se după el. Regan s-a așezat pe pat într-o poziție seducătoare și a așteptat.

Și-a rotit ochii prin

cameră și a observat că nu există nici un ceas. Dintr-o dată gândul că el nu se mai întoarce a înfiorat-o și s-a repezit să deschidă fereastra. O ploaie măruntă i-a atins ușor fața și aerul curat i-a umplut plămânii.

Travis era un bărbat onorabil și acest bărbat

onorabil se căsătorise cu ea. Oare toți bărbații onorabili, adevărați gentlemani, răpeau femeile și le duceau în America împotriva voinței lor? Poate că tot ce-și dorise el fusese pe cineva care să-i încălzească patul într-o călătorie lungă pe mare.

Și ea tocmai asta făcuse!

Travis n-o dorise niciodată, la fel ca Farrell și unchiul Jonathan.

Lacrimile se rostogoleau pe obraji odată cu ploaia de afară. De ce se căsătorise cu ea? O adusese în America, se căsătorise

cu ea imediat, iar acum avea acea bucăţică de hârtie şi putea să-i ia banii dacă n-o mai dorea. O abandonase într-o ţară necunoscută, fără bani, fără ajutor şi cu grija unui copil.

A izbucnit în hohote furioase, lovind cu pumnii perna din

mijlocul patului, apoi, când oboseala a doborât-o, a căzut într-un somn adânc ca un leşin.

CAPITOLUL 11

— Deschide ușa asta afurisită! a răsunat inconfundabila voce a lui Travis. Cu capul greu și ochii umflați, Regan s-a îndreptat bâjbâind spre ușa ce zbâmâia sub loviturile lui. Regan!

— E încuiată! i-a

răspuns Regan, încercând clanța.

— Cheia e pe lada cu haine, i-a strigat Travis nerăbdător.

Când în cele din urmă ușa s-a deschis, i-a fost imposibil să-l zărească sub minunatele flori ce-i acopereau fața, reușind să recunoască

câteva specii: stânjenei, violete, liliac în trei culori, lalele, narcise galbene, zambile, maci și trandafiri. Cu pași mari, nervos, Travis s-a apropiat și a aruncat florile pe pat.

— La naiba! N-am crezut că le voi urî vreodată, dar în noaptea

asta s-ar putea s-o fac. Când și-a scos pălăria, apa din ea s-a scurs pe podea cu zgomot. S-a așezat apoi cu greu pe scaun, și-a scos cizmele și a spus: am vrut să fac un drum scurt de câțiva kilometric până la un prieten de-al meu care are o seră, să-i aduc flori

miresei mele. Și-a scos ciorapii și haina și un val de apă s-a scurs la picioarele lui. La mijlocul drumului m-a apucat ploaia, dar am continuat să merg. Cum am ajuns, prietenul meu și soția lui s-au apucat să culeagă flori și nu s-au oprit până când n-au

terminat grădina și sera. Necazurile au început pe drumul de întoarcere. La un moment dat, mi-a căzut un pantof, dar nu m-am oprit să-l caut ca să nu pierd ce mai rămăsese din noaptea nunții mele. Fascinată, Regan îl urmărea tăcută. Fulgerele au pornit să

brăzdeze cerul și atunci calul ăla blestemat s-a speriat și m-a trântit în noroi. L-aș fi lăsat liber, dacă florile mele n-ar fi fost în șa. L-am căutat două ore și când l-am găsit șaua dispăruse. Pachetele dispăruseră și am fost nevoit să-mi umplu brațele și hainele

cu florile de pe jos. Pentru prima oară de când intrase în cameră ochii lui s-au întâlnit cu ai ei. Un bărbat în mijlocul furtunii, umplându-și brațele cu flori. M-am simțit ca un prost. De ce dracu' plângi?

Regan a ridicat un

trandafir ud din pat și l-a apropiat de nas.

— O mireasă trebuie să aibă flori, a șoptit ea. Ai făcut asta pentru mine...

Uimirea și exasperarea i-au umbrit un timp chipul obosit.

— Unde credeai că puteam să mă duc în

noaptea nunții mele decât pentru mireasa mea?

Regan nu putea să-i răspundă, iar lacrimile i se scurgeau încet adunându-se sub bărbie. El s-a apropiat încet și i-a mângâiat obrazul ud.

— Ai plâns mult, i-a spus. Ai crezut că nu mă

mai întorc, nu-i așa?

Ea s-a întors stânjenită și s-a urcat în mijlocul patului.

— Nu, doar că...

Un chicotit scurt a făcut-o să privească peste umăr.

Travis se dezbrăcase și așa cum stătea în semiîntuneric părea un

zeu îmbrăcat în flori, cu ochii arzând de dorință.

— Nu primesc nici măcar un premiu pentru efortul meu? a șoptit, desfăcându-și brațele. Cu un geamăt din gât, Regan s-a aruncat înainte, încolăcindu-se ca un șarpe în jurul trupului lui minunat.

Cum ai putut crede că te voi părăsi după câte necazuri am trăit de când te-am întâlnit? a întrebat, sărutându-i buzele.

Senzația pielii lui goale, reci, o făcea să se înfioare de plăcere și să-și ridice picioarele peste coapsele lui. Numai

mătasea subțire cu care era ea îmbrăcată le mai separa trupurile și Regan și-a strecurat degetele prin părul lui ud și des în timp ce buzele trasau dâre fierbinți pe gura înfometată. El era acolo, era bărbatul ei și-i putea face orice ar fi dorit.

Într-o secundă s-a trezit sub Travis, într-o mare de flori în nuanțe incredibile. Cu o mișcare grațioasă i-a dezlipit o narcisă galbenă de pe fruntea transpirată și i-a zâmbit. Travis o privea fermecat, cu mâinile peste șoldurile ei și mușchii

încordați, gata să explodeze.

— Travis... a gemut ea, ridicându-se din nou ca să-l întâmpine. Florile își sfărâmau petalele sub greutatea trupurilor lipite parcă într-unul singur, iar Travis le ignora pe măsură ce gura lui explora, săruta,

alina fiecare bucățică din pielea pe care o atingea de parcă o gusta pentru prima dată.

Regan era pregătită pentru el, tânjea după el și simțea că înnebunește dacă se va lăsa. Răscolită în continuare.

— Te rog, Travis. Te rog, l-a implorat.

Când el a pătruns-o dureros de adânc, ea și-a înălțat șoldurile inconștientă, susținându-l, vrând parcă să-l cuprindă tot, să-l păstreze.

Au trecut câteva momente până când Regan a revenit încet la realitate, abia respirând,

în timp ce Travis, cu fruntea îngropată în umărul ei și cu trupul scăldat de sudoare, tremura încă acoperit de flori. Și-a întors capul încet spre el și a început să râdă.

— Ce ți se pare oare așa de caraghios? a întrebat-o.

— Florile pentru mireasă, a râs ea aproape înecându-se. Oh, Travis am vrut doar un buchet, nu o grădină întreagă.

S-a întins lângă ea și a strâns câteva flori mai puțin ofilite și i le-a oferit.

— Uite un bucheţel.

Regan l-a luat și s-a rostogolit peste celelalte fericită.

— Oh, Travis tot ce faci tu e... măreț. Grandios, dominant... și-a plimbat ochii peste trupul lui minunat ce lâncezea printre lalele, stânjenei, narcise și violete... Travis a prins

mătasea ușoară într-o mână, gata s-o smulgă. Să nu îndrăznești să mi-o strici și pe asta... a adăugat ea scoțând-o repede.

— Dai ordine? a spus el încet, urmărindu-i mișcarea de felină.

Regan s-a retras din calea lui până când s-a

lovit de perete, apoi cu mâinile depărtate de corp a luat o poziție dezarmantă.

— Oh, Măria Ta, i-a spus cu teamă prefăcută. Fă ce vrei cu mine, dar lasă-mi virtutea.

Travis a vrut să se ridice, dar a căzut înapoi, gemând de

durere și frecându-și cu mâna genunchiul stâng.

— La naiba!

— Chiar trebuie să înjuri? Regan s-a apropiat și i-a studiat genunchiul. Uite! Ai mai văzut un ghimpe așa de mare? a izbucnit într-un râs zgomotos care-i zguduia întregul trup.

— Mă bucur că te amuzi..

— Ah, Travis, eşti atât de romantic!

Gura lui s-a strâns, transformându-se într-o linie subţire ce-i înăsprea trăsăturile.

— Atunci la ce dracu' ţi-aş mai fi adus florile astea blestemate? a

întrebat-o furios.

Lui Regan i-au trebuit câteva minute ca să realizeze cât de mult îl rănise. El făcuse ceva pentru ea. Nu, nu era vinovat pentru că nu înțelegea că de multe ori un simplu buchet de violete putea să fie mai romantic decât o căruță

de flori.

— Travis, florile sunt minunate, i-a spus, mângâindu-i umărul încordat. Îmi plac sincer și nu aș vrea să mai fi supărat. Poate dacă îți sărut genunchiul o să mă ierți și durerea o să dispară.

— S-ar putea, a

aprobat Travis cu vocea schimbată. Aș vrea să încercăm.

Pornind de la genunchi, buzele ei au început să urce, iar mâinile să-l frământe până când dorința, nevoia de ea au devenit insuportabile și Travis a răsucit-o violent

acoperind-o în întregime. Și din nou șoldurile ei s-au ridicat cu aceleași mișcări unduite, iar Travis s-a cufundat în adâncurile misterioase, pierzându-și aproape cunoștința.

— Ridică-te! a strigat pălmuindu-i fundul. Dacă nu pornim

imediat, nu vom ajunge la casa lui Clay la timp și nu vreau să înnoptăm în barcă.

Deși nu pricepea ce voia să-i spună, Regan și-a dat părul din ochi și i-a deschis încet.

— Cum adică înnoptăm în corabie?

— Nu e corabie, ci

barcă, a corectat-o. Cu obrajii acoperiți de spumă, a privit-o prin oglindă și zâmbetul lui a făcut-o să se înfioare și să se întindă la loc. Dacă nu te scoli, când ajungem acasă vei fi nevoită să dormi într-o cameră separată.

Amenințarea lui

absurdă i-a provocat un râs molipsitor și ridicându-se cu greu a început să se spele. După câteva minute era gata de drum.

Căruța i-a purtat spre barca legată la țărm.

— E mare ferma ta? Ai angajați mulți sau te ocupi singur de ea? Casa

e la fel de frumoasă ca a Marthei?

Travis a fixat-o un timp zâmbind.

— Ferma mea este destul de mare. Am câțiva angajați, dar uneori îmi place să mă ocup singur de pământurile mele.

—Casa mi se pare

deosebit de frumoasă, poate pentru că îmi aparţine.

— Şi ai construit-o cu mâinile tale, a continuat ea plimbându-şi mâna prin apă. O casă cu două-trei camere... se va descurca cu siguranţă.

Căldura plăcută a soarelui, gândurile

optimiste și legănatul ușor al bărcii i-au creat o senzaţie ușoară de ameţeală și a închis ochii.

La pocnetul pistolului a sărit brusc în picioare gata să cadă în râu.

— Te-am trezit? a întrebat-o Travis cu arma îndreptată spre

cer.

Ea și-a rotit capul de jur-împrejur, dar n-a văzut decât apă și vegetația deasă de pe maluri. Suntem aproape de teritoriul lui Clay, i-a explicat trăgând a doua oară.

Pe malul drept, acolo unde pădurea se termina

brusc, ieșea din apă un mic debarcader din lemn la care acostaseră două bărci mult mai mari decât a lor. Pe măsură ce distanța s-a micșorat, imaginea s-a lărgit și în fața lor s-au ivit deodată câteva clădiri mari și mici, grădini, câmpuri

proaspăt arate, cai, căruțe...

— Casa ta este în acest oraș? l-a întrebat Regan în timp ce el lega barca de debarcader.

— Regan, ceea ce vezi e plantația lui Clay și nu un oraș.

Ea nu mai auzise niciodată acest cuvânt și

era pregătită să ceară lămuriri, dar a fost întreruptă de chicotele celor doi copii frumoși ce se apropiaseră de ei alergând.

— Unchiule Travis! au strigat când americanul i-a îmbrățișat și s-a învârtit cu ei. Ne-ai adus ceva?

Unchiul Clay era îngrijorat. Cum e în Anglia? în loc de unul, mama a făcut doi bebeluși și avem un cățeluș nou, au turuit ei abia respirând.

— Mama? a râs Travis.

Băiatul a aruncat o privire mustrătoare spre

sora lui.

— Vrea să zică, Nicole. Uneori e greu să-ți aduci aminte că nu e mama noastră.

În spatele copiilor și-a făcut apariția un bărbat, cu părul și cu ochii negri și având fața scăldată de fericire.

— Unde dracu' ai

fost? a întrebat el, scuturând mâna lui Travis.

— Știi foarte bine c-am venit cu mult mai devreme. Nu m-a așteptat nimeni, așa că m-am descurcat cum am putut.

— Ah, ia uite cine e aici! a strigat Travis

trăgând în braţe tânăra frumoasă ce li se alăturase şi sărutând-o cu foc pe gură. Apoi, s-a întors spre Regan. Vreau să-ţi prezint pe cineva, i s-a adresat femeii din braţe. Ea era mult mai frumoasă de aproape în rochia de muselină purpurie cu funde verzi

în talie, fața ovală, ochi mari căprui și gură senzuală. Aceasta e soția mea, Regan. Cei doi neastâmpărați sunt Alex și Mandy, nepoțeii lor.

— Îmi pare bine, a spus Regan cercetându-i liniștită. Ei erau departe de ce-și imaginase despre cum trebuiau să

arate americanii.

— Vrei să intri în casă? a întrebat-o Nicole. Sunt sigură că Travis nu prea te-a lăsat să-ți tragi sufletul.

Regan a urmat-o tăcută privind cu curiozitate în jur, încercând să înțeleagă în ce fel de loc se afla. În

clipa aceea o blondă înaltă s-a îndreptat în fugă spre ei cu fusta ridicată mult deasupra gleznelor.

— A venit Travis? a țipat de la distanță.

— Da și aceasta este soția lui, Regan. Regan ea e Janie Langston.

— Soție? a întrebat

Janie surprinsă. A făcut-o deci! A zis că pleacă în Anglia să-și caute o nevastă și iată! Iubito, a continuat, luând-o pe Regan de braț, spre a-i da destul curaj, să te ridici la nivelul lui.

CAPITOLUL 12

— Mai locuiește cineva aici? a întrebat-o Regan pe Nicole.

— Da, lucrători ai câmpului, grădinari, țesători, lăptari și tot felul de oameni care sunt necesari întreținerii unei astfel de plantații.

— Plantație, a șoptit Regan. Travis mi-a spus că veți avea un copil, iar nepoții vorbeau de doi.

Un zâmbet blând a luminat chipul lui Nicole.

— Gemeni. Ca în familia lui Clay, l-am născut acum patru luni și dacă vrei să-i vezi o

să-i aduc jos.

În fața lor se înălța o casă uriașă, construită din cărămidă roșie, asemănătoare lui Weston Manor, iată că și în America existau oameni sănătoși ce trebuiau cunoscuți, deși impresiile ei din Anglia nu se potriveau cu

realitatea.

Înăuntru camerele erau plăcute, spaţioase, cu mobila tapisată cu mătase, pereţi pictaţi de mână pe care atârnau tablouri imense, iar pe măsuţe şi birouri multe flori de grădină.

— Mergem în birou, a adăugat Nicole. Voi

aduce copiii acolo.

Rămasă singură în încăperea încântătoare, Regan a început să studieze pe rând biroul Sheraton, dintr-un colţ, oglinda cu rame aurii de deasupra lui şi biblioteca plină de cărţi. Atenţia ei a fost întreruptă de apariţia lui

Nicole cu câte un bebeluș în fiecare braț.

La început Regan a refuzat să țină unul la piept dar când timiditatea a părăsit-o, a ridicat băiețelul și l-a așezat cu mare atenție pe brațul stâng îndoit, exact în clipa în care în cameră intra Travis.

— Crezi c-am putea face și noi doi bebeluși? Chipul lui strălucea.

— Chiar vrei un copil, nu?

— Nu mi-am dorit prea mult o soție, dar mi-a plăcut întotdeauna să fiu înconjurat de copii.

Ar fi vrut să-l întrebe

de ce se hotărâse brusc să se căsătorească, dar răspunsul îi era deja cunoscut. El își dorea doar copilul din pântecele ei.

— Ce părere ai, Travis? a întrebat Clay din ușă cu celălalt bebeluș în brațe.

Încurcat, Travis a

schimbat subiectul.

— Clay, cum te descurci cu vacile? Au destul fân?

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, Regan i-a dat copilul lui Travis și a spus:

— Mă duc s-o caut pe Nicole. Și Clay i-a indicat drumul spre

bucătărie, adăugând după ieșirea ei, fără să bage de seamă că ea-l putea auzi: e mai drăguță decât m-am așteptat.

Regan a trecut mai departe și a intrat în bucătărie furioasă. Camera era la fel de mare ca și celelalte, dar

într-o harababură de nedescris. Tocmai atunci nepoţica răsturnase din greşeală coşul cu ouă peste castronul cu unt de pe masă fără s-o supere însă pe Nicole. Şi după ea au urmat doi copii îmbrăcaţi sărăcăcios, dar curat, care s-au

năpustit alergând asupra lui Nicole gata-gata să-i smulgă paharul cu lapte din mână.

— Așa e mereu? a întrebat Regan îngrozită.

— Cam tot timpul. E multă lume de hrănit pe aici, a spus Nicole desfăcându-și șorțul.

Trebuie să tai niște plante medicinale și dacă nu ești prea obosită, putem face un tur prin împrejurimi.

— Am dormit aproape tot drumul, i-a zâmbit Regan și mi-ar face plăcere să văd... plantația.

La semnul lui Nicole

un bărbat le-a tras în fața casei o căruță doar cu două roți și două locuri și au pornit împreună într-o incursiune prin domeniul lui Clay.

Plantația era un sat înconjurat de hulubăraie, țesătorie, tăbăcărie, grajduri, iar

în apropierea bucătăriei, afumătoarea, camera pentru grâne și spălătoria. Nicole i-a arătat apoi hectare și hectare de pământ semănat cu bumbac, in, grâu, tutun și vitele, oile, caii închiși în grajduri separate de zona casei.

— Și tu te ocupi de toate astea? a întrebat Regan uluită.

— Cu ajutorul lui Clay, a râs Nicole. E într-adevăr foarte mult și nu prea ieșim din zonă, dar avem aici tot ce ne trebuie.

— Sunteți foarte fericiți, nu?

— Acum da, dar n-a fost mereu așa. Ochii ei s-au plimbat peste pământ de-a lungul râului. Clay și Travis sunt prieteni vechi și sper ca noi să le urmăm exemplul.

— N-am avut niciodată o prietenă, a spus Regan, privind spre

femeia de aceeași înălțime cu ea.

— Nici eu. Sau cel puțin nu una adevărată, căruia să-i pot destăinui toate secretele mele. Într-o zi, când vom avea mai mult timp, îți voi povesti cum l-am cunoscut pe Clay. Roșind, Regan s-a gândit

că ea nu va putea să-i spună niciodată cum l-a întâlnit pe Travis. Mi-e foame. Ţie nu? a întrebat repede Nicole. Simt că bebeluşii sunt lihniţi.

— Fără îndoială şi Travis, a râs Regan.

— E la fel de tânără

precum pare? a întrebat Clay, mutându-și fiul pe celălalt braț și privind prin fereastră la Regan și Nicole care tocmai ieșeau din casă.

— Mă crezi că nu știu? Mi-e teamă s-o întreb. Aș avea noroc dacă s-ar apropia de 16 ani.

— Doamne, Travis, despre ce vorbești? Cum ai cunoscut-o? Nu i-ai cunoscut părinții?

Travis nu intenționa să spună povestea nimănui.

— Mereu e așa tăcută? Păreți un cuplu foarte ciudat.

— Să fiu sincer nu

știu exact cum e, a zâmbit Travis. Câteodată pare o ființă drăgălașă ca o fetiță ce visează iubirea adevărată, pentru ca altă dată să fie... Vocea lui s-a pierdut, amintindu-și buzele ei întredeschise și ochii plini de dorință. Oricum ar fi, o găsesc

fascinantă.

— Dar Margo? Nu cred că se va bucura să-ți întâlnească nevasta.

— O să mă descurc.

— Fii atent când e în preajma lui Regan. O femeie ca ea e în stare să înghită o ființă sensibilă ca Regan.

— Te asigur că Margo

nu va face nimic și voi avea grijă de soția mea.

Clay a tăcut. Fusese o vreme când alții îi oferiseră și lui sfaturi și nu-i ascultase. Știa acum cât de ușor se năștеau bârfele în jurul unei căsnicii.

În noaptea aceea Regan s-a strecurat în

pat lângă soțul ei și i-a povestit câteva dintre impresiile zilei.

— N-am crezut că așa ceva poate exista pe pământ. E ca și cum Clay și Nicole ar fi proprietarii unui adevărat oraș.

— Deci îți place sistemul nostru cu

plantațiile, a murmurat el somnoros, trăgând-o mai aproape.

— Bineînțeles, dar mă bucur că nu sunt prea multe. Slavă Domnului că ești doar un biet fermier. N-a primit nici o replică și s-a întors spre Travis. Dar el adormise și, zâmbind,

Regan s-a cuibărit la pieptul lui, lăsându-se purtată de aripa viselor.

Dimineaţă s-au despărţit de Nicole şi Clay şi au pornit mai departe cu barca spre casa lui Travis.

După puţin timp, pădurea s-a rărit din nou şi în faţa lor s-a ivit

un debarcader mult mai mare ca al lui Clay, cu o mulțime de bărci ancorate la țărm.

— Altă plantație? a întrebat Regan. Pare mult mai mare... Un oraș!

— Mai mult ca sigur! i-a răspuns Travis cu un zâmbet larg.

— Îi cunoşti pe proprietari? Când s-au apropiat mai mult, ea a putut vedea că plantaţia semăna cu cea a lui Clay. Aceea ce e? a întrebat, indicând o clădire lângă casa impunătoare.

— Un atelier de reparaţii pentru bărci şi depozitul aferent.

Căpitanii care sosesc aici își pot repara ambarcațiunile. Clădirea mai mică e pentru asistența tehnică.

La debarcader erau ancorate trei vase, două șlepuri și patru șalupe, cum le spunea Travis.

— Am crezut că vom merge acasă, a continuat

Regan consternată. Vrei să-ți mai vizitezi un prieten?

Travis i-a ridicat bărbia cu blândețe.

— Asta e plantația mea.

Pentru o clipă a fost prea uluită ca să mai vorbească.

— Toa... toată? a

șoptit în cele din urmă.

— Cu fiecare fir de iarbă de pe ea. Hai să-ți arăt noul tău cămin.

Strigăte ca: „Travis!” și „Domnul Stanford!” au răsunat de la o clădire la alta. Fără să dea drumul mâinii lui Regan, el și-a întâmpinat angajații,

salutându-i și prezentându-le soția.

— Unde e Wess? a întrebat, mergând atât de repede, încât Regan trebuia să alerge.

— La Boston, să rezolve afacerile unchiului Thomas care a murit, a spus un bărbat ce ocupa funcția de

supraveghetor.

— Și Margo? Travis s-a încruntat. Putea să se ocupe ea de treaba asta.

— Are 20 de vite molipsite de o boală ciudată.

— Travis, le-a atras atenția o femeie cu păr roșu. Trei războaie de țesut s-au stricat și de

fiecare dată când am rugat un bărbat să le repare, ei mi-au răspuns că nu e treaba lor.

— Și Travis, a vorbit altă femeie. Familia Backer a adus niște pui din Est. Putem cumpăra și noi câțiva?

Travis s-a oprit, ridicând brațele.

— Terminați! Mâine vă voi răspunde la toate întrebările, le-a spus, întâlnind privirea lui Regan și apucând din nou mâna ei mică. Soția mea se va ocupa de toate treburile unei gospodine. Tu, Carolyn, vei discuta cu ea despre războaie, iar tu, Susane

despre pui. Sunt sigur că știe mult mai bine decât mine ce trebuie făcut. Regan era fericită că el o ținea încă de mână, pentru că altfel s-ar fi întors și ar fi luat-o la fugă. Ce știa ea despre războaie de țesut și despre pui? Acum, a continuat Travis,

intenționez să-i arăt casa, așa că sunteți liberi cu toții. Dacă n-ar fi fost atât de deprimată, ea ar fi râs de viteza cu care s-au risipit oamenii din jurul lor cu excepția unui bătrân. Acesta e Elias, a spus Travis cu mândrie. Cel mai bun grădinar din Virginia.

— Am adus ceva pentru mireasa ta, a spus bătrânul, întinzându-i lui Regan o floare cum nu mai văzuse niciodată, în minunate nuanțe purpurii, părând în același timp strălucitoare și fragilă. Centrul ei ca un horn în

miniatură era încercuit de petale mici de aceeași culoare și lui Regan i-a fost frică s-o atingă. E o orhidee doamnă, a adăugat Elias. Primele semințe au fost aduse de doamna Stanford din Mările

Sudului. Poate când vei avea timp, vei dori să

vizitezi sera noastră.

— Da, mi-ar plăcea, i-a spus ea încet.

Casa era mai mare decât părea din exterior, cu un culoar larg în centru, din cărămidă, prelungit pe mărgini cu două aripi în formă de L. Travis a condus-o pe scară spre primul etaj,

apoi prin camerele: albastră, verde, roșie, albă, cea pentru studiu, cea a cameristelor și la depozitul de alimente, o incintă exact cât dormitorul ei din Weston Manor.

În clipa în care s-a gândit înfricoșată la tot ce văzuse și cât de greu

îi va fi să se descurce, Travis a îndemnat-o spre scările din est la al doilea etaj. Acolo, încăperile le puneau în inferioritate pe cele de jos, în mijlocul lor tronând o sufragerie imensă cu separeuri pentru servit ceaiul, pentru membrii familiei,

o bibliotecă pentru bărbaţi şi încă două încăperi pentru orice altă activitate.

— Tot ce vezi ne aparţine, a spus Travis înainte s-o conducă în sala pentru petreceri.

Dacă până atunci Regan a reuşit să se menţină pe picioare, de

data asta priveliștea a copleșit-o și s-a prăbușit extenuată pe canapeaua din colț.

Pereți pictați cu migală în bleu strălucitor, podele din lemn de stejar acoperite cu ceară, canapele tapisate în satin roz, scaune cu spătar înalt, o

harpă, un pian și multe măsuțe pe margini, lăsând în mijloc un spațiu larg acoperit cu un covor oriental.

— Când vom organiza petreceri, vom strânge covorul, i-a explicat el. Poate ți-ar plăcea să facem asta în curând. Am putea invita

câteva sute de persoane, iar tu împreună cu Malvina, bucătăreasa, aţi putea stabili meniul. Ce zici?

Era prea mult. Lacrimile din ochi, stomacul plin de emoţii, au făcut-o pe Regan s-o pornească traversând sala spre uşă. Cum a

putut să-i ascundă totul? în câteva secunde Travis era lângă ea strângând-o la piept.

— De ce plângi? a întrebat-o cu durere.

— Ești bogat!

— Plângi pentru că sunt bogat? Chiar dacă ar fi încercat să-i explice, el tot n-ar fi

înțeles. Era așa de sigur că tot ce făcuse fusese drept și bine... Dacă nu-mi spui despre ce e vorba, n-am cum să te ajut, i-a spus el, întinzându-i batista. Nu poți fi supărată pentru că nu sunt un fermier amărât.

— Cum... a suspinat

ea. Cum pot să...? N-am văzut niciodată un război de țesut.

— Regan, liniștește-te, tu va trebui să dai câteva dispoziții și slujnicele vor face tot ce trebuie. E foarte simplu.

Dar Regan s-a smucit din îmbrățișarea lui, a trecut din nou prin sala

de bal și prin coridoarele întortocheate până în dormitor, unde s-a trântit pe pat, plângând în hohote. Pașii lui Travis s-au apropiat ușor, dar s-a oprit în cadrul ușii, apoi a dispărut fără un cuvânt.

Câteva ore mai

ţârziu, o cameristă i-a bătut la uşă şi a întrebat-o ce doreşte să mănânce la cină. Supărată, Regan a strigat:

— Budincă Yorkshire!

Şi-a dat seama însă imediat că nu se află în Anglia, ci în America, şi a refuzat-o politicos.

CAPITOLUL 13

Indiferent care fusese prima ei impresie despre cât de greu se conducea o plantație, Regan avea să constate că realitatea era cu mult mai dură. Travis părăsise patul înainte de răsărit și, imediat după

plecarea lui, camera s-a umplut de femei care i-au cerut sfatul în tot felul de probleme încurcate. Nereușind să le dea un răspuns mulțumitor, una dintre ele a pufnit nervoasă, mormăind ceva urât la adresa ei. Atunci a auzit pentru prima oară,

aproape pe toate buzele, numele lui Margo. Un țesător îi arătase lui M a r g o covorașul pe care-l terminase, un grădinar sădise niște bulbi de la domnișoara Margo, în camera albastră se aflau rochiile lui Margo pentru că obișnuia să rămână

adesea peste noapte în casa lui Travis...

Seara, la cină, i-a cerut câteva explicații lui Travis, dar el s-a mulțumit să-i spună că era o simplă vecină. După ce lipsise atâta vreme de pe plantație, el era din ce în ce mai ocupat, studiind adesea

diferite acte, cu privire la mărfurile primite sau exportate, chiar și în timpul mesei. Regan nu îndrăznea atunci să-l supere și cu necazurile ei.

Apoi într-o zi a întâlnit-o. Travis tocmai se întorsese să ia cina și-i povestea cu gura plină

ultimele ştiri, când zgomotul unui cal, oprit cu bruscheţe, l-a făcut să se ridice şi să alerge la fereastră.

— Margo! a strigat furios. Dacă mai biciuieşti calul o singură dată voi fi nevoit să-ţi aplic acelaşi tratament.

Un râs cristalin a

umplut sufrageria.

— Nici că s-ar putea mai bine, iubitule. Vocea femeii a fost urmată de o nouă plesnitură și un nou nechezat.

Travis s-a repezit pe scări, iar Regan a aruncat șervetul și s-a apropiat de fereastră. În

curte, o femeie roșcată, cu pelerină verde-smarald, sâni mari, talie subțire și coapse rotunde, strunea cu abilitate monstrul de sub ea. În clipa în care Travis și-a făcut apariția, a ridicat biciul, râzând zgomotos.

În câteva secunde,

americanul i-a prins brațul și Margo s-a lăsat în brațele lui, prelingându-se cu întregul trup peste fața, pieptul și șoldurile lui tari, parcă vrând să-l devoreze.

Regan s-a întors și a pornit în fugă spre curte, exact în

momentul în care sărutul lor plin de pasiune se încheia.

— Tot mai vrei să mă biciuiești? l-a întrebat Margo răgușită, dar destul de tare ca să audă și Regan. Sau vrei să mă pedepsești cu obiectul acela gingaș... dacă-mi aduc bine aminte, a

adăugat arcuindu-se spre el semnificativ.

Travis i-a strâns brațul și a îndepărtat-o.

— Înainte să te faci de râs pe deplin, trebuie să-ți prezint pe cineva. Ea este soția mea, a spus arătând în direcția lui Regan.

Chipul lui Margo s-a

transformat treptat. Sprâncenele frumos arcuite s-au încruntat, ochii au aruncat flăcări, în timp ce nările se umflau, scoțând aerul din plămâni cu zgomot, iar buzele se strângeau într-o grimasă urâtă. A vrut să spună ceva, dar s-a abținut. Apoi, s-a

întors și, brusc, s-a arungat în șa, biciuindu-și cu sălbăticie calul care-a pornit-o la galop, dezorientat.

— Aceasta a fost Margo Jenkins, cea mai apropiată vecină, a spus Travis, încheind astfel episodul jenant. Regan a rămas nemișcată,

privind obrazul lui înroșit. Ești puțin palidă, ce-ar fi să te duci să-ți continui masa? Ne vedem diseară. Apoi a pornit spre aripa de est a clădirii, acolo unde se afla biroul lui.

Lui Regan i-a trebuit aproape o oră să-și revină și să se întoarcă

în camera ei. Imaginea seducătoarei, splendidei Margo, a bântuit-o toată ziua. De două ori s-a oprit în fața oglinzii studiindu-și ochii verzi, umbriți de gene lungi, fața frumoasă, învăluită într-un farmec misterios. Era mult mai frumoasă decât Margo,

dar și-ar fi dorit să fie mai sofisticată.

În următoarele zile, de câte ori auzea numele ei rostit de cineva, Regan devenea tot mai nesigură de puterile ei. De ce se însurase Travis dacă nu pentru copil? De câte ori încercase să obțină un răspuns din

partea lui, el se mulțumise doar să râdă cu poftă.

La o săptămână după vizita lui Margo, Regan străbătea coridorul din partea de est spre bucătărie. Era timpul să stabilească meniul pentru săptămâna următoare și,

bineînțeles, să dea ochii cu Malvina, bucătăreasa. Bătrâna n-o simpatizase de la început, bombănind în spatele ei nemulțumită. Una dintre slujnice îi menționase chiar că ea ar fi verișoară cu familia Jenkins și că se așteptase, la fel ca și

ceilalţi, ca Travis să se căsătorească cu Margo.

Prinzând curaj, Regan a intrat în bucătărie.

— N-am timp, a spus Malvina înainte ca Regan să vorbească. Tocmai a sosit o corabie cu marfă şi trebuie să hrănesc echipajul.

Regan a refuzat să

dea înapoi.

— În regulă, vreau numai o cană de ceai. Meniul îl discutăm mâine.

— N-am timp de ceai, a pufnit bătrâna aruncând priviri amenințătoare către cele trei ajutoare.

Îndreptându-și

ținuta, Regan a pornit cu pași mari spre mașina de gătit.

— Mi-l voi face singură, a spus ea încercând să se calmeze și, întorcându-se să-i zâmbească superior bătrânei, a apucat mânerul fierbinte al ceainicului. Ca la

comandă, zâmbetul de pe fața ei a dispărut și țipând s-a retras, răsturnând apa fierbinte pe podea.

— Așezați-vă, a spus una dintre ajutoare întinzându-i o bucățică de unt. Vă fac ceaiul imediat. Dar tăcută, cu capul plecat, Regan a

părăsit bucătăria, frecându-și locul dureros de pe mână. Voia să meargă direct în dormitor, dar un bărbat i-a tăiat calea și a informat-o că este așteptată de cineva în sufragerie. Tocmai când se gândea cum să scape de musafirul nepoftit,

Margo a apărut brusc în fața ei.

— Ce ți-ai făcut, copilă? a întrebat-o îngrijorată. Charles, adu bandaje și trimite-o pe Malvina cu ceaiul, cu sherry. Spune-i că vreau și niște prăjituri cu fructe.

— Da, doamnă, a

spus bărbatul grăbindu-se.

Margo a prins-o pe Regan de talie și a condus-o pe scări.

— Cum s-a întâmplat de ți-ai ars mâna în halul ăsta?

— Am atins mânerul ceainicului, a spus ea vădit stânjenită.

Abia a apucat Margo s-o ajute să se aşeze pe canapea, când a intrat o cameristă.

— Tu unde-ai fost Sally? Te-ai şi săturat de muncă?

— Oh, nu, domnişoară, o ajut pe doamna Stanford în fiecare dimineaţă. Nu-i

așa? a spus fata cerând ajutorul lui Regan. Dar ea tăcea.

— Ieși, nenorocito, și vezi cum te porți ca să nu-l avertizez pe Travis.

Cu o privire speriată, camerista a părăsit încăperea în fugă.

— Hai să-ți văd mâna. Doamne, ce

arsură! Sper că-i vei povesti lui Travis de servitorii ăștia care-și fac de cap. E nevoie de cineva puternic să-i pună la punct.

Cât a vorbit Margo, i-a bandajat mâna și când a terminat, Charles le-a pus pe măsuță o tavă imensă pe care se aflau

un serviciu de ceai din argint, o sticlă de sherry cu două pahare și o farfurie cu sandvișuri și prăjituri.

— Spune-i Malvinei, a continuat Margo, că vreau să-i vorbesc mai târziu.

— Da, domnișoară.

Margo a turnat ceaiul

și s-a întors la Regan.

— Motivul pentru care sunt aici este ca să-mi cer scuze. Nu știu ce-ai crezut despre mine după ieșirea de săptămâna trecută, dar... eu am venit totuși.

— Ai făcut... bine.

— Știi, eu și cu Travis am fost foarte apropiați

de mici și toată lumea a crezut că ne vom căsători, așa că a fost un șoc să aflu că el și-a găsit deja o soție. Înțelegi?

— Bineînțeles, a șoptit Regan. Cât de mult se asemănau Margo și Travis, amândoi siguri pe puterile lor ca niște

conducători ai universului.

— Tata a murit acum doi ani, a spus Margo cu atâta durere, încât Regan s-a surprins suspinând. De atunci îmi conduc singură ferma.

Regan se simțea în inferioritate. Margo

putea conduce o plantație, în timp ce ea nu era în stare să-și facă un ceai. Mai exista totuși o posibilitate și, cu mai mult curaj, a spus:

— Travis speră ca toți copiii pe care-i vom avea să-l ajute la fermă. Bineînțeles că până

atunci mai este destul timp, dar primul e deja pe drum.

Ochii lui Margo s-au aprins ca două făclii.

— Deci de-asta s-a însurat Travis cu tine! Regan era șocată, Iartă-mă, a adăugat punându-i mâna pe umeri. Se pare că nu prea am tact.

Poate pentru că eram aproape logodiți, înțeleg, Travis e un tip onorabil și s-a simțit dator să se căsătorească cu femeia care-i poartă copilul. Știi, a izbucnit în râs, poate dacă aș fi rămas însărcinată înaintea ta s-ar fi însurat cu mine. Doamne, iar!

Trebuie să plec înainte ca gura mea s-o ia razna de tot. Firește că Travis s-a căsătorit cu tine pentru că te iubește. Spunea mereu că vrea să aibă copii și o soție care să se ocupe și de afaceri. Acum chiar trebuie să plec. Sper să devenim cele mai bune prietene

și poate te voi ajuta cu câteva secrete despre Travis. A sărutat ușor aerul din jurul obrajilor lui Regan, apoi s-a întors spre ușă. Voi da dispoziție să vină cineva să ia tava ca să nu te obosești. Du-te, odihnește-te și ai grijă de copilul pe care Travis

și-l dorește atât de mult. Și cu asta Margo a ieșit, iar Regan s-a trântit pe canapea, epuizată. Nu Travis o alesese pe ea, ci ea pe Travis. Onoarea îl determinase s-o protejeze și mai târziu să se căsătorească. Ce-i spusese la nuntă? Că se va însura cu mama

copilului său.

Zilele treceau și angajații de pe plantație o tratau din ce în ce mai insolent. Travis se întorcea târziu, o săruta, apoi intra în dormitor cu ea în brațe și făceau dragoste până când uita de toate.

Margo i-a mai vizitat

de două ori și de fiecare dată i-a vorbit eu blândețe, plimbându-se prin casă cu dezinvoltură, de parcă e a ar fi fost stăpâna acolo și nu Regan.

Într-o după-amiază, în timp ce Regan se afla în bibliotecă cu o carte în mână, a intrat Travis.

— Aici erai? a zâmbit el luminos. Am crezut c-ai dispărut.

— S-a întâmplat ceva?

El purta peste haine o uniformă ca marinarii de pe corabie.

— A început furtuna și fulgerul a aprins un grajd, iar caii s-au

speriat și au fugit.

— Te duci să-i cauți?

— Imediat ce-o găsesc pe Margo.

— Margo? Regan a închis cartea. Ce legătură are ea cu caii?

Travis a izbucnit în râs.

— Mulți dintre ei îi aparțin și se pricepe la

treaba asta mai bine ca majoritatea bărbaţilor din ţinut. Adevărul e, frumoasa mea cu ochii verzi, că am nevoie de ea.

— Eu cu ce te pot ajuta?

l-a zâmbit indulgent şi a sărutat-o pe nas.

— Nu-ţi bate capul

tău drăgălaș, ai grijă de copilul nostru și în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, încălzește-mi patul.

Regan a rămas mult timp în același loc în care se afla. Primul impuls a fost să plângă, dar era sătulă de plâns! N-avea de gând să stea

cu mâinile-n sân și să aibă grijă de copilul lui Travis, când el își dorea așa de mult să fie cu singura femeie pe care o plăcea: Margo, cu aroganța și mândria ei insuportabile.

A pornit spre dormitorul lor și a aruncat câteva lucruri

într-o valiză. Gândul că trebuia să facă repede ceva a determinat-o să se grăbească, într-o casetă dintr-un sertar a găsit brățara cu safire și cerceii cu diamante ce aparţinuseră mamei lui Travis și pe care le primise cadou în noaptea nunții. A pus

caseta în valiză. S-a îmbrăcat și cu pași ușori a deschis ușa, asigurându-se că nu era văzută de cineva, și a coborât scările. Cum a ieșit din casă s-a repezit pe drumul întunecos din dreapta.

Mergea de-o oră, iar aerul greu prevestea

ploaia. Drumul se afunda în noroiul ce-i pătrunsese în pantofi, făcându-i înaintarea imposibilă.

— Vrei să mergi cu mine, domnișoară? a strigat cineva.

S-a întors și a văzut o căruță și un bătrân.

— Nu-ți pot asigura

prea mare confort, dar, e mai bine decât pe jos.

Recunoscătoare, i-a întins mâna și el a tras-o pe locul de alături.

Margo a intrat ca o furtună, cu hainele ude și părul încâlcit. La naiba, Travis! s-a gândit.

Trimisese după ea ca

și cum nu mai avea cine să-l ajute, în timp ce prețioasa lui nevastă stătea liniștită acasă.

În ziua în care Travis se întorsese din Anglia, ea se așteptase s-o primească din nou în patul lui așa cum obișnuia. În schimb, el insistase să-i prezinte

nevasta-copilă ce-i purta progenitura, în dimineața următoare îi ceruse o explicație, dovedindu-i, după ce aflase amănunte de la Malvina, că dulcea lui soție nu era bună de nimic. Atunci Travis ridicase vocea pentru prima oară, spunându-i

clar că nu-i păsa dacă Regan nu putea conduce armata de servitori din casă și că, dacă ea, Margo, voia să mai calce pe-acolo, trebuia să-i ceară permisiunea.

După o săptămână, Margo și-a învins mândria și s-a întors la plantația lui Travis. Și

ce-a găsit acolo? Pe copila lui plângând în hohote, incapabilă să-şi trateze arsura de la mână. Atunci a aflat motivul căsătoriei lui. Slăbiciunile ei combinate cu severitatea lui, îl determinaseră pe Travis să obţină ce-şi dorise,

iar fata să rămână însărcinată.

Acum, el voia ca Margo să vină să verifice dacă Regan era în siguranță. A inspirat adânc și a deschis ușa, rămânând un timp în cadrul ei.

Camera era goală și într-o dezordine de

nedescris. A căutat și în celelalte camere ale clădirii. În biblioteca unde ardea o lumânare, a descoperit pe biroul lui Travis un bilet, pe care după ce l-a citit l-a strecurat în buzunar și l-a înlocuit cu un altul pe care l-a compus repede.

Dragă Travis,

Regan și cu mine am vrut să ne cunoaștem mai bine, așa că am hotărât să petrecem câteva zile la Richmond.

Cu toată dragostea, Margo.

După patru zile Margo s-a întors

singură, iar Travis a întâmpinat-o în fugă, căutându-și din ochi soția.

—Unde e?

Mai târziu Margo s-a bucurat mult de reacția lui, deși nu mai asistase niciodată la o asemenea ieșire. El a căutat-o pe Regan pe o rază de

cincizeci de kilometri, întrebându-i în stânga și-n dreapta pe toți cei care-i ieșeau în cale și-i puteau oferi o informație despre ea.

CAPITOLUL 14

Căruța s-a oprit în fața unui han. Regan a sărit și a intrat în fugă.

Aceasta a fost casa noastră, a informat-o proprietara. După ce mi-a murit bărbatul, am vândut pământul fermei și am început să primesc

în gazdă tot felul de persoane. A fost mult mai ușor decât să gătesc pentru cei zece copii ai mei.

Regan a înnoptat acolo, apoi dimineața s-a urcat în prima diligență și s-a așezat, obosită, la fereastră. Un timp, un călăreț

singuratic a mers paralel cu trăsura și ea l-a urmărit zâmbindu-i, crezând că e Travis. Când s-a apropiat însă și a observat că se înșelase, s-a retras jenată. Cei patru călători din diligență au întrebat-o de mai multe ori în ce direcție mergea, dar ea

nu le-a răspuns, cufundându-se într-o tăcere absolută.

Fugea oare de Travis ca să-i dovedească de ce era în stare? Credea cu adevărat că el o plăcea pe Margo? N-avea răspunsuri la toate întrebările.

A călătorit

schimbând diligentele, urmând un scenariu bine pus la punct, fără să ia în calcul însă mâncarea și somnul. În cele din urmă a poposit într-un loc pustiu, înconjurat doar de câteva case.

— Capătul cursei, doamnă, a spus vizitiul

ajutând-o să coboare.

— Poftim?

Bărbatul a cercetat-o cu compătimire. În cele patru zile cât durase călătoria, o surprinsese adesea privind uimită în jur la locurile pe care le străbăteau și credea că nu e în toate minţile.

— Aici e Scarlet

Springs, capătul cursei. Mai departe e ţinutul indienilor şi dacă vrei să intri trebuie să închiriezi o căruţă.

— Pot găsi o cameră?

— Doamne, dar locul ăsta nu e nici măcar un oraş. Nu există hoteluri.

„Să se întoarcă din nou la Travis şi la

amanta lui”? Vocea unei femei din spatele diligenței a făcut-o să tresară.

— Eu am o cameră. Poate să rămână aici până se hotărăște ce să facă.

Regan s-a întors spre femeia mică, voluptuoasă, cu ochi

albaștri și păr blond ca mierea.

— Sunt Brandy Dutton și am o fermă puțin mai jos. Ți-ar plăcea să stai la mine?

— Da, a spus repede Regan, îți voi plăti...

— Nu-ți face probleme, ne descurcăm noi, i-a spus, ridicându-i

bagajul și pornind împreună pe strada ce cobora. Te-am văzut cum stăteai acolo pierdută... Cu trei luni în urmă, când mi-au murit părinții, și eu arătam la fel. Mi-au lăsat o fermă sărăcăcioasă... Atât! Gata, am ajuns. A poftit-o pe Regan într-o

casă prăpădită și joasă, la loc, în timp ce eu mă duc să fac o cafea. Cum te cheamă?

— Regan Stanford.

— Se pare că treci prin clipe grele, Regan, a spus Brandy, tăind o bucățică dintr-o prăjitură și oferindu-i-o. Au mâncat în tăcere,

apoi a condus-o într-un dormitor mic. Rămânând singură, a început să plângă fără să bage de seamă că Brandy se afla lângă ea. Dacă vrei, poți să-mi povestești.

— Bărbații, a suspinat Regan. Am iubit doi și amândoi...

— Suficient, sunt expertă în bărbaţi. Acum doi ani m-am îndrăgostit şi mi-am părăsit părinţii, fără să le las un bilet măcar. Am fugit cu el, sperând că ne vom căsători, dar după şase luni l-am găsit în pat cu o altă femeie. N-am ştiut încotro să

apuc, a continuat Brandy, și m-am întors acasă. Iubiții mei părinți m-au primit cu brațele deschise, fără să mă judece, iar după două săptămâni au murit de scarlatină.

— Îmi pare rău, a mormăit Regan. Înseamnă că și tu ești

singură.

— Exact. Am moștenit o fermă ce în curând se va prăbuși peste mine și am cunoscut o mulțime de bărbați care mi-au jurat dragoste veșnică.

— Sper că nu i-ai crezut! a sărit Regan.

— Începi să-mi

semeni, a râs Brandy. Sunt conştientă că voi muri de foame dacă nu mă mărit.

— Am eu nişte bani, a spus Regan, golindu-şi buzunarele pe pat. Erau numai monede de argint. Stai puţin! a strigat, amintindu-şi ceva şi răscolind în

bagaje. A scos, fericită, brățara și cerceii cu diamante oferiți de Travis.

— Am impresia că unul din cei doi bărbați ai tăi a fost foarte darnic. Brandy le-a luat și le-a examinat la lumină.

— Cât a fost cu mine.

Fața lui Regan s-a schimonosit și, involuntar, și-a dus mâinile la abdomen.

— Ești bolnavă?

— Cred că m-a lovit copilul.

Ochii lui Brandy s-au mărit.

— Ce mai pereche! Două femei respinse ce

urăsc masculii, o brățară, o pereche de cercei, o casă care se dărâmă și un copil pe drum. Ce punem pe masă în iarna care bate la ușă? Felul în care Brandy spusese „noi”, a făcut-o pe Regan să clipească emoționată. Travis n-o dorise alături,

dar putea supraviețui și fără el. Simți o nouă lovitură în abdomen și un zâmbet cald i-a umplut chipul de strălucire. În ultima săptămână nu se prea gândise la bebelușul ei. Ce-ar fi să mai mâncăm o bucată de prăjitură?

— Tu ai făcut-o? a

întrebat, flămândă, Regan.

— E singurul lucru pe care-l știu: să gătesc.

— Cel puțin tu ai un talent, a spus Regan cu amărăciune.

Brandy s-a așezat la masa veche.

— Te-aș putea învăța și, împreună, am putea

pregăti niște gustări pentru cei care trec prin Scarlet Springs.

— Așa se numește locul ăsta? Scarlet Springs?

— Da, capătul liniei. Dacă vrei să încerci, s-ar putea să ne descurcăm.

Și-au strâns mâinile, pecetluind înțelegerea

lor. Dar, după o săptămână de încercări nereușite, Brandy a renunțat să-i mai dea lecții de gătit.

— N-are rost.

— Îmi pare rău, a spus Regan. Să știi că m-am străduit.

— Și tu ai totuși un talent. O frumusețe ce

farmecă și atrage bărbații. Uite cum facem: eu gătesc și tu vinzi.

A doua zi, din diligență au coborât șase persoane și Regan a mărit prețurile din proprie inițiativă, iar ei au cumpărat toată marfa, fără să

comenteze. După-amiaza, trei coloniști din Vest și-au descărcat căruțele, manifestându-și intenția de-a arunca în râu niște felinare, sfoară și haine. Ea s-a oferit să le cumpere și alergând până la fermă a luat toți banii agonisiți dintr-o cutie și i-a dat

coloniștilor. Când s-a întors, Brandy turba de furie. Nu mai aveau bani, alimente, în schimb umpluseră o cameră întreagă cu tot felul de lucruri inutile.

Trei zile s-au hrănit numai cu mere dintr-o livadă aflată la patru mile depărtare de ferma

lor. În cea de-a patra zi, în Scarlet Springs au sosit alți coloniști și Regan le-a vândut echipamentul, la un preț de trei ori mai mare. Fericite, au dansat până târziu în jurul bucătăriei, apoi s-au culcat. Din ziua aceea, încrederea în forțele

proprii a crescut.

Au încheiat un târg cu proprietarul livezii de mere, achiziționând fructele căzute la prețuri derizorii și fiecare bănuț pe care-l strângeau le mărea capitalul și dorința de-a munci mai mult, deși se sculau înainte de răsăritul

soarelui și se culcau mult după apus.

Și atunci s-a întâmplat. Câțiva bărbați care au ajuns la Scarlet Springs prea târziu ca să mai poată călători spre vest, le-au rugat să-i găzduiască și astfel, de Ziua Recunoștinței au primit

cei dintâi chiriași.

— Dacă nu te superi, a spus Regan deodată, mângâindu-și burta rotundă, m-am hotărât să merg sus să nasc.

— Nu e de mirare că ai avut dureri întreaga zi. Când o să îndrăznești să ceri ajutor cuiva?

În numai o lună,

femeile s-au obișnuit cu munca, preluând pe rând grijile bebelușului și ale casei. Odată cu venirea primăverii casa lor s-a umplut de chiriași.

— Orașul nostru va crește, a murmurat Regan fericită, ținându-și copilul la piept.

Câteva săptămâni mai târziu i-a povestit lui Brandy despre planurile ei de a transforma căsuța într-un hotel.

— Pare... pare o idee minunată, i-a spus șocată de veste. Dar ce știm noi despre un hotel?

— Nimic, a râs

Regan.

CAPITOLUL 15

Farrell Batsford a pășit în lumea fermecată a orășelului Scarlet Springs, Pennsylvania, într-o dimineață rece din martie 1802. Scuturându-și hainele și mângâindu-și reverele de catifea s-a pregătit să

coboare.

— Aici, domnule?

Nu s-a sinchisit să-i răspundă, ci doar să dea din cap.

— Vreţi să vă duc bagajele? a întrebat un bărbat corpolent.

Din nou Farrell a încuviinţat din cap, ignorând cât mai mult

rasa americană pe care o considera inferioară. A păşit îngândurat în hanul *Delfinul Argintiu*, cu porticuri duble sprijinite pe stâlpi albi, înalţi până la acoperiş. Peste drum, se înfăţişau ochilor lui uimiţi biroul avocatului, al doctorului, o farmacie,

apoi o fierărie, un magazin universal, o școală și la capătul străzii o biserică înaltă. Totul arăta fermecător.

Întorcându-și atenția la han, a observat cu ușurință că această clădire dantelată ce domina zona se continua în spate cu o

aripă mai veche. Fiecare fereastră strălucea de curăţenie, iar obloanele erau proaspăt vopsite.

Articolul din ziar îi atrăsese atenţia. Doamnele Regan Stanford şi Brandy Dutton, o fată bătrână, proprietarele oraşelului Scarlet Springs.

Gândurile lui s-au întors în timp, cu aproape cinci ani în urmă, când Jonathan Northland își aruncase nepoata în stradă. Sărmana, simpla Regan, nici nu bănuise că Weston Manor îi aparținea.

Anii au trecut și

Farrell a început să se concentreze din ce în ce mai mult asupra milioanelor lui Regan, adunate în bancă și înmulțite sub ocrotirea atentă și înțeleaptă a executorilor ei. Căutase cu disperare o mireasă bogată, cu titlu, care să-i stea alături, dar fusese în

zadar.

A durat până când a descoperit-o în Scoţia pe Marta, fosta cameristă a fetei, care i-a dat informaţii despre Regan, pentru ca apoi, punându-le cap la cap să realizeze că ea pornise spre America.

A căutat-o peste tot

și tocmai când se pregătea să revină în Anglia a zărit anunțul din ziar.

Cu pași siguri a intrat în holul spațios al recepției, apoi spre dreapta, urmărind câteva persoane, bine îmbrăcate, în camera largă, cu scaune și

canapele confortabile, tapisate în satin roz și verde-deschis și cu un cămin din piatră cioplită. Se trecea apoi într-o sufragerie largă, pentru public, urmată de încă două mai mici pentru clienții apropiați.

S-a întors în holul recepției.

— Câte dormitoare aveţi?

— Douăsprezece, i-a explicat recepţionerul. Plus două cu anticameră şi bineînţeles apartamentele proprietarelor.

— Te referi la cele două doamne?

— Da, domnule,

Regan și Brandy. Regan locuiește la parter, la celălalt capăt al aripii vechi, iar Brandy în apartamentul de deasupra.

— Sunt proprietarele întregului oraș, nu?

— Preotul spune că singura clădire care nu le aparține e biserica,

deși au donat sume importante de bani pentru construirea ei.

— Unde aș putea s-o găsesc pe doamna Stanford? a întrebat Farrell, nemulțumit că bărbatul cu care discuta îi spunea pe nume lui Regan.

— Pretutindeni, i-a

răspuns repede, atent la noul cuplu ce se apropia.

Farrell a urcat la etaj și a deschis ușa dormitorului său. Camera era curată, cu un cămin micuț în colț și luminată din plin de soarele ce pătrundea prin fereastră.

După ce și-a schimbat hainele, a coborât în sufragerie. Meniul era bogat, cu șapte feluri de carne, trei feluri de pește, vânat, legume, creme, budinci, paste. Sosită la timp, mâncarea era fierbinte, bine pregătită și delicioasă.

În timp ce gusta dintr-o prăjitură cu zahăr de Moravia, în încăpere și-a făcut apariția o femeie și, ca la comandă, toate capetele, fără excepție, s-au întors spre ea. Nu era doar frumusețea ei ieșită din comun cea care atrăgea atenția, ci mai ales

mersul sigur și fața luminoasă. Acea femeie mică de statură, îmbrăcată în rochia scumpă de muselină verde, știa foarte bine cine era.

A trecut ușor, adresând câte un cuvânt în șoaptă, apoi s-a oprit la una dintre mese, a

studiat farfuria și a trimis-o la bucătărie nemulțumită.

Farrell nu-și putea lua ochii de la ea. Nu mai avea nimic din fata pe care o cunoscuse odată. Rezemat de spătarul scaunului, a așteptat-o calm să se apropie. Când ea l-a văzut, i-a zâmbit

fără să schițeze vreun gest de recunoaștere. Apoi s-a întors și l-a privit din nou. Farrell i-a susținut privirea mult timp și a zâmbit încântat când a observat emoția și graba cu care ea s-a îndreptat spre ieșire.

— Te simți mai bine,

Regan? a întrebat-o Brandy, aflată de partea cealaltă a mesei imense de stejar din bucătărie, de unde urmărea activitatea celor trei bucătărese.

— Da, da, i-a răspuns Regan abia respirând și încercând să zâmbească. Am văzut o fantomă.

Bucătăresele au schimbat priviri între ele și Brandy a tras-o într-un colț.

— Tatăl lui Jennifer?

— Nu, a spus Regan, gândindu-se cât de mult semănau ochii fetiței cu ochii lui Travis. Îți amintești de bărbatul cu care am fost logodită

acum câțiva ani, Farrell Batsford? Nu existau secrete între cele două prietene. E acolo, în sufragerie.

— Nenorocitul! a spus repede Brandy. A comandat ceva? l-aș putea pune niște otravă în mâncare.

Regan a râs cu poftă.

— Și eu simt același lucru. Dar mă întreb: poate cineva să treacă de prima dragoste? Revederea lui mi-a împrospătat memoria. Eram așa de îndrăgostită și el era atât de frumos și de elegant...

— Acum cum arată?

— La fel. Îl voi invita

în birou să stăm de vorbă.

— Regan, a avertizat-o Brandy. Fii atentă! Nu e o coincidență că el se află aici.

— Sunt convinsă și bănuiesc motivul venirii lui. Peste mai puțin de o lună împlinesc 23 de ani și atunci moștenirea

părinților îmi va aparține.

— Să nu uiți nici o clipă, i-a strigat Brandy din urmă.

Regan a mers în biroul ei de lângă bucătărie și s-a așezat în scaunul de piele din spatele biroului. Nu Farrell o tulburase așa

de mult, ci amintirea nopții în care aflase adevărul despre unchiul și logodnicul ei.

Și amintirea aceasta le-a adus și pe celelalte. Travis ținând-o în brațe, dirijând-o ce să facă, iubind-o, apoi Regan cea terorizată.

În cei patru ani de

când fugise de pe plantație, încercase de multe ori să-i scrie despre fiica lui și despre cât de bine o duceau împreună, în Scarlet Springs. Învățase să se sprijine pe propriile puteri și nu era sigură că și în preajma lui s-ar fi descurcat la fel de bine.

Un ciocănit în ușă a readus-o în prezent și la răspunsul ei, Farrell a intrat.

— Sper că nu deranjez, i-a spus, bucurându-se din plin s-o revadă.

— Deloc. Regan s-a ridicat oferindu-i mâna. Tocmai mă pregăteam

să-ți trimit un bilet că te aștept în cabinet.

El și-a aplecat capul și i-a sărutat mâna.

— Probabil că n-ai fi vrut să mă întâlnești atât de curând, a murmurat el. Dar am însemnat așa de mult unul pentru celălalt...

— Da, au trecut

atâția ani! la loc, te rog. Vrei ceva de băut?

— Whisky.

l-a umplut cu grație un pahar mare de whisky irlandez. Zâmbind inocent, întrebă:

— Unchiul meu ce mai face?

— A murit, îmi pare

rău.

Nesigură pe emoțiile ei, Regan a tăcut.

— De ce-ai venit, Farrell?

— Mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Indiferent ce-ai auzit, să știi c-am ținut la tine foarte mult. Am

fost îngrijorat, erai atât de tânără și atât de naivă. S-a oprit și a râs ușor. Trebuie să recunoști că nu erai o companie prea plăcută la cină, iar eu nu eram genul care să se dea în vânt după școlărițe.

— Și acum? i-a zâmbit Regan seducător.

— Te-ai schimbat. Nu mai ești demult un copil.

Înainte să-i răspundă, ușa s-a dat de perete și Jennifer a intrat alergând cu un buchețel de flori în mâinile murdare. O frumusețe de copil de trei ani, micuță ca Regan, dar cu

ochii și părul lui Travis.

— Mami, ți-am adus niște flori.

— Ce drăguț din partea ta! Acum știu că primăvara e aproape, i-a spus Regan mângâind-o pe păr.

— El cine e? a întrebat fata fără teamă.

— Farrell, aș vrea să

ți-o prezint pe fiica mea, Jennifer, iar el este domnul Bastsford, un vechi prieten.

Jennifer a murmurat un „îmi pare bine”, apoi s-a retras în fugă.

— Cine e tatăl ei? s-a grăbit Farrell să întrebe.

Ea i-a aruncat binecunoscuta minciună

cu văduvia, dar ochii au trădat-o din nou.

— Te las să-ţi vezi de treburi, a rupt el tăcerea apăsătoare. Vrei să iei diseară masa cu mine? L-a aprobat fără cuvinte. Atunci ne vedem mai târziu.. Farrell a ieşit zâmbind şi s-a îndreptat direct spre bucătărie ca

să pună la punct ultimele detalii ale cinei. Când a întâlnit-o pe Brandy cu ochii ei ostili, și-a dat seama că-i cunoștea foarte bine trecutul lui Regan și deci avea posibilitatea de-a afla mai multe. Folosindu-se de farmecul lui irezistibil, a

rugat-o să-i arate orașul. Fata a acceptat, vrăjită, petrecându-și o după-amiază de vis, fără să bănuiască însă ce se ascundea sub masca frumosului gentleman.

CAPITOLUL 16

Travis se sprijinise de peretele de sticlă al magazinului din Richmond, așteptând plictisit ca Margo să termine de probat rochiile.

— Asta cum ți se pare, iubitule? a spus că,

înlăturând draperia cabiniei de probă și înfățișându-se dinaintea lui într-o rochie ce-i acoperea doar parțial sânii plini. Nu e cam indecentă? a adăugat, înaintând cu mișcări seducătoare.

— E bine, i-a spus el neliniștit. Ai cumpărat

tot? Aș vrea să ajung acasă înainte de apusul soarelui.

— Acasă! a strigat furioasă. Cândva ne plimbam, mă scoteai la dans, apoi...

Înlăturându-i mâinile de pe piept, i-a aruncat o privire obosită.

— Asta era înainte să

mă însor.

— Nevastă-ta te-a părăsit, i-a șoptit ea printre dinți cu venin. Ți-a dovedit clar că nu te vrea. Care bărbat i-ar mai fi fidel?

— Când am fost eu ca alți bărbați? i-a spus ca un avertisment.

Clinchetul

clopoțelului le-a întrerupt cearta. S-au întors în același timp, întâlnind-o pe Ellen Backers, vecina și vechea prietenă a familiei Stanford.

— Travis, Margo, a început ea. A aruncat o privire spre Margo, lăsând să se vadă clar ce

gândea despre femeia ce se agățase cu disperare de un bărbat însurat. N-o întâlnise pe Regan, dar aflase totul despre ea de la Nicole, soția lui Clay. Doream foarte mult să te întâlnesc, Travis. Tocmai adusesem niște flori pentru biserică în momentul în care un

bărbat scund s-a apropiat de preot și l-a întrebat ceva despre tine.

— Poate vrea o slujbă, i-a sugerat Travis.

— Așa am crezut și eu la început, dar, când a pronunțat numele lui Regan...

— Regan? a șoptit Travis.

— Am vrut să aștept până la sfârșitul slujbei, dar m-am temut că nu te mai prind.

Fără cuvinte, Travis a părăsit magazinul, a sărit în prima căruță ieșită în cale și a îndemnat caii să

pornească în galop.

— La naiba! a strigăt Margo. Trebuia neapărat să-mi strici ziua?

— Îmi pare rău. Ellen a râs și s-a rugat în gând ca Travis să afle ceva despre soţia pe care o căuta de atâta vreme.

Când americanul a ajuns în faţa bisericii, a

sărit din mers din căruță și s-a repezit la bărbatul de care-i vorbise Ellen, care tocmai ieșea.

— Cine ești? l-a întrebat cu brutalitate.

— N-am făcut nimic, domnule!

Dar Travis l-a împins cu putere în perete.

— Tu ești cel care l-ai

chestionat pe preot despre mine?

— M-a plătit cineva numai ca să aflu dacă mai trăiești.

— Ar fi bine să vorbești. Cine te-a plătit?

— Un gentleman englez al cărui nume nu-l cunosc. A zis că ți-e

prieten.

Travis și-a încleștat mâinile mai tare în gâtul lui.

— Ai spus ceva de Regan.

— Am spus că tipul stă în localul lui Regan.

— Care Regan și unde este localul ei?

— Scarlet Springs,

Pennsylvania, și se numește Regan Stanford ca și tine. L-am întrebat pe preot dacă sunteți cumva rude.

L-a eliberat dintr-o dată și a făcut eforturi mari să-și revină.

— Urcă în căruță, mergem la Scarlet Springs și pe drum o să-

mi povestești tot.

Travis a îndemnat caii înainte ca străinul să apuce să se așeze, trecând în viteză pe lângă magazinul lui Margo, fără să arunce vreo privire: Apoi s-a oprit, aparent fără motiv.

— Jake! a strigat. Dă-

mi o căruță solidă care să reziste la drum lung. S-a întors și a pus niște bani pe locul său. Ai grijă ca proprietarul ăsteia să-și primească banii.

— Vezi că se apropie furtuna, i-a răspuns Jack, arătând în direcția lui Margo care se

îndrepta spre ei furioasă.

În timpul acesta, Travis l-a avertizat pe omuleţul de alături cu voce ridicată:

— Dacă te mişti, va fi pentru ultima oară.

— Cum îndrăzneşti să treci pe lângă mine fără să mă bagi în

seamă? a strigat Margo abia respirând.

— N-am timp de ceartă. În cinci minute plec.

— Am terminat o parte dintre cumpărături. Ar mai trebui totuși să trec pe la încă patru magazine pentru alimente, a

adăugat Margo.

— Jack! a insistat Travis. E gata căruța? apoi s-a întors spre Margo. Nu merg acasă. Găsește pe altcineva să te însoțească și anunță-l pe Wess că nu știu cât lipsesc.

— Travis, a șuierat Margo printre dinți.

Unde pleci?

— Scarlet Springs, Pennsylvania, s-o aduc pe Regan, i-a strigat el dintr-un nor de praf.

Când Brandy a intrat în cabinet, Regan verifica încasările.

— Cum merge?

— Destul de bine.

Anul viitor vom putea construi câteva clădiri și cea mai importantă dintre ele va fi magazinul de mobilă pentru modernizarea hotelului.

— Știi bine că nu la bani mă refer. Cum merge cu Farrell? Ai luat masa cu el aseară, nu?

— Da și am constatat că a rămas aceeași companie plăcută din trecut. Conversațiile lui excelente, manierele impecabile au darul de-a schimba o femeie într-o prințesă.

— Înțeleg că ți-au dat lacrimile.

— Exact. Cu Farrell

nu există surprize. Totul e perfect.

— Am văzut că Jennifer îl place.

— Lui Jennifer îi plac darurile lui, a râs Regan. Vreun client nou?

— Un tip trăsnit care tocmai a coborât dintr-o căruță.

— Ești incorigibilă

Brandy, a râs Regan. Mă duc să-l primesc.

Ieșind din cabinet l-a întâlnit însă pe Farrell.

— Bună dimineața, a spus el scoțându-și pălăria. Ești mai dulce decât razele soarelui ce se reflectă în roua de pe petalele gingașe ale florilor.

— Îți mulțumesc pentru acest compliment minunat, dar trebuie să plec acum.

— Regan dragă, muncești prea mult. Hai să ne petrecem ziua împreună. O luăm pe Jennifer cu noi și mergem precum o

familie fericită.

— E o ofertă foarte tentată, dar îmi pare rău, n-am timp.

— Nu scapi de mine așa ușor, a zâmbit el, luând-o de braț și pornind alături de ea spre holul recepției.

Regan a simțit prezența lui Travis

înainte să-l vadă. Stătea în cadrul ușii, blocând lumina cu statura lui uriașă, cu trupul rigid și ochii fixând adânc ochii ei. Au stat nemișcați, continuând să se privească, în timp ce valuri de emoție au străbătut-o pe Regan, înfundându-i urechile.

După minute ce i s-au părut ore, ea s-a învârtit pe tocuri cu fusta fluturându-i ușor și a făcut cale întoarsă spre cabinet.

Farrell nu era sigur ce se întâmpla între ea și bărbatul din ușă, dar nu agrea deloc situația și, fără să piardă timpul, a

ajuns-o din urmă.

— Regan, iubito, a spus punându-i mâinile pe umeri. Ea tremura așa de tare, încât abia se ținea pe picioare și tot ce auzea erau bătăile inimii ca niște tobe uriașe și pașii lui Travis grei, mergând spre ea.

Ușa cabinetului s-a

deschis cu forță, izbindu-se de perete.

— De ce m-ai părăsit? a întrebat-o în șoaptă, țintuind-o cu privirea.

Pe măsură ce el înainta, Regan nu mai putea să vorbească, ci doar să se uite fix în ochii lui, speriată.

— Te-am întrebat ceva, a continuat soțul ei.

Atunci Farrell s-a aruncat între ei!

— Hei, nu știu cine ești, dar n-ai niciun drept să-i vorbești așa.

Travis l-a dat la o parte cu ușurință, apoi, când a ajuns doar la

câțiva centimetri de Regan, i-a atins tâmpla cu vârful degetelor și a luat-o în brațe. Fără cuvinte a traversat cabinetul și holul spre dormitorul ei. După două zile petrecute în compania omului lui Farrell, Travis aflase totul despre planul

hotelului *Delfinul Argintiu*.

Cu mintea confuză, Regan aștepta clipa în care el urma să facă dragoste cu ea.

Travis a așezat-o cu blândețe pe pat și s-a întins lângă ea, mângâindu-i continuu fața delicată.

— Aproape că uitasem cât eşti de frumoasă, a şoptit, şi de delicată.

— Travis, au reuşit să rostească buzele ei înainte să fie cucerite.

Înfometate, disperate, trupurile lor au pornit să se tortureze. Nu era timp de gesturi delicate,

doar de nevoia violentă a unuia pentru celălalt. Hainele au fost smulse și contopirea lor s-a produs cutremurător de adânc, într-o explozie de lumină ce încerca să le descătușeze energiile.

Regan a fost cea care a rupt vraja, izbucnind în râs de înfățișarea lui

Travis, cu pieptul gol, unul din braţe în cămaşa strânsă sub el, picioarele încălţate cu cizme lungi, negre, apoi de rochia atârnată de mărginea patului şi pantofii cu tocuri de alături.

Travis a lăsat-o să râdă şi a strâns foarte tacticos lucrurile

împrăștiate, după care a revenit sărutând-o ușor pe umerii rotunzi și pielea delicată de sub bărbie.

Gura lui a coborât seducător și ea s-a lăsat purtată de instinct închizând ochii, apoi prinzându-i brațul, i-a sărutat palma mare,

puternică, ce-i provoca atâta plăcere.

Când Travis și-a ridicat capul zâmbind și ea l-a tras înapoi sărutându-l cu pasiune, surâsul lui a dispărut. A privit-o serios câteva secunde, apoi i-a desfăcut picioarele, înconjurându-se cu ele

și pătrunzând dureros de încet în adâncul trupului ei, prelungind astfel prologul extrazului când n-a mai știut cine e și unde se afla. Când a simțit că înnebunește, el a împins dintr-o dată, trăgând-o spre pieptul său, unduindu-se strâns, până când trupurile lor

s-au eliberat împreună.

Fără cuvinte, extenuaţi, transpiraţi, au adormit unul în braţele celuilalt.

Surprinsă de lumina soarelui de dincolo de perdea, Regan s-a trezit prima şi s-a întors să-l privească pe Travis. Nu se mai întâmplase

niciodată să uite de responsabilităţile ei faţă de copil, prieteni sau afaceri. A părăsit patul încet, să nu-l deranjeze pe Travis şi după ce s-a îmbrăcat, s-a apropiat şi l-a sărutat pe păr, învelindu-i partea de jos a trupului cu o cuvertură aurie.

Travis s-a trezit încet, cuprins de senzația ciudată că dormise pentru prima dată bine de când îl părăsise Regan. Cu zâmbetul pe buze, s-a întors să-și sărute soția, dar în locul ei l-au întâmpinat niște ochi mari, căprui și curioși.

— Bună, i-a spus încet. Cum te cheamă?

— Jennifer Stanford. Tu cine ești?

Înainte să-i spună numele ei, Travis știu că era fata lui, după privirea aceea ce semăna cu a lui Wess și sprâncenele arcuite la fel ca ale lui Regan.

— Pe mama ta o cheamă Regan? Copilul a încuviințat serios, iar Travis s-a ridicat atent să-și înfășoare bine partea de jos a trupului gol și i-a vorbit la fel de serios. Ce-ai spune dacă eu aș fi tatăl tău?

— S-ar putea să-mi placă. Ești?

— Da.

— Vei locui cu noi?

— Mă gândeam să vă iau la plantaţia mea să locuim împreună. Dacă vii mai aproape aş putea să-ţi povestesc despre casa mea. Anul trecut am cumpărat patru ponei pentru fiica mea.

— Mă vei lăsa să-i

călăresc?

— Îi vei călări, îi vei îngriji, vei face tot ce vei crede de cuviinţă.

După o clipă de ezitare, Jennifer a sărit în pat, la început mai departe, apoi din ce în ce mai aproape, pe măsură ce asculta vrăjită povestioarele tatălui ei.

Așa i-a găsit Regan pe amândoi când a intrat în dormitor, fascinaţi unul de celălalt. Și tabloul a încântat-o.

Imediat ce-a zărit-o, fetița a început să strige bucuroasă:

— El e tăticul meu și vom merge să stăm cu el. Are patru ponei

pentru mine, porci, găini, o casă minunată și un helești unde putem pescui.

Regan i-a aruncat o privire scurtă lui Travis, apoi și-a desfăcut brațele ca să-și întâmpine copilul ce alerga spre ea.

— Brandy ți-a

pregătit masa în bucătărie.

— Poate să vină și tati?

— Trebuie să vorbesc puțin cu el. Va veni să te vadă mai târziu, dacă mănânci tot.

— Așa voi face, a promis Jennifer, salutându-și tatăl din

ușă.

— E frumoasă, a spus Travis. Sunt așa de mândru... S-a oprit întâlnind privirea ei plină de furie. Am făcut ceva?

— Dacă ai făcut ceva? a strigat ea, încercând apoi să se tempereze. Cum îndrăznești să-i

spui fiicei mele că vom sta cu tine?

— Dar e evident din moment ce acum v-am găsit. A durat puțin, dar gata, s-a terminat.

— Te-ajută cu ceva dacă-ți aduc la cunoștință că-n tot acest timp eu am știut unde locuiești? M-aș fi putut

întoarce oricând pe plantație.

— Regan, a încercat el s-o oprească îngroșându-și vocea. Nu știu de ce-ai plecat, dar fii sigură că tu și fiica mea vă veți întoarce acasă, cu mine.

— De-asta am plecat, a intervenit Regan. Din

prima clipă în care ne-am întâlnit, mi-ai spus ce să fac și cum anume. Am vrut să rămân în Anglia și m-ai adus în America. Ai pus la cale o nuntă fără consimțământul meu. Apoi a urmat plantația! M-ai lăsat pe mâna celor o sută de angajați care

au făcut tot ce le-a stat în putință să-mi calce cuvântul. În timpul acesta, tu... alergai caii cu draga ta Margo.

Traviș a zâmbit.

— Gelozia te-a determinat să mă părăsești?

— N-ai auzit nimic din tot ce ți-am spus

până acum? Nu mai vreau să conduci viața mea și a lui Jennifer. Vreau ca ea să crească luând singură decizii.

— Când te-am oprit să hotărăști singură? Ți-am oferit jumătate din plantație ca să-ți exerciți autoritatea și nu m-am amestecat.

— Dar eu n-aveam de unde să știu cum să procedez. Nu înțelegi? Mi-a fost teamă. O țară nouă, înconjurată de străini care-mi spuneau mereu că nu voi fi în stare să... mi-a fost foarte frică...

— Din câte am auzit, te-ai descurcat fără să te

temi de americani. Acolo de ce n-ai putut?

— Nu știu, i-a răspuns cinstit. Aici trebuia să fac totul ca să nu mor de foame, în casa ta puteam să stau pur și simplu în cameră și restul venea de la sine.

— Aici ai construit un oraș întreg, a

continuat el. Comparativ, munca de pe plantaţie ar fi fost floare la ureche. Am venit cu o căruţă încăpătoare. Dacă ne grăbim şi strângem toate lucrurile tale şi ale lui Jennifer, mâine putem pleca. Sau, mai bine, hai s-o facem

acum, fără bagaje.

Acasă ai destule rochii, iar pentru Jennifer vom cumpăra altele noi.

— Oprește-te! a țipat ea. Auzi? îmi place să hotărăsc singură ce e mai bine pentru mine fără ca tu, unchiul meu sau chiar Farrell să se

amestece în treaba mea?

— Cine e Farrell?

— Bărbatul cu care te-ai întâlnit azi dimineaţă, i-a răspuns privindu-l de sus.

— Ce e între voi? A cercetat-o cu o privire de şoim.

— L-am cunoscut în Anglia. De fapt, am fost

chiar logodiți. Acum a venit în America să mă caute.

Travis era liniștit.

— Mi-ai spus odată că ai fost îndrăgostită de un bărbat? Farrell e acela?

Era uimită de memoria lui.

— Da. Eram singură

și el mi-a acordat multă atenție. Da, cred că l-am iubit. Pe atunci gândeam altfel.

— Ce simți acum pentru el?

— Nu știu prea bine ce simt în legătură cu o mulțime de lucruri. De-a lungul anilor m-am temut de tot ce mă

înconjoară, apoi am rămas dintr-o dată singură și am fost nevoită să mă descurc. În ultimii patru ani am muncit din greu, iar bărbații n-au avut loc în viața mea. Apariția lui Farrell mi-a amintit brusc de fetița nedorită care am fost, apoi te-am

întâlnit pe tine și m-ai făcut să tânjesc după mângâierile tale... Nu înțelegi, Travis? Nu mă pot întoarce pe plantație. Unicul loc de pe pământ unde sunt eu însămi este departe de tine. În ciuda intenţiilor sale, Regan a izbucnit în plâns. Să te ia naiba! De

ce a trebuit să mă întorci din nou pe dos? Pleacă, Travis Stanford! Du-te departe și să nu mă mai cauți vreodată. A ieșit în fugă.

După plecarea ei, Travis s-a rezemat de pat surâzând. Când o întâlnise prima dată, văzuse în ea doar umbra

femeii ce urma să devină și nu fusese în stare s-o ajute să se transforme. Poate că avea dreptate și plantația fusese prea mult pentru ea. Când descoperise cum o trataseră angajații fusese la un pas de a-i concedia pe toți, însă gândul că ea trebuia să-și descopere

singură puterea l-a oprit.

Acum, închizând ochii, era copleșit de imaginea femeii care devenise: sigură pe ea, sensibilă, cu visurile ajunse realitate. Construise piatră cu piatră drumurile orașului și crescuse o

fată frumoasă și inteligentă.

Zâmbind fericit, a aruncat cuvertura și s-a îmbrăcat. Ea credea că-i va rezista. Care erau vorbele acelea pline de tâlc? „Vârsta și înțelepciunea vor învinge tinereţea și talentul” și el plănuia să

profite din plin din toate acestea.

Numai în cizme și pantaloni a părăsit dormitorul foarte hotărât.

CAPITOLUL 17

Adulmecând cu poftă, s-a oprit în ușa deschisă a bucătăriei și, chicotind, și-a amintit cât de des îl făcea Regan să sară peste mese.

Dintr-o singură privire și-a dat seama că femeia drăguță, cu păr

blond, din colţ nu era alta decât Brandy Dutton, despre care auzise multe lucruri de la bărbatul pe care-l întâlnise în Richmond.

— Scuză-mă, a spus el tare. Tocmai mă întrebam dacă voi găsi ceva de mâncare pe aici, având în vedere că nu

sunt îmbrăcat pentru a servi masa în public.

— Oh, Doamne! a gemut Brandy fermecată de pieptul lui gol și musculos. Deci tu ești bărbatul care a readus sănătatea în obrajii lui Regan, a spus ea revenindu-și încet.

— Da, a aprobat-o

liniștit.

Râzând, Brandy l-a luat de braț și l-a invitat să se așeze.

— Sunt sigură că ne vom înțelege. Acum ia loc să-ți aduc mâncarea. Elsie, a strigat peste umăr. Dă o fugă la magazin și adu-i domnului Stanford două

cămăși din mătasea cea mai fină și măsura cea mai mare pe care o are Will.

Brandy i-a pregătit lui Travis o masă cum nu mai mâncase vreodată și cu cât el mânca mai mult, cu atât ea-l plăcea mai tare.

— Da, e foarte

singură, i-a răspuns ea la întrebări. Am încercat s-o determin să înceteze, dar nu vrea să mă asculte.

— Nici un bărbat? a insistat el cu gura plină de plăcintă.

— Cam o sută au încercat, dar n-au avut succes. Bineînțeles, când

îl ai pe cel mai...

El a zâmbit, a luat cămașa de pe spătarul scaunului și s-a ridicat.

— Regan și Jennifer vor părăsi Scarlet Springs. Ce crezi că putem face ca partea ta din afaceri să nu fie afectată?

— Avem un nou

avocat în oraș și voi vorbi cu el să se ocupe de vinderea proprietăților și investirea banilor. Cu partea mea mi-ar plăcea să călătoresc prin Europa, l-ai spus lui Regan că trebuie să plece?

Travis i-a răspuns

doar dând din cap și Brandy a râs.

— Mult noroc, i-a urat.

Regan a reușit să-l evite pe Travis două zi le, deși fizic nu se putea despărți nici o clipă de el. Jennifer îl considera cel mai apropiat prieten de joacă, iar Travis o lua

adesea să călărească, să se cațere în copaci, impresionând-o cu abilitatea și farmecul lui.

Fetița l-a prezentat tuturor, lăudându-se că vor pleca împreună pe plantația lui minunată, plină de animale, unde vor trăi fericiți.

Regan a ignorat cât a

putut prezența lui Travis, vorbele seducătoare ale copilei despre tatăl ei și zvonurile ce circulau prin oraș. De la sosirea lui Travis, ea nu-l mai întâlnise pe Farrell și a fost uimită să constate că nu-i simțea lipsa.

Într-o zi el a apărut și

a întrebat-o:

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

Arăta obosit şi foarte murdar, de parcă ar fi călătorit zile în şir.

— Sigur. Vino în cabinetul meu. După ce-a închis uşa în urma lui, s-a întors şi i-a spus: Se pare că ai ceva foarte

important de comunicat.

— Am fost la Boston.

— O afacere importantă presupun, a adăugat Regan, turnându-i ceva de băut într-un pahar. Am impresia că e ceva în legătură cu banii tatălui meu.

— Da, despre testamentul tatălui tău. Am trimis o copie în Boston sperând să te găsesc. A scos din haină o scrisoare și i-a întins-o.

— Ar fi bine să-mi spui tu.

— Părinții tăi au murit când tu erai la o

vârstă foarte fragedă și te-au lăsat în grija unchiului.

— Mi-l amintesc.

— Fiind singura rudă, executorii testamentului te-au lăsat în grija lui.

— Farrell, treci la subiect.

— Subiectul, draga mea, este că nu te puteai

mărita fără consimțământul unchiului tău.

— Asta e tot?

— Regan, tu nu înțelegi? Te-ai căsătorit cu Travis Stanford fără acordul scris al unchiului tău și aveai doar șaptesprezece ani.

— Nu se poate,

aveam optsprezece.

— În scrisoare era trecută adevărata dată de naștere. Unchiul Jonathan ți-a falsificat-o pentru a intra în posesia banilor tăi.

Regan s-a rezemat de scaunul înalt, uimită.

— Deci căsătoria mea cu Travis nu e valabilă?

— Mai rău. Erai minoră și deci n-ai fost și nu ești măritată, domnișoară Weston.

— Și Jennifer?

— Îmi pare rău, e nelegitimă. Bineînțeles când te vei căsători, soțul tău va putea s-o înfieze.

— Nu cred că lui

Travis i-ar plăcea să știe că fata lui este a altcuiva.

— La dracu' cu acest Travis! a sărit Farrell. Eu te-aștept de-o viață, Regan. Nu mă poți condamna că la început nu mi-am dorit drept soție o copilă, dar cel puțin eu nu te-am forțat

să te culci cu mine, așa cum a făcut tatăl lui Jennifer. S-a oprit și i-a luat mâna cu tandrețe. Căsătorește-te cu mine, Regan, și-ți promit că voi fi un soț atent, credincios și un tată bun pentru Jennifer.

— Te rog, Farrell, i-a spus ea împingându-l.

Trebuie să mă gândesc. E un șoc pentru mine să constat că am trăit în păcat atâția ani și asta ar putea s-o afecteze pe Jennifer:

— De aceea... a început el, dar Regan l-a oprit cu un gest scurt.

— Vreau să rămân singură, iar tu trebuie să

faci o baie și să te odihnești.

După plecarea lui Farrell, a început să citească scrisoarea, iar o jumătate de oră mai târziu zâmbea mulțumită. Era adevărat, căsătoria cu Travis era nulă. Oare cum avea el să

reacţioneze la primirea ştirii? Avea şansa să câştige pentru prima oară în faţa lui şi experienţa era deosebit de plăcută. În ceea ce-l privea pe Farrell, el o considera încă acea copilă naivă din trecut, gata să creadă în jurămintele lui de

iubire. Ce încurcătură amuzantă! și-a spus, apucându-se să-i scrie un bilet lui Travis, prin care-l invita la o cină intimă în doi.

Sala aleasă de Regan pentru întâlnirea cu Travis era minunată. Lumânări parfumate, pahare din cristal cu

picior din Viena, farfurii de porţelan din Franţa, tacâmuri de argint din Anglia, vin din Germania şi mâncare americană.

— Mă bucur să constat că ţi-ai revenit, a spus el muşcând dintr-un biscuite. Jennifer se va simţi mult mai bine

înconjurată de prieteni și nu de acești străini care-ți bântuie hotelul.

— Iar tu, cu experiența ta vastă în ceea ce privește educația copiilor, știi foarte bine ce le trebuie lor, i-a continuat Regan gândurile.

— Știu destul ca să

fiu sigur că plantația e un loc mult mai bun pentru un copil decât acest hotel, un loc minunat unde tu vei putea crește în liniște și ceilalți copii ai noștri care vor veni.

— Travis... a început ea, dar acesta a intervenit prompt:

— Nu-ți poți imagina ce fericit sunt că ai reflectat și te-ai hotărât să-mi urmezi sfatul, deși m-am așteptat la o luptă. Ai crescut mai mult decât mi-am imaginat.

— Poftim? a strigat ea, scuipând vinul din pahar. Mi-am revenit?

Am crescut? Ce tot îndrugi acolo?

El i-a prins mâna și a sărutat fiecare deget.

— Invitația la cină a fost o surpriză excelentă. Mi-am dat seama cât ți-a fost de greu când ai luat această decizie și te asigur că n-o voi folosi niciodată împotrivă ta.

Respirând în reprize ca să se calmeze, Regan i-a zâmbit radioasă.

— Tu, fermier îngâmfat! Nu intenționez să mă întorc în casa ta, iar „orășelul” cum îi spui tu, este un cămin adevărat pentru fata mea. În ciuda bunelor intenții, ea a

început să ridice tonul. Te-am invitat la această cină blestemată, ca să te anunţ că nu mai suntem căsătoriţi. Era rândul lui Travis s-o privească uimit, în timp ce ea mânca liniştită, apoi s-o răsucească dintr-o dată şi s-o ridice în picioare. Ce faci? a strigat ea.

— Presupun că există un preot în oraș care să ne poată căsători imediat.

— Nu! Și dacă nu te așezi s-ar putea ca eu și Jennifer să plecăm din nou.

Ezitând, Travis s-a așezat.

— Povestește-mi.

Întâlnind ochii lui triști, lui Regan aproape că-i părea rău.

— Tipul ăla la patru ace ți-a spus toate astea?

— Farrell vrea să ne căsătorim. Mi-a declarat că mă iubește atât pe mine, cât și pe Jennifer și că o va adopta.

— Doar n-ai face așa

o prostie, i-a șoptit la ureche. Ce femeie și-ar dori un slăbănog, când ar putea avea un bărbat ca mine?

— Farrell e un gentleman. Știe cum să se poarte cu o doamnă, s-o curteze... i-a spus cu emoție. Pe când voi, americanii, știți doar să

vă impuneți cu forță dorințele voastre.

— Orice american amărât poate învinge un englez slăbănog.

— Oh, Travis, a zâmbit Regan, nu știi să faci curte unei femei. În mentalitatea ta, a seduce, înseamnă a obliga o femeie,

trăgând-o de păr, să te urmeze.

— De câteva ori chiar ți-a plăcut, i-a șoptit conspirativ.

— Un exemplu de sălbăticie colonială.

— Iar tu, draga mea, ești o englezoaică snoabă. Mi-ai spus că ziua ta de naștere va fi

peste trei săptămâni. Ei bine, atunci ne vom căsători şi o vei face de bunăvoie.

A doua zi foarte devreme, Brandy a intrat în cabinetul lui Regan, bombardând-o cu tot felul de acuzaţii pentru faptul că Travis părăsise hotelul. Apoi, când s-a

mai calmat, a anunțat-o că o femeie roșcată, înaltă, întreba de bărbatul ei.

— Ai intrat într-o mare încurcătură, i-a spus blonda.

— Exact ce-mi trebuie. După ce Farrell m-a informat de plecarea lui Travis, apoi

Jennifer, urmează să primesc vizita bunei mele prietene Margo Jennkis. Mă aranjez în câteva minute și pe urmă mă duc să-i vorbesc.

Brandy a ieșit, scuturându-și capul nemulțumită, iar Regan s-a întors în timp la

clipele petrecute cu Margo, care se dovedise o prietenă prefăcută, încercând să le arate tuturor ce soţie naivă adusese Travis din Anglia.

Regan a părăsit cabinetul zâmbind şi s-a oprit în bucătărie s-o roage pe Brandy să le

pregătească ceaiul de dimineață. Apoi a pornit cu pași siguri spre holul recepției unde era așteptată.

— Vai, vai, gingașa floare englezească! a exclamat Margo cu invidie. Am auzit că hotelul ăsta-i al tău. Cine ți l-a cumpărat?

— Vrei să iei loc? a spus Regan, invitând-o în sufragerie. Da, hotelul, precum și celelalte clădiri din Scarlet Springs îmi aparţin.

Ochii roșcatei au clipit des, apoi ascunzându-și cu abilitate surpriza, a

spus:

— Cu câți bărbați te-ai culcat? Lui Travis i-ar face plăcere să știe.

— Ce drăguț din partea ta să te interesezi de mine, a spus Regan cu entuziasm prefăcut. Mă tem însă că nu am talentul tău de a-mi oferi trupul pentru a

obține tot ce-mi doresc. Eu a trebuit să-mi folosesc inteligența, combinată cu o muncă istovitoare, iar banii câștigați să-i reinvestesc și să nu-i risipesc pe tot felul de lucruri inutile.

În momentul acela, Brandy și-a tăcut apariția și a pus o tavă

mare pe măsuță.

— Cum merge? i-a șoptit lui Regan la ureche. Ea a zâmbit și Brandy a părăsit încăperea mulțumită.

— N-are rost să ne prefacem că suntem bune prietene, a continuat Regan, turnând ceaiul cu multă

grație. Presupun c-ai venit pentru că-l vrei pe soțul meu.

Margo s-a recules. Era o bătălie pe care dorea din tot sufletul s-o câștige.

— Văd c-ai învățat să torni ceaiul, a atacat ea.

— Am învățat multe în acești ani și în mod

special să nu mai am încredere în oricine. Spune mai bine ce vrei.

— Pe Travis. A fost înainte al meu, înainte să-i sari tu în pat, să rămâi însărcinată și să-l forțezi astfel să se însoare.

— Situația pare așa, din punctul tău de

vedere Spune-mi, te-a cerut vreodată în căsătorie înainte să mă cunoască pe mine?

— Nu era nevoie, eram logodiți înainte să te întâlnească pe tine. Acum a înnebunit. Ești prima femeie care-l părăsește și a devenit sălbatic.

— Dacă e așa, de ce l-ai urmărit?

— Cățea! i-a șuierat printre dinți. Travis Stanford e al meu! Tu i-ai furat bijuteriile și ai fugit. Dacă n-aș fi dat peste biletul ăla... S-a oprit brusc, dezorientată, iar Regan i-a surprins privirea

speriată.

Atunci a înţeles motivul pentru care Travis n-o găsise. Biletul ei ajunsese în mâinile lui Margo.

— M-a căutat mult? a întrebat ea liniştită.

— Nu-ţi mai spun nimic. Te avertizez însă! Travis e al meu! Şi nu

cred că vei fi în stare să-
mi ții piept. Întotdeauna
obțin ce vreau.

— Adevărat? Ai lângă
tine un bărbat care să te
ție în brațele lui
puternice noaptea când
ești necăjită, să-i poți
încredința cele mai
ascunse secrete? Știi
cum e să iubești și să fii

iubită? Sau te gândești la oameni în funcție de banii lor? Dacă Scarlet Springs ți-ar aparține, te-ai mai gândi la bărbatul meu?

Margo a avut intenția să vorbească, apoi s-a răzgândit și a părăsit sufrageria mai mult în fugă, în timp ce Regan

ducea ceașca la buze cu mâinile tremurânde. Scarlet Springs însemna totul pentru ea. Aici erau prietenii, oamenii pe care-i iubea. Puteau ei oare să țină locul bărbatului pe care-l dorea alături, chiar și în momente de indispoziție, care să

iubească toate părţile ei bune sau rele? Da, trebuia să-i anunţe victoria şi asta cât mai repede cu putinţă. Cui îi mai păsa acum cine câştigase? Era mai bine să trăiască lângă bărbatul pe care-l iubea, decât să renunţe la el pentru ambiţii prosteşti.

— Pari mulțumită, a spus Brandy.

Regan n-o auzise când intrase.

— Mă gândesc la Travis.

— Când pleci cu el?

— Ce te face să crezi...? S-a oprit studiind-o pe Brandy care râdea în hohote.

Știu la ce te gândești și trebuie să recunosc, ai dreptate. Am trăit mulți ani terorizată de gândul că personalitatea lui mă va devora și voi înceta să mai exist. Acum realizez însă că plantația e un loc minunat pentru fetița mea. În caz că plec, tu ce vei face? Vrei să

găsesc pe altcineva care să mă înlocuiască?

— Nu-ți face probleme, i-a spus Brandy încurajând-o. Am aranjat deja cu Travis.

— Travis și tu! Adică, tu... și bărbatul meu?

— Din câte am aflat, nu mai e bărbatul tău și

nu e genul căruia să-i pot rezista. Știi prin ce iad a trecut de când l-ai părăsit și că de atunci nu s-a mai culcat cu altă femeie?

— Poftim? a întrebat Regan înroșindu-se. De unde știi?

— În timp ce tu te ocupai de afaceri, eu mi-

am petrecut mult timp în compania lui Jennifer și a lui Travis și astfel am aflat multe lucruri deosebit de interesante despre el. Vrei să-ți povestesc suferința lui din toți acești ani?

Brandy n-a așteptat prea mult răspunsul ei și a început să-i vorbească

despre zilele și nopțile în care Travis a căutat-o disperat, deși toți ceilalți încercau să-l convingă să se oprească.

Într-o zi, chiar preotul de pe plantație i-a propus să facă o slujbă de înmormântare pentru soția dispărută, pentru a-l scăpa de

obsesia ei.

O oră mai târziu, Regan părăsea ameţită sufrageria, ignorând strigătele lui Farrell, căutându-l cu înfrigurare pe Travis, tânjind să-i spună cât de mult îl iubea, că dorea să se căsătorească şi să se întoarcă acasă.

La sfârșitul zilei, când el încă nu apăruse, entuziasmul ei s-a risipit dintr-o dată. A refuzat discret invitația lui Farrell la cină, petrecându-și seara cu Jennifer.

A trecut și a treia zi de la dispariția lui Travis, și Regan își dorea

din tot sufletul să nu-l fi întâlnit vreodată. Probabil c-o părăsise! Putea el s-o facă, după ce luptase atât s-o găsească? „Oh, Doamne, te rog, și-a spus în seara aceea când s-a urcat în pat, nu-l lăsa să mă părăsească”.

CAPITOLUL 18

La ora cinci, a doua zi dimineaţă, Regan a fost trezită de un ciocănit uşor în uşa dormitorului. S-a rostogolit leneşă şi a îmbrăcat halatul aruncat pe scaun.

Din holul îngust,

Timmie Watts, fiul unui farmacist, i-a întins un trandafir roşu, cu coadă lungă, de care era agăţat un bileţel:, *Regan, vrei să te căsătoreşti cu mine? Travis"* A trecut ceva timp până când creierul a reacţionat la ceea ce vedeau ochii. Deci el n-o uitase!

— Mami! a strigat Jennifer. A venit tati?

— Aproape, i-a răspuns râzând și strângând-o la piept cu căldură. Acest minunat și perfect trandafir este de la tatăl tău. El vrea să ne întoarcem la plantație și să locuim împreună.

— Da, da, a izbucnit fetița. Voi putea să-mi călăresc poneiul?

— Începând de acum, în fiecare zi, a râs Regan. Hai să ne îmbrăcăm. El trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Înainte însă să-și pună rochia verde cu auriu, un alt ciocănit i-a

atras atenția. În fața ușii stătea Sarah Watts, sora lui Timmie, cu doi trandafiri roz în mână.

— Era tati? a întrebat Jennifer.

— Nu, dar ne-a mai trimis doi trandafiri. La coada lor era atașat un bilet pe care scria:, *Regan, vrei să te*

căsătorești cu mine? Travis".

— Mami, s-a întâmplat ceva? De ce nu vine tati?

Regan a privit absentă ceasul. Trimisese un trandafir la ora cinci, doi la cinci jumătate, nu era posibil...

— Nu s-a întâmplat nimic, scumpo. Vrei tu trandafirii ăștia?

Fetița a luat florile de coadă cu mare atenție și a pornit în fugă spre camera ei.

La ora șase, când au coborât în bucătărie, au fost întâmpinate de încă trei.

— Minunat! a spus Brandy. Nu pari prea entuziasmată că după trei zile primești un semn de la bărbatul tău. Pe mine un cadou ca ăsta m-ar fi dat gata.

— Am primit deja șase. Unul la ora cinci, doi la cinci și jumătate și trei acum.

— Vezi ce sensibili sunt americanii? a încheiat blonda, revenind la masa de gătit, în timp ce Regan mângâia florile, gânditoare. Oare Travis nu putea face nimic la scară redusă?

În jurul orei zece, zâmbetul ei a dispărut.

La fiecare interval de o jumătate de oră, alți și alți trandafiri erau trimiși pe numele ei. La prânz a urmat un buchet de cincisprezece fire, apoi la ora șaisprezece, unul de douăzeci și trei de fire, cu binecunoscutele bilete agățate de cozi.

— Adică două sute șaptezeci și șase de bucăți, a informat-o proprietarul florăriei, verificând chitanțierul.

— Ați avut mulți clienți azi?

— O mulțime.

Regan s-a răsucit pe călcâie și a aruncat un trandafir în brațele lui

Brandy.

— Trandafiri! O, ce surpriză plăcută! a exclamat ea.

La ora nouăsprezece primise douăzeci și nouă, iar la ora douăzeci, treizeci și unu. Pe la ora douăzeci și două a început să se întrebe dacă se vor

termina vreodată.

La miezul nopții cineva a bătut la ușa ei. Când a deschis a dat nas în nas cu reverendul Wentworht de la biserica din Scarlet Springs!

— Vreți să intrați?

— Nu. Am venit doar să-ți dau asta. L-a întins

o cutie lungă, în care se afla o floare delicată din cristal roz, cu tulpina și frunzele verzi. Alături, biletul lui Travis.

— Speră să-ți placă, a adăugat reverendul.

— Unde l-ai găsit și cum a ajuns în Scarlet Springs?

— Asta, draga mea,

numai domnul Stanford îți poate spune. Acum trebuie să plec. Noapte bună.

Sprijinită de perete, fixând trandafirul elegant din cristal, abia l-a auzit.

A doua zi s-a trezit târziu, în jurul orei opt. A sărit din pat, a

îmbrăcat halatul și a observat pe podea lângă ușă un bilet albastru.. *„Regan, vrei căsătorești cu mine? Travis”*. S-a întors zâmbind să-și aleagă o rochie din dulap. În rafturi alte bilete. Chiar și sub pernă era unul și pe măsură ce le aduna

devenea tot mai furioasă. Cum reușea Travis să pătrundă în cele mai intime locuri? Și când?

A ieșit supărată și s-a îndreptat spre cabinet. Acolo, pe birou, se afla alt bilet. L-a luat și l-a rupt în bucățele în momentul în care a

apărut Brandy.

— Observ c-a ajuns și pe aici.

— A depășit măsura. N-are ce căuta în biroul meu, neinvitat.

— Nu vreau să te supăr mai mult, dar ai verificat în seif?

— În seif? a întrebat uimită. O pereche de

chei era la ea, iar cealaltă în bancă, undeva în partea de sus a orașului. Brandy nu se pricepea să deschidă seiful deci... L-a deschis încet, atentă la cifru. Înăuntru a găsit un bilet legat cu fundă roz pe care l-a aruncat fără să-l citească.

— Cum ai ghicit? a întrebat-o pe Brandy care s-a așezat cu teamă.

— Sper că ești pregătită pentru ce va urma. Ieri, în timp ce majoritatea locuitorilor orașului se aflau aici, iar magazinele lor erau închise, cineva a pătruns înăuntru și a pus biletele

cu același conținut ca acelea primite de tine. Unii s-au supărat, marea majoritate însă e nerăbdătoare să-l cunoască pe Travis.

— Eu nu vreau să-l mai văd vreodată.

— Doar nu vorbești serios, a zâmbit Brandy. Poate că biletele tale se

aseamănă, dar să știi că ceilalți au primit poezii de Shakespeare, chiar cântece drăguțe și acum se simt cu toții implicați în povestea voastră.

— Cum a putut să-mi facă una ca asta?

— Tu nu înțelegi că te dorește cu disperare, încât e în stare să te

ducă înapoi cu orice preţ? Ştii că a slăbit cinci kilograme când l-ai părăsit şi că singura persoană care a reuşit să-l scoată din starea depresivă în care căzuse a fost doar Clay, cel mai bun prieten al său?

— Travis ţi-a spus toate astea?

— Doar niște frânturi pe care le-am ansamblat singură. Bărbatul ăsta te dorește din toată inima și nu-i pasă de nimic altceva. Poate că metodele lui nu sunt... prea... subtile, dar ai prefera un trandafir și pe Farrell în locul celor două sute și a lui Travis

Stanford?

— E totuși necesară toată reprezentația asta?

— După câte îmi amintesc, l-ai refuzat prima dată când v-ați căsătorit, pentru că nu te-a întrebat înainte dacă vrei să te măriți cu el și pentru că nu te-a curtat. Acum vrea să-ți

dovedească prin flori și bileţele că ştie s-o facă și nu-l poţi condamna.

Regan a început să zâmbească.

— Eu mă refeream doar la șampanie și câţiva trandafiri.

— Ah, nu spune nimic de șampanie. S-ar putea să curgă râuri.

— Oh, Doamne!

— Ce n-aș da să fiu în locul tău!

— N-ai avea unde. E plin de bileţele.

Brandy a pornit spre uşă râzând.

— Pregăteşte-te, lumea te aşteaptă!

Regan s-a gândit mult la cuvintele prietenei

sale. Totul la Travis era măreţ, pornind de la trupul lui, casa, pământurile. Atunci de ce i se părea ciudat că ceea ce făcea acum era la fel?

I-au trebuit ore să treacă în revistă lumea îngrămădită în holul recepţiei, zâmbind şi

răspunzând la întrebările lor legate de Travis.

— Mami.

Regan și-a aplecat capul și a zărit chipul micuț al fetei, îngrijorat de ceva.

— Vino, a îndemnat-o, luând-o în brațe și înaintând spre

bucătărie. Hai să vedem dacă Brandy ne poate pregăti ceva pentru un picnic.

O oră mai târziu, Regan și fiica ei se așezau pe malul unui râuleț ce curgea la nord de Scarlet Springs, înfruptându-se din puiul fript și tarta cu cireșe.

— De ce nu se mai întoarce tati? a întrebat Jennifer. Și de ce nu mi-a trimis și mie biletele ca celorlalți?

— Poate pentru că tati încearcă să mă ceară în căsătorie și presupune că oriunde voi merge eu, vei merge și tu.

— Nu vrea să se căsătorească și cu mine?

— Vrea să fim împreună și cred că jumătate din trandafiri sunt pentru tine, ca să accepți să locuiești cu el.

— Aș vrea așa de mult să-mi trimită trandafiri... Timmie Watts zice că tati te vrea

doar pe tine, iar eu voi rămâne aici cu Brandy.

— Foarte urât din partea lui și complet neadevărat. Tati te iubește foarte mult. Nu ți-a povestit el de poneii pe care i-a cumpărat pentru tine și despre căsuța din lemn, dintr-un copac, pe care a

construit-o special pentru tine? Și asta cu mult înainte să vină aici?

— Aș vrea ca tati să vină mai repede, să nu mai plece niciodată și să-mi trimită flori și scrisori.

Regan a ciufulit-o ușor, încercând să

alunge tristețea din ochii ei. Cum putuse Travis să-și excludă propria fiică din toată reprezentația și ce mai punea oare la cale în continuare?

CAPITOLUL 19

Jennifer și-a trezit mama de dimineață, legănând un buchet de trandafiri chiar sub nasul ei.

— Crezi că sunt de la tati?

— S-ar putea, a mințit Regan, încercând

să-i dea o speranță, deși știa că ea-i pusese bucheţelul pe pernă.

— Sunt de la tine, a spus Jennifer supărată părăsind încăperea în fugă.

Holul recepţiei era plin de oameni nerăbdători să-l întâlnească pe Travis.

Până la prânz însă nu s-a întâmplat nimic nou și necăjiți au început să se retragă spre casele lor.

Spre seară, sufrageria mare s-a umplut din nou și Regan a putut să-i observe pe Margo și pe Farrell luând masa împreună. „Ciudat!” și-a spus. Oare ce

descoperiseră unul la celălalt?

La un moment dat atenția i-a fost atrasă de un zgomot asurzitor de căruțe, cai și o muzică, ce nu se mai auzise vreodată în acel oraș.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jennifer curioasă.

— Habar n-am, i-a răspuns Regan.

Clienții s-au repezit la ferestre și uși.

— Jennifer, a strigat cineva. Vino!

— E circul!

Numele fetiței a fost repetat de mai multe ori, până când Regan a împins-o prin portița

spre ieșirea din hotel. În fața lor, câțiva clovni se rostogoleau veseli, în costume ce aveau înscrise pe piept numele ei.

— Clovnii sunt pentru tine, draga mea, i-a spus Regan emoționată.

— Pentru mine?

— Da, da, da! Tăticul tău ți-a trimis un întreg circ numai pentru tine. Uite, oameni care fac jonglerii pe spinarea cailor.

Jennifer privea cu ochii mari cei trei cai împodobiți cu funde și ghirlande aurii, pe spatele cărora trei

bărbați săreau și se agățau de șeile lor cu o viteză uimitoare.

— Tăticu' a trimis circul pentru mine! a strigat copila mândră spre cei din jur.

Apoi oamenii s-au dat la o parte și din mijlocul lor a apărut un elefant uriaș care înainta

încet, cutremurând pământul. Dresorul de pe spinarea lui a strigat:

— Căpitanul John Crownshield vă prezintă primul elefant din America și care acum, la cererea domnului Travis Stanford, va da o scurtă reprezentație pentru...

La semnul lui Regan

bărbatul a continuat: Jennifer.

— Ce părere ai? și-a întrebat Regan fetița. Nu e minunat?

Copilul a tăcut mult timp, după care a întrebat brusc:

— Trebuie să-l păstrez?

— Sper că nu, i-a

răspuns Regan, râzând cu poftă.

După plecarea elefantului a urmat un ponei alb, cu o pătură roz pusă pe spinare, pe care era scris numele lui Jennifer.

— Mami, poneiul e al meu?

— Bineînțeles, a

răspuns o blondă într-un costum scandalos ce i se mula pe trupul atrăgător. Tatăl tău ți-a găsit cel mai drăguț căluț din lume și dacă vrei, îl poți călări la paradă.

— Chiar pot?

— Voi avea grijă de ea, a anunțat-o femeia

pe Regan, luând fetița în brațe și așezând-o cu atenție pe spinarea căluțului, în timp ce coloana se deplasa în uralele mulțimii.

— Ce crezi că mai pune la cale Travi s? s-a auzit vocea lui Brandy.

— Să ajungă la mine prin Jennifer, a dedus

Regan. Hai, avem treabă, și-a îndemnat ea prietena. Încuiem hotelul și mergem la circ.

— O idee nemaipomenită! Mă duc să pregătesc niște sandvișuri.

După două ore de pregătiri intense, Regan

și Brandy au reușit să ajungă pe câmpia unde fusese întins cortul circului. Imediat ce s-au așezat pe băncuța din dreapta ringului, indicată de o femeie îmbrăcată în roz, o mulțime de cai și călăreți minunați, ce săreau și se ridicau în

șei, au invadat în cerc ringul.

— Privește-mă, mămico! a strigat Jennifer sărind de pe ponei direct în brațele femeii blonde pe care o întâlniseră mai devreme.

— Ți-a plăcut?

— Ai fost minunată, Jennifer, și m-ai speriat

de moarte!

— Stai să-l vezi pe tati.

Inima lui Regan a început să bată cu putere în timp ce ochii ei îl căutau flămânzi.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, a spus bărbatul îmbrăcat cu haină roşie şi cizme

negre, urmează un număr deosebit de periculos. Un acrobat va merge pe sârmă fără plasă.

— Nu cred c-o să-mi placă numărul ăsta, a mormăit Regan privind spre sârma întinsă deasupra capetelor lor, între doi stâlpi înalţi.

Poate c-ar trebui s-o iau pe Jennifer și să plecăm.

— Poate ar trebui să rămâi, a sfătuit-o Brandy veselă.

Urmărindu-i privirea, Regan l-a zărit pe Travis agățat de unul dintre stâlpi, într-un costum negru, strâmt, ce-i scotea în evidență

spatele lat, pieptul, brațele și picioarele pline de mușchi. Apoi s-a întors spre femeia din apropiere, îmbrăcată cu un costum de baie satinat.

— Bărbatul ăsta pur și simplu te înnebunește, a adăugat Brandy.

— Ce face acolo sus? Doar n-are de gând să facă vreo prostie ca...

N-a mai putut continua. Travis urca mai sus spre ultima platformă.

— Acesta e tăticul meu! Tăticul meu! țipa Jennifer de pe băncuța ei, în timp ce Regan

stătea nemișcată, cu ochii ațintiți asupra platformei.

Când Travis a ajuns acolo, s-a făcut dintr-o dată liniște și el a pășit încet pe sârmă, păstrându-și echilibrul cu brațele desfăcute. Aplauzele spectatorilor au răsunat furtunos, iar

Regan și-a ascuns fața în palme.

— Anunță-mă când se întoarce pe pământ, i-a șoptit lui Brandy, care tăcea. Brandy? Expresia prietenei sale a făcut-o să se uite din nou la Travis printre degete.

— Vrea să mai încerce o dată, a

anunțat-o blonda tot în șoaptă. Cel puțin de data asta folosește cablul de siguranță. Dar cablul nu era altceva decât un steguleț din pânză roșie pe care scria:, *Regan, vrei să te căsătorești cu mine?"*, cuvinte pe care toți spectatorii le-au rostit în cor.

Regan s-a înroșit ca focul.

— Ce scrie mami? a întrebat Jennifer, făcându-i pe cei din jur să izbucnească în râs.

Nesigură de răspunsul ei, Regan a tăcut, refuzând să privească la coborârea triumfătoare a

bărbatului pe care-l iubea din toată inima.

— Mă duc acasă, a reușit să rostească în cele din urmă. Te rog, ai tu grijă de Jennifer. Apoi s-a strecurat prin mulțimea ridicată în picioare, ignorându-le strigătele.

Nimeni n-a îndrăznit

s-o deranjeze restul serii și a fost recunoscătoare celui care reușise să-i acorde acele ore de liniște.

La ora douăzeci și patruzeci și cinci fix, Travis s-a înfățișat la ușa ei, îmbrăcat într-o haină verde-închis și pantaloni într-o nuanță mai

deschisă. Ochii lui au alunecat un timp peste trupul ei, seducător în rochia de mătase de culoarea piersicii.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, i-a spus oferindu-i braţul. Ea şi-a sprijinit capul de umerii lui şi Travis i-a ridicat bărbia, privind adânc în

ochii ei frumoși. Mi-a fost dor de tine, i-a șoptit conducând-o apoi spre trăsura cu două locuri care-i aștepta la ieșire.

— Oh, Travis... A fost tot ce-a putut ea să îngâne fermecată, când el a îndemnat caii să pornească.

Era o noapte senină, cu lună plină, nemișcată, minunată pentru plimbarea lor romantică. După evenimentele din ultimele zile, nu avea idee la ce se mai putea aștepta din partea lui, așa că a rămas profund impresionată când

trăsura s-a oprit pe malul râului, lângă pătura în dungi argintii și albastre, întinsă pe pământ. Pahare de cristal, farfurii de porțelan și câteva feluri de mâncare apetisante, acoperite cu capace din sticlă, îi așteptau într-un aranjament deosebit.

— E minunat, Travis! a spus în timp ce el o ajuta să coboare și să se așeze comod pe una din pernele de pe pătură. Ești rănit? l-a întrebat apoi îngrijorată, sesizându-i grimasa de pe față, în clipa în care s-a rezemat de cealaltă pernă.

— Cred că mă doare fiecare oscior afurisit, i-a spus aproape gemând. N-am muncit niciodată atât de mult, într-un timp atât de scurt. Sper că-ți ajunge cât ai fost curtată.

— Da, e suficient.

— Vrei să-mi pui ceva de mâncare?

Din nou comanzi, s-a gândit Regan, dar surâzând fericită i-a umplut o farfurie cu pui cald, friptură de vită rece și garnitură de orez și morcovi.

— A fost greu să înveți să mergi pe sârmă?

— A durat cam trei

zile. Încă două și m-aș fi descurcat mult mai bine.

— Ai acordul meu pentru încă o zi, i-a șoptit seducătoare.

— Ca să-ți faci de cap cu snobul englez? Chiar, ce-a mai făcut în ultimul timp?

— Mă tem c-am fost

prea ocupată ca să-l urmăresc.

Travis s-a întins zâmbind, atent la mâncarea din farfurie.

— Abia aștept să ajungem acasă și să mâncăm regulat. Zilele trecute cu o mână scriam și cu cealaltă mâncam.

— Da? M-am întrebat adesea cine-ţi scria bileţelele.

— Cine altcineva ar fi vrut să-ţi ceară să te măriţi cu el? Oh, iartă-mă, a revenit prinzându-i privirea mirată. Crezi că Jennifer a fost impresionată de circ?

— I-a plăcut la

nebunie. Ai făcut din ea cel mai fericit copil de pe pământ.

Chipul lui Travis s-a luminat dintr-o dată.

— Nu eram sigur că voi putea aduce elefantul la timp.

Regan a izbucnit în râs.

— Oh, Travis, crezi

că mai există cineva pe pământ care să-ți semene?

— M-am descurcat destul de bine pe sârmă, nu? Hai, dă-mi niște plăcintă. Crezi că Brandy ar veni să gătească pentru noi?

Regan a făcut o pauză ca să taie plăcinta. Cu

câteva zile în urmă îi ceruse cu disperare prin intermediul bileţelelor sale să se căsătorească, dar niciodată în mod direct şi nu-i spusese niciodată că o iubeşte.

— Brandy are alte planuri, dar sunt convinsă că voi găsi o bucătăreasă mult mai

bună decât Malvina ta.

Chicotind, Travis a mușcat cu poftă din plăcintă.

— Te-a cam pus la încercare, nu? Ea a fost adusă în casa noastră de Margo, după moartea bucătăresei celei vechi. Eu n-am avut niciodată probleme cu ea, doar

Wess din când în când. Trebuia s-o dai afară.

— Așa voi face.

— Mă bucur s-aud asta, i-a spus liniștit. Wess te va ajuta cât timp eu voi fi plecat pe plantație.

— O să mă descurc. Cum e Wess?

— Un tip de treabă,

câteodată cam încăpăţânat, dar mă ajută foarte mult. Vezi asta? a indicat el o cicatrice de pe obraz. Frăţiorul meu mi-a făcut-o.

— Vei ridica pumnul şi asupra mea dacă voi îndrăzni să te contrazic?

— Tu m-ai contrazis

de la început și la fiecare cuvânt, dar nu te-am lovit niciodată. Continuă să-mi faci niște copii la fel de frumoși ca Jennifer și voi fi mulțumit. Hai să ne întoarcem acum, sunt foarte obosit.

— Te interesează doar copiii pe care ți-i

voi face? l-a întrebat serioasă.

— Las-o baltă! S-a ridicat cu greu. O să vină cineva să strângă.

— Câți oameni ai angajat pentru reprezentație și cum ai pătruns în seiful meu?

Fără prea multe cuvinte, Travis a ridicat-

o și a depus-o la locul ei din trăsură.

— Bărbații au întotdeauna secretele lor. Îți voi povesti totul la a cincisprezecea aniversare a nunții noastre, când vom fi înconjurați de cei doisprezece copii pe care-i vom face.

CAPITOLUL 20

Travis a lăsat-o în fața ușii, îndepărtându-se după ce i-a sărut at mâna ca un adevărat gentleman.

Șocată, ea a intrat în dormitor și s-a întins pe pat, cu ochii ațintiți spre ușa închisă. După

ce-o făcuse să treacă prin atâtea, după ce-i propusese de mii de ori să rămână împreună, o invitase fără să menţioneze măcar o dată cuvântul magic: CĂSĂTORIE. Toat seara păstrase distanţa, abţinându-se s-o atingă. Poate că pentru el să

facă dragoste o dată la patru ani era suficient.

Și-a scos papucii și ciorapii, apoi s-a ridicat brusc și îmbrăcându-și în grabă halatul transparent, a murmurat numai pentru ea:

— O fi el obosit, dar nu și mort.

Travis se învârtea prin cameră zâmbind și sorbind din paharul cu vin, când Margo a pătruns în încăpete dintr-o dată. Zâmbetul lui a înghețat.

— Ieși. O aștept pe Regan dintr-o clipă într-alta.

— Ce-mi pasă! i-a

șoptit cu venin. Știi cum ai arătat zilele astea când toată lumea a râs de tine?

— Ai spus ce-ai avut de spus, acum ieși.

— La naiba, nici n-am început bine. Habar n-ai cine-i femeia asta, Travis. De ce s-ar mărita cu un american credul?

Te mândrești cu plantația ta, dar știi câte milioane are micuța ta Regan? Și că săptămâna viitoare intră în posesia lor? Travis tăcea. Poate n-ai știut sau poate da și de aceea te-ai făcut de râs în fața mulțimii.

— Ieși afară, i-a repetat cu voce joasă.

Sper să nu te mai văd vreodată. Apoi a împins-o în ușă.

— Travis! a strigat ea, repezindu-se să-i prindă brațul. Nu știi cât de mult te iubesc? Te-am iubit de când eram doar niște copii nevinovați. Îmi aparții, Travis! De când ai adus-o pe

englezoaica asta pe plantație, viața mea a fost un adevărat iad. Nu înțeleg de ce. Ea te-a părăsit și nu te iubește. Eu am fost mereu lângă tine la nevoie. Deschide ochii, Travis, și privește-mă ca să vezi cât te iubesc!

El s-a desprins cu silă

din brațele ei.

— Nu m-ai iubit niciodată, ai vrut doar pământurile mele. Nu mă voi căsători niciodată cu tine.

Când Regan a deschis ușa încet, pregătindu-se să sară în pat lângă bărbatul ei, a rămas surprinsă să-l găsească

în brațele lui Margo. S-a întors pe călcâie și a luat-o la fugă, în timp ce Travis a aruncat-o pe Margo la podea și a pornit după ea.

Conștientă că nu avea nici o șansă să ajungă în dormitor, Regan a intrat în camera lui Farrell.

— Regan, pari

îngrozită! a strigat el, punându-și repede pantalonii și sărind din pat.

— Margo și Travis, a murmurat ea desfigurată, depărtându-se de ușă exact în momentul în care un picior puternic a rupt-o în două. Travis a

străbătut camera ca un sălbatic și după ce atras-o pe Regan la piept i-a spus foarte serios:

— M-am săturat de jocuri. Din clipa asta vei face tot ce-am să-ți spun, fără excepție.

Stai puțin, a intervenit Farrell, apucând brațul lui

Travis.

— Îți dau douăzeci și patru de ore ca să împachetezi și să plecăm. Ne vom căsători acasă.

— Margo va participa și la ceremonie sau numai la noaptea nunții?

— N-ai decât să fii

geloasă, dar te avertizez că dacă va fi nevoie, te voi căra în lanţuri. Apoi a continuat cu voce blândă: am încercat din toate puterile să-ţi arăt cât de mult mă iubeşti.

— Eu? Te iubesc? Dar nu m-am îndoit niciodată de sentimentele mele. Tu

ești cel nesigur, cel care nu m-a iubit niciodată. Ai fost nevoit să te însori cu mine... S-a oprit observând schimbarea de pe chipul lui.

Travis se retrăsese, ținând brațele neputincioase pe lângă corp, îmbătrânind dintr-

o dată cu aproape zece ani.

— Nu te-am iubit niciodată? Am fost nevoit să mă însor cu tine? Un timp a stat tăcut cu capul aplecat, apoi l-a ridicat și a privit-o direct în ochi. Te-am iubit din prima clipă când te-am

întâlnit. Erai atât de tânără și eu așa de speriat că te voi pierde... De ce dracu' crezi că mi-am riscat viața ca să-l salvez pe prăpăditul de Wainwright pe care nu-l suportam? Am făcut-o pentru că țineai la el. Vocea lui s-a înăsprit din nou. Știam că-mi

porți copilul, dar nu trebuia să mă căsătoresc neapărat.

— Dar ai spus că trebuie să te căsătorești cu mama copilului tău, a spus Regan printre lacrimi.

— Erai înfricoșată, nu știai ce-nseamnă un copil.

— Puteai... puteai să-mi spui că mă iubești.

— Am jurat în fața martorilor că te voi iubi tot restul vieții, ce mai trebuia să fac?

— Nu mi-ai cerut personal niciodată să mă mărit cu tine.

— Regan, vrei să te căsătorești cu mine? Te

iubesc mai mult decât viața, te rog, acceptă.

— Și Margo?

Travis i-a răspuns cu dinții încleștați.

— Puteam să mă căsătoresc demult cu ea, dar n-am vrut.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce nu știi fără

să ți se spună? Te iubesc, Regan, i-a șoptit. Căsătorește-te cu mine.

— Da, i-a strigat îmbrățișându-l. Nici unul nu fusese atent la ce se întâmpla în jur și Regan și-a ascuns fața în umărul lui Travis, rușinată de oamenii care se stânseseră în fața ușii.

Sunt mulți oameni... a șoptit ea

— Mă tem că da. S-au strâns când am spart ușa lui Farrell.

— Vrei să mă iei de aici? N-aș vrea să dau ochii cu ei.

Travis a pornit triumfător cu Regan în brațe, în timp ce

locuitorii orașului și clienții hotelului, simțindu-se implicați în reprezentația lui Travis, se adunaseră la primele zgomote și comentau acum fericiți că totul se încheia cu bine.

Farrell a trântit ce mai rămăsese din ușa dormitorului în nasurile

lor, apoi s-a gândit la banii cheltuiţi cu căutarea lui Regan, la felul în care o curtase, devenind dintr-o dată din ce în ce mai nervos. Femeia asta îi aparţinea. Trecuse prin atâtea ca să ajungă la banii ei şi n-avea de gând să renunţe. S-a îmbrăcat repede şi s-

a grăbit s-o caute pe Margo.

— Mmm, Travis, a mormăit Regan, frecându-și piciorul de trupul lui tare.

— Nu începe iar, i-a spus el. Nu m-ai lăsat să dorm un minut.

— Nu cred că ești

epuizat chiar peste tot, a râs ea sărutându-l pe gât.

— Sper că nu vrei să te dai în spectacol în fața fetei tale. Ai grijă cum te comporți. Bună dimineața, scumpo.

Regan s-a răsucit la timp ca s-o vadă pe Jennifer aterizând direct

în brațele lui Travis.

— Ai venit acasă, tăticule! a țipat ea fericită. Pot să călăresc poneiul azi? Nu vrei să mă cațăr pe sfoară? Circul mai vine pe aici?

— În locul circului, ce-ar fi să ne întoarcem pe plantație? Am acolo un frate mai mic și o

mulțime de animale.

— Când plecăm, mami?

— Acum, iubito, i-a răspuns Travis. Du-te și mănâncă micul dejun în bucătărie, în timp ce eu și mama ta vom sta puțin de vorbă.

— De vorbă? se prefăcu mirată. Chiar

că-mi place „conversaţia” noastră.

Travis a prins-o însă de braţ şi a scuturat-o cu brutalitate.

— Vorbesc serios, Regan. Vreau să ştiu cine eşti şi ce căutai noaptea în cămaşă prin docurile din Liverpool?

— Altă dată. Acum

am treabă.

El a tras-o la piept.

— Ascultă-mă. Știu c-ai suferit mult și nu ți-am cerut nici o explicație în Anglia, dar acum vreau să știu tot.

Împotriva voinței sale, Regan și-a amintit de noaptea în care-l cunoscuse pe Travis și

de anii de dinainte.

— Am crescut fără să știu ce înseamnă să fii liberă.

Travis o asculta tăcut, strângând-o din când în când la piept, încercând să-i aline durerea. Ea și-a continuat povestirea explicându-i ce simțise când îl întâlnise pentru

prima dată, cum o înfricoșase, dar și cum se agățase de el ca de ultima șansă, ascunzându-se în spatele puterii lui. Apoi a încheiat cu noaptea în care-l părăsise, călătorind în căruța bătrânului și cum plânsese că el n-o

căutase...

— Te-aș fi ajutat dacă mi-ai fi spus, a început el când ea a tăcut. În ziua în care ți-ai ars mâna, eram în stare s-o omor pe Malvina.

Regan s-a întors brusc.

— Știai?

— Da, cam tot ce se

întâmplă pe plantaţia mea, dar n-am ştiut cum să te ajut. Mai târziu am crezut că e mult mai bine să te las să înveţi singură.

— Întotdeauna ai dreptate, îubitul meu bărbat? l-a întrebat, mângâindu-i obrazul cu gingăşie.

— Întotdeauna și sper să m-asculți și să mi te supui.

— Am de gând să mă lupt cu tine pentru orice problemă. De fiecare dată când îmi vei mai comanda, eu...

Gura ei a fost devorată de un sărut zgomotos..

— Scoală-te, îmbracă-te şi vezi ca Brandy să-mi pregătească un mic dejun copios. O pernă a aterizat în capul lui Travis, oprindu-l să mai continue.

— Unor bărbaţi le-ar plăcea să pună mâna pe banii mei.

Plimbându-și privirea pe formele ei apetisante, Travis a zâmbit ușor.

— Mie îmi place să privesc atent când pun mâna pe ceva. Poți face ce vrei cu banii tăi.

Locuitorii orașului au înconjurat hotelul, dornici s-o felicite pe Regan pentru apropiata

ceremonie și să-i ureze călătorie plăcută. În ciuda celor spuse de Margo, ei îl lăudau pe Travis, admirându-i curajul și calea deosebit de romantică pe care o alesese ca să obțină inima femeii pe care o iubea.

Pe la sfârșitul

dimineții, Regan privea spre hotelul pe care-l construise cu atâtea sacrificii împreună cu Brandy.

— Ești tristă? a întrebat-o Travis apropiindu-se. Încă nu se obișnuise cu atâta atenție din partea unui bărbat. Te vei simți mult

mai bine când vei ajunge acasă. Ai nevoie de schimbarea asta.

— Şi ce se va întâmpla când voi învăţa totul despre cum trebuie condusă o plantaţie?

— Nu va exista niciodată un sfârşit, draga mea, sunt atâtea

de învățat. Acum spune-mi unde este fata mea?

— Pe la ora asta ar trebui să fie cu Brandy. După o clipă de gândire a adăugat: stai puțin, acolo unde e poneiul trebuie să fie și ea.

— Am vorbit cu Brandy și mi-a spus că n-a văzut-o de azi-

dimineaţă.

— Nici la micul dejun? a întrebat Regan, încruntându-se. Travis!

— Stai puţin, nu intra în panică. Poate că-şi vizitează vreun prieten.

— Obişnuieşte să-mi spună înainte.

— Bine, bine. Travis

era foarte calm. Atunci tu o cauți în hotel și eu prin oraș. O vom găsi, a adăugat râzând.

Așteptându-se s-o găsească pe Jennifer în cameră ei, Regan a deschis încet ușa, dar tabloul care i s-a înfățișat ochilor ei uimiți a înfricoșat-o și o

bănuială ciudată i-a încolțit în inimă. Lucruri împrăștiate pe jos, prin pat, sertare deschise și ușile dulapurilor date la perete.

— Și-a făcut bagajele! a spus cu teamă, descoperind biletul de pe pernă. Țipătul ei a

răsunat, cutremurând pereții. Prima care a ajuns în cameră, cu mâinile pline de cocă, a fost Brandy. Ea a ajutat-o să se așeze, apoi a strigat spre cineva de pe hol.

— Găsește-l imediat pe Travis și trimite-l aici!

Regan a încercat să se ridice, dar Brandy a oprit-o.

— Unde te duci?

— Să văd câți bani am în seif. Știu că nu vor fi suficienți, dar aș putea vinde câte ceva.

— Regan, stai jos și așteaptă-l pe Travis. El va ști cum să facă rost

de bani. Travis și-a făcut apariția ca o furtună. Cineva mi-a furat fetița! a strigat Regan. Ai niște bani la tine? De unde facem rost de cincizeci de mii de dolari?

— Să văd biletul, a spus el, ținând-o strâns de mijloc. Nu-mi place. S-a întors spre Brandy.

Ai stat toată dimineața în bucătărie? Brandy a confirmat dând din cap. N-ai auzit nimic?

— Nu, nimic deosebit.

— Adună te rog toți angajații.

— Travis, trebuie să facem rost de bani, a insistat Regan.

El s-a așezat pe pat, trăgând-o pe genunchi.

— Ascultă-mă, ceva nu e în regulă aici. Ca să intri în apartamentul tău nu există decât două căi: prin bucătărie și prin ușa din spate. Prin bucătărie nu se putea fără să fie văzut, iar ușa din spate am observat că

o ții mereu încuiată. Deci Jennifer a deschis din interior cuiva cunoscut.

— N-ar fi făcut-o, știe că n-are voie.

— Și totuși pentru cineva cunoscut, care știa că ai mulți bani, cineva care nu e din Scarlet Springs...

— Farrell!!! a gemut Regan. El știe, mai bine ca mine câți bani am.

În clipa în care Brandy a adus angajații hotelului, în spatele lor și-a făcut apariția și Farrell.

— Regan, a spus el. Am aflat ce s-a întâmplat. Pot să te ajut

cu ceva?

În timpul acesta Travis descoperise o cameristă cu mâinile murdare de cerneală.

— De unde ai asta pe mâini?

— E cerneală din camera doisprezece.

Surprins, s-a întors spre Regan.

— Camera lui Margo, a concluzionat ea.

Travis a luat-o la fugă spre grajduri, cu Regan pe urmele sale. Când a aruncat șaua pe unul dintre cai, ea l-a oprit.

— Unde pleci, Travis?

El a tăcut mult timp, apoi i-a pus mâna pe obraz.

— Jennifer a fost răpită de Margo. Ea știa că vom găsi cerneala și că vom merge după fata noastră. De fapt asta și urmărește. Sunt sigur că nu-i va face nici un rău lui Jennifer.

— Nu cred! Târfa ta mi-a răpit copilul!

A oprit-o cu

blândețe, punându-i un deget pe buze.

— Nu uita că e și fata mea și dacă va fi necesar voi vinde toată plantația ca s-o aduc înapoi teafără. Aș vrea ca tu să rămâi aici.

— Să stau și să te aștept? De unde știi unde poate fi Margo?

— Ea se duce întotdeauna acasă, lângă umbra tatălui său. Cu aceste cuvinte a lovit calul și s-a pierdut într-un nor de praf.

CAPITOLUL 21

Trei zile mai târziu, noaptea, Travis oprea calul la ușa lui Margo.

A sărit de pe cal și s-a îndreptat direct spre biblioteca spațioasă, acolo unde Margo stătea pe scaunul aflat sub tabloul tatălui ei.

— A durat cam mult, l-a întâmpinat veselă. Părul ei roşu strălucea în bătaia focului ca o masă încâlcită şi răsfirată peste rochia neagră cu dungi argintii.

— Unde e?

— În siguranţă, a râs Margo, agitând paharul gol pe care-l ţinea în

mână. Du-te și convinge-te singur! N-am obiceiul să le fac rău copiilor. Pe urmă, vino să bem un pahar împreună.

Travis a urcat scările în fugă și a descoperit-o pe Jennifer în aceeași cameră pe care obișnuia s-o folosească ori de câte

ori venea în casa familiei Jenkins.

Deși fetița dormea profund, a ridicat-o în brațe, a sărutat-o pe frunte și a coborât înapoi în bibliotecă..

Cât timp el a traversat camera, Margo nu l-a privit.

— De ce? a șoptit ea.

De ce nu te-ai căsătorit cu mine? După atâţia ani petrecuţi împreună... Călătoream împreună, înotam dezbrăcaţi, făceam dragoste. Am crezut, tata a crezut.

— De-asta! a strigat el. Din cauza acestui tată pe care l-ai adorat: Ezra Jenkins. A ridicat

paharul spre portretul, din tablou. Nu l-ai văzut niciodată așa cum era: un mincinos viclean și rău care fura bani. Adevărul e că nu prea mi-a păsat ce-a făcut, însă cu timpul ai început să-i semeni din ce în ce mai mult.

— Nu e adevărat. Era

un om bun, blând...

Travis a pufnit dezgustat.

— Așa a fost numai cu tine.

— Iar eu am fost bună numai cu tine, a adăugat Margo.

— Nu! Dacă am fi rămas împreună, mai devreme sau mai târziu

m-ai fi urât pentru că n-aș fi furat pământurile vecinilor mei sau pentru că nu i-aș fi înșelat. Ai fi văzut în asta o slăbiciune.

— De ce ea? De ce un șoarece englezesc mic și slab? Nu poate nici măcar să-și toarne ceaiul ca lumea.

— Știi foarte bine că nu e așa, altfel nu i-ai fi cerut cincizeci de mii de dolari. Ochii lui Travis revedeau trecutul. Ar fi trebuit s-o vezi când am întâlnit-o prima oară în Anglia, murdară, speriată, într-o cămașă ruptă, dar vorbind ca o adevărată doamnă.

Fiecare cuvânt, fiecare silabă era precisă.

— Te-ai căsătorit cu ea pentru accent?

— M-am căsătorit cu ea pentru felul în care mă privea. Mă simțeam atunci cu mult mai înalt și mai puternic. Când e în preajma mea pot face orice. Acum s-a

transformat dintr-o fetiță timidă într-o femeie adevărată și e toată a mea.

Paharul lui Margo a lovit cu zgomot peretele din spatele lui Travis.

— Crezi c-am să stau aici să te ascult cum lauzi altă femeie?

Chipul lui Travis s-a

înăsprit.

— Nu e nevoie. Voi urca, îmi voi lua fata și o voi duce acasă. Cu piciorul pe scară s-a întors din nou spre Margo. Te cunosc. Ai fost învățatată să obții tot ce ți-ai dorit. De data asta însă... Ochii i s-au dat peste cap, apoi a

urcat împleticindu-se ca un beţiv.

La scurt timp după plecarea lui Travis, Regan reveni în hotel supărată. Farrell o aştepta.

— Regan, spune-mi ce se întâmplă. Ţi-a atacat cineva fetiţa?

— Nu, adică nu știu.

— Stai jos și povestește-mi.

Regan i-a povestit fără chef întregul episod.

— Și Travis te-a lăsat aici să suferi singură?

— Da, a spus că...

— De când altcineva îți dictează ce să faci? N-ar fi mai bine să te afli

lângă fata ta?

— Da, a spus hotărându-se dintr-o dată.

— Atunci, să mergem.

— Noi?

— Da, i-a spus Farrell, luând-o de braţ. Suntem prieteni şi prietenii la nevoie se

ajută.

Abia mai târziu, când se aflau deja în trăsură, și-a dat seama Regan că nu anunțase pe nimeni că pleacă.

— De ce ne-am oprit?

— Ai nevoie de odihnă și trebuie să vorbim. A încercat să-l

îndepărteze, dar Farrell o ținea cu putere.

— Regan, știi cât de mult te iubesc? Știu, am luat banii pe care mi i-a oferit unchiul tău, dar m-aș fi căsătorit cu tine și fără ei. Erai așa de dulce, de inocentă și de frumoasă...

Regan a realizat că se

afla singură cu el într-o pădure deasă. L-a împins cu brutalitate și s-a eliberat.

— Pentru Dumnezeu, Farrell? Ce te face să crezi că sunt proastă? Nu m-ai iubit niciodată, ci ai vrut doar banii mei. Ce-ar fi să te întorci frumușel în Anglia, la

casa ta? Și să mă lași în pace.

Într-o secundă se afla jos din trăsură.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? a urlat el. Familia mea se trage din regi, pe când a ta din negustori...

Cu fusta ridicată Regan se îndepărta în

fugă. La un moment dat pădurea s-a rărit. Și în fața ei a apărut o căruță. Cu ultimele puteri a strigat spre bărbatul de pe băncuță.

— Mă urmărește un bărbat!

— Și te-ar putea prinde? a întrebat bătrânul, amuzat de

situația ei.

— Vrea să mă oblige să mă căsătoresc, dar eu vreau un american.

Aceste cuvinte au atins coarda patriotică a bătrânului și, întinzându-i mâna, a tras-o în căruță lângă el. Puțin mai târziu, când Farrell s-a apropiat

călare, a ascuns-o sub niște pături, apoi i-a răspuns negativ la întrebări călărețului înfumurat care i-a depășit în galop.

— A plecat, i-a spus bărbatul în șoaptă.

— Știi în ce direcție e plantația Stanford din Virginia?

— E drum lung până acolo.

— Poți să mă duci? îți plătesc pentru tot.

Bătrânul a studiat-o un timp gânditor.

— Te ajut dacă-mi explici ce legătură este între englez, Travis Stanford sau Wess.

— Îți spun tot. Travis

este bărbatul meu.

— Atunci, doamnă dragă, brațele tale sunt pline.

O oră mai târziu s-au oprit.

— Ce ne facem acum?

— Mergem cu barca, i-a explicat el. Te voi lăsa chiar la ușa lui

Travis.

Au mers pe jos de-a lungul râului până în dreptul unui debarcader micuț unde îi aștepta o barcă. Imediat ce-au pus piciorul în ea, bătrânul a spus:

— Acum vorbește!

Câteva zile mai târziu, el a lăsat-o pe

docul de lângă plantația Stanford, apoi s-au despărțit urându-și noroc.

Era foarte devreme și peste tot plutea o liniște sinistră. Ușa principală era deschisă larg și Regan s-a rugat în gând ca Travis și Jennifer să doarmă într-una din

camerele de sus. A cutreierat cameră după cameră și în al patrulea dormitor l-a zărit pe Travis, întins cu fața în sus și acoperit de cearceaf.

— Travis! a strigat scuturându-l. Jennifer e teafără? Cum ai putut să nu-mi dai nici o veste și

să dormi liniștit?

Dar bărbatul care s-a ridicat în șezut nu era Travis, deși semăna foarte mult cu el.

— Ce-a mai făcut fratele meu? a spus somnoros, dar zâmbind politicos. Trebuie să fii Regan. Să mă prezint...

— Unde sunt Jennifer

și Travis?

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Margo Jenkins mi-a răpit fetița și Travis s-a dus după ea.

Fără să se jeneze că era complet gol, Wess a sărit din pat și a început să se îmbrace.

— I-am spus mereu

lui Travis că Margo nu e bună pentru el, dar n-a vrut să mă asculte. Vino, a zis trăgând-o de mână după el.

— Semănaţi foarte mult.

— Nu e timp pentru insulte, a adăugat Wess, lăsând-o în bibliotecă în timp ce-şi încărca cele

două pistoale de la brâu. Știi să călărești? Ah, nu, mi-am amintit. Hai, vei sta în fața mea. Eu sunt Wesley, a mai spus, ajutând-o să încalece.

— Am dedus.

S-au oprit în fața casei lui Margo.

— Ține minte, i-a spus Wess. Mergem

separat, dar eu voi încerca să te acopăr.

Regan a intrat în casă și a găsit-o pe Margo în bibliotecă.

— La țanc, i-a zâmbit roșcata cu ochii roșii. Ești al treilea vizitator în această dimineață.

— Unde sunt Jennifer și Travis?

— Micuța Jennifer cea bogată doarme ca și tăticul ei iubit. Ea se va trezi, dar pentru Travis nu garantez.

— Ce-ai făcut? a strigat Regan.

— Nu mai mult decât mi-ai făcut tu mie. Travis a băut destul laudanum ca să nu se

mai trezească.

Regan s-a îndreptat spre ușa bibliotecii când a răsunat o împușcătură, oprind-o. A privit în hol paralizată. Margo a trecut pe lângă ea și a deschis ușa de la intrarea principală prin care și-a făcut apariția Farrell, trăgând cu greu

după el trupul lui Wess, plin de sânge.

— L-am găsit dând târcoale în jurul casei, a spus el împingându-l pe fratele lui Travis în fotoliu.

— Ce cauţi aici? a strigat Regan sărind spre Wess.

— Lasă-l, a intervenit

Farrell nervos. Credeai că voi renunța? Nu. Eu și Margo am plănuit toate astea pe vremea când voi vă jucați de-a circul. Wesley va muri într-un accident stupid, iar trupul lui Travis și al fetiței sale nu vor fi găsite niciodată. Eu mă voi căsători cu sărmana

soție îndoliată, care se va sinucide, nesuportând durerea morții primului ei soț. Apoi mă voi întoarce în Anglia, iar Margo va primi drept recompensă plantația Stanford.

— Sunteți nebuni amândoi. Nimeni nu va crede povestea voastră.

S-a întors și a pornit spre scară, dar Farrell i-a tăiat calea, scurt.

— Ești a mea acum.

Regan s-a agățat de draperiile lungi care s-au prăbușit sub greutatea ei peste candelabrul imens cu lumânări, luând foc.

— Dă-i drumul, a

răsunat o voce din fundul holului.

— Travis, a strigat Regan făcând eforturi mari să se elibereze. Travis arăta oribil, de parcă suferise de pe urma unei boli violente.

— Credeam că l-ai omorât, a țipat Farrell spre Margo.

— Mi-a luat ceva timp până când am reușit să scot drogul din sânge.

— Taci, a strigat Margo, și ajută-mă să opresc focul care se întinde.

Farrell s-a aplecat și a pus țeava pistolului la tâmpla lui Regan.

În timpul acesta, din fotoliu, cu mișcări încete, Wess a scos un pumnal din buzunar și l-a aruncat cu abilitate în pieptul lui Farrell. Glonțul pistolului a ricoșat în tavan.

Regan a reacționat instantaneu, zvâcnind spre scară.

— Ia-l pe Wesley, i-a spus lui Travis. Eu mă duc s-o iau pe Jennifer.

După ce și-a găsit fiica încă adormită, a luat-o în brațe și a coborât în fugă, în momentul în care Travis se chinuia să iasă pe ușă cu Wess atârnându-i greu în brațe. Apoi, s-au

așezat pe iarbă cu toții, puțin mai departe de casa plină de fum, inhalând aerul curat al dimineții.

— Mă duc să caut o căruță și niște cai, a spus Travis.

Regan l-a oprit.

— N-o putem lăsa pe Margo să moară.

El i-a mângâiat obrazul cu dragoste și s-a întors în casă. După câteva minute a ieșit cu Margo în spate și a așezat-o pe iarbă lângă ceilalți.

— Casa asta blestemată nu merită să-ți sacrifici viața pentru ea, i-a spus lui Margo,

dar ea s-a ridicat și a pornit în goană înapoi.

— Tăticul meu e acolo înăuntru! a strigat ea. Travis a văzut neputincios cum flăcările i-au cuprins rochia și s-a întors cu spatele acoperind cu trupul său fața lui Jennifer.

A trecut mult timp până când cei patru și-au revenit, apoi Travis i s-a adresat lui Wess.

— Ai grijă de fetele mele până aduc o căruță. După ce a revenit și s-au instalat cu toții pe locurile lor, s-a întors spre femeia pe care o iubea din toată

inima.

— Mergem acasă?

— Acasă, a șoptit ea. Acasă e acolo unde ești tu, Travis, și acolo vreau să trăiesc.

El s-a aplecat și a sărutat-o.

— Te iubesc și...

— Eu sângerez de moarte și voi vă faceți

curte, le-a strigat Wess din spate.

— Ai zis ceva de curte? a mormăit Travis. Frăţioare, habar n-ai ce-nseamnă asta. Poate într-o zi, îţi voi dezvălui câteva trucuri...

Regan a izbucnit în râs.

— Prefer s-o ascult pe

Regan, a zâmbit Wess cu ochii închiși.

— Acasă, a repetat ea, în timp ce Travis întorcea căruța spre plantația Stanford.

SFÂRȘIT